

„DOMNIȘOARA POLLY”

Într-o dimineață de Iunie, Domnișoara Polly, intră grăbită în bucătărie. De obicei, ea nu era nici odată grăbită: chiar se lăuda și era mândră de firea ei liniștită... Astăzi însă se grăbea.

Mina spăla vasele și o privi mirată...

Intrase la Domnișoara Polly în serviciu numai de două luni, totuși observase, că stăpâna sa nu se grăbea niciodată.

— „Nina ?”

— „Poftiți conită”, — răspunse voioasă Nina, ștergând înainte vasul pe care îl ținea în mână.

— „Nina !” — zise Domnișoara aspru, când îi vorbesc lasă orice lucru și ascultă !

Fata se roși, îi căzu vasul și șervetui din mâini, ceeace o încurcă și mai mult.

— „Da conită, am înțeles, îngălmă ea ridicând vasul de jos ; dar mi-ai spus chiar D-v. azi dimineață să mă grăbesc cu vasele”.

Stăpâna se încrunță.

— „Destul Nina, nu-ți cer nici o lămurire !.. Îți cer numai să mă ascuți !”

— „Prea bine conită”.

Nina înăbuși un oftat întrebându-se, dacă vreodată va putea mulțumi pe Domnișoara. Nu fusese încă în serviciul nimănui, dar maica sa se îmbolnăvi. Era văduvă cu trei copii mici. Nina fu nevoită să caute un loc, ca să poată ajuta pe ai săi. Avu noroc de un loc bun aci, în casa aceasta mare de pe deal la distanță de cinci km. numai de satul ei. De mult auzise ea vorbindu-se de Domnișoara Polly, proprietara vechiului castel din Harrington, ca de una din cele mai bogate persoane din oraș. Acum era de două luni la dânsa ; o cunoștea ca pe o stăpână strașnică, ce se încrunta, de câte ori cădea vre-un cuțit, sau când se trântea vre-o ușă și nu zâmbea niciodată.

— „Când vei termina cu vasele, Nina, zise Domnișoara, te vei duce să scuturi în odăița de sus de lângă pod. Vei așeza acolo un pat de chingi, din cele ordinare, apoi vei mătura și vei curăți cămăruța, după ce vei ridica de acolo toate cuferurile”.

— „Da conită. Și unde să pun cuferurile acelea ?”.

— „Pune-le în pod“.

Domnișoara Polly stătu puțin pe gânduri... apoi zise :

— „Mai bine îți spun și ție dela început Nina, că nepoata mea Pollyanna Whittier, o să vie să locuiască aci la mine, are unsprezece ani ; deci pentru dânsa pregătim acea cămăruță“.

— „Va veni aci la noi, o fetiță ? — Ce bine îmi pare, strigă Nina, gândindu-se la veselia ce o răspândeau surorile ei acasă“.

— „Îți pare bine, dar n'am nevoie de părerea ta aci, răspunse Domnișoara, mă voi sili să fac să meargă totul bine, „câci știu cum trebuie să mă port“.

Fata se roși.

— „De sigur, conită mă gândeam numai așa, că fetița v'ar înveseli, zise Nina“.

— „Mulțumesc, răspunse Domnișoara, nu simt această nevoie“.

— „De sigur conită, că veți fi bucuroasă de venirea copilului sorei D-v.“, mai spuse fata, pentru a pregăti o mai bună primire micii orfane.

Domnișoara Polly se sculă să plece.

— „Bine, bine, Nina nu prea văd pentru ce să fii fericită ; voi crește eu copilul sorei mele pentru că a făcut prostia că s'a măritat și apoi a născut-o. — Oare nu se nasc pe lume destui ?... Dar cum am mai spus, „știu cum trebuie să mă port“.

— Ia seama să cureți bine toate colțurile, adăogă ea părăsind bucătăria“.

— „Da conită, răspunse Nina oftând, apoi urmă a-și spăla vasele înainte“.

Ajunsa în camera sa, Domnișoara Polly mai ceti odată scrisoarea, care-i pricinuisese atâta turburare... De două zile o primise dintr'un oraș îndepărtat și purta adresa aceasta :

DOMNIȘOAREI POLLY H.

și conținutul următor :

„Scumpă Doamnă“

Cu multă părere de rău vestesc că Părintele Ioan w. a încetat din viață, acum două săptămâni, lăsând în urma sa o copilă de unsprezece ani. N'a lăsat sârmanul nici o avere, afară de câteva cărți, pentru că de sigur știți, era preot la o biserică săracă și n'avea decât un mizerabil salariu. Mi se pare că era soțul defunctei D-v. surori ; el mi-a dat să înțeleg că nu erati tocmai în bune relațiuni, credea totuși că de dragul surorii D-v. veți primi copilul s'o creșteți. De aceea îmi permit a vă scrie. Fetița va fi gata a ne părăsi, când veți primi această scrisoare și dacă D-v. consimțiți a o crește vă rugăm foarte

mult, să binevoiți a ne înștiința imediat, fiindcă un domn și o doamnă de aci vor pleca într'acolo zilele acestea și s'ar însăr-cina dânsii s'aducă copila până la Boston, de unde ar urca-o tot ei în trenul care duce la gara Dv. — Bine înțeles veți fi înștiințată despre ziua și ora sosirii Pollyannei.

Nădăjduind a primi în curând un răspuns favorabil, rămân, cu respect al Dv. supus,

Jeremia O. W.

Incruntând sprâncenele, Domnișoara Polly pături scrisoarea și o puse iar în plic. Răspunsese în ajun că era dispusă a primi copila. Iși cunoștea datoria ori cât de neplăcută ar putea fi ea.

Stând astfel cu scrisoarea în mână ea se întoarse cu gândul spre zilele trecute ale copilăriei... O vedea pe sora ei Ionica, frumoasă, numai de douăzeci de ani, când stăruise în dorința ei nestrămutată de a se căsători cu tânărul Ioan W., cu toate că familia se opunea dorinței ei. — O ceruse un om bogat, de care Ionica nici nu vru să audă. Omul bogat avea bani mulți, dar era în vârstă... N'avea farmec... pe când viitorul preot era tânăr, frumos, plin de ideal și avea o inimă plină de dragoste. Ionica îl iubea... și visa un viitor din povești; deci alese pe aceasta, ca alesul inimei ei, se căsători cu el și plecară împreună în satul îndepărtat ca să facă apostolat. — De atunci se depărtase Ionica de familia ei, de atunci se făcuse ruptura între ea și familia ei. — D-șoara Polly își amintea acum de toate, deși nu avea atunci decât cincisprezece ani. — Familia nu mai avu aproape nici o legătură cu soția misionarului. Ionica scrișese din când în când. Botezase cu numele de Pollyanna pe ultima ei fetiță, în amintirea celor două surori: Polly și Anna. Copiii ceilalți îi muriseră, spusese ea în ultima scrisoare. Câtiva ani mai târziu, veni vestea și despre moartea bieteii Ionica însăși. — O scurtă scrisoare, scrisă de nenorocitul preot, datată dintr'un orășel de Vest înștiință familia despre această tristă veste. — timpul trecuse, se scursese și odată cu el viața își urmase cursul său...

Domnișoara Polly, cu privirea pierdută în zare, se gândea la schimbările pe care i le adusese acești douăzeci de ani din urmă... Era acum de patruzeci de ani impliniți și era singură pe lume! Tată, mamă, surori, toți muriseră. Era de multă vreme stăpâna casei și a averii lăsată de tatăl ei. Câțiva prieteni, înduioșați de viața ei singuratică, o sfătuisă să ia în casă vre-o rudă, tovarășe de trai pe lângă dânsa; dar ea nu primi nici sfatul, nici părerea nimănui.

— „Nu mă simt singură...“, zicea dânsa cu mândrie; și era atât de fericită să stea singură... cu ea însăși!

— „Mi-e dragă singurătatea și mai ales liniștea înaintea de

toate!... Dar acum?!...” Se scula cu fața întunecată, cu buzele strânse.

Era desigur mulțumită, că era o femeie bună, că își cunoștea datoriile și că avea tărta de a le îndeplini. Dar Pollyanna !!!... ce nume ridicol !

„BATRANUL TOM ȘI NINA”

În mica mansardă, Nina mătura și freca de zor, mai cu seamă prin colțuri. Vrednicia și munca aceasta erau mai mult spre ușurarea turburării ce o coprinsese, decât pentru a înlătura mudrăria. Cu toată supunerea ei sficoasă, față de stăpânul sa, totuși o cântărea.

— „Ași vrea să-l pot freca astfel și colțurile sufletului” gândea ea inciuată, dând lovituri sdravene cu peria. — Multa ar fi de curățat !!!... Auzi Dumneata !!!... Bagi o drăgălase de fetiță în mansarda asta mizerabilă, călduroasă vara, înghetată iarna, când sunt atâtea odăi bune în casa asta mare ! „Copiii nu sunt de folos pe lume” ! așa zicea dânsa ieri... Hmm !... se gândea Nina, răsvrătită, răsucind și storcând cârpa cu atâta putere încât o dureau degetele. Mi se pare că sunt alții mai de prisos de cât copiii, zău !...”

Lucră, cât lucră, apoi când socoti că totul e gata, se uită cu scârbă la odăița goală, pustie, „curată dar săracă” :

— „Iacă s'a făcut, — partea mea, cel puțin e gata... oftă ea”. — Nu mai e murdărie aici, dar nici mare lucru, nu e !

— „Biata fată !” — frumos loc !-a mai ales !...

— „Auzi, aci să adăpostească ea, copila orfană, căreia îi trebuie dragostea căminului părintesc”. — Nina eși trântind ușa...

— Of ! Ce făcui ? !... își mușcă buzele. Apoi cu ciudă zise : — Lasă... bine... atâta pagubă ! o fi auzit, cum am trântit-o, da, o fi auzit !

După amiazi Nina coborî în grădină. Aci găsi pe bătrânul Tom grădinarul. El era ocupat cu smulgerea buruienilor și ea îi ajută la netezirea aleelor.

— „Domnule Tom”, zise Nina uitându-se îndărăt, pentru ca nimeni să n'o audă. — Știi d-ta că va veni să stea la noi o fetiță ?... nepoata Domnișoarei Polly.

— „Ce ? întrebă moșneagul, ridicându-se cu greu”.

— „O fetiță va trăi cu Domnișoara”.

— „Du-te de spune glume de astea altora... bodogăni Tom neîncrezător”.

— „De ce nu-mi spui că soarele, o să apună mâine la răsarit ?”

— „E așa, cum ti-o spun. mi-a spus chiar cucoana, întrebă Nina”.

— „E nepoțica D-nei și are unsprezece anișori.

Bătrânul grădinar, rămasese cu gura căscată...

— „Ia stai... n'o fi... și de odată o lumină duloasă, învioră ochii săi turburi”.

— „Nu-mi pare cu puțință, dar așa trebuie să fie... fetița Domnișoarei Ionica că numai dânsa s'a măritat”.

— „Desigur Nina, e fără îndoială, fetița Domnișoarei Ionica”.

— „Dumnezeule, Doamne !” — Nu-mi vine a crede că bătrânii mei ochi vor vedea și această minune !

— „Cine a fost Ionica ?

— „Era un inger, coborît de-a dreptul din cer, răspunse omul cu evlavie ; dar pentru bătrânul meu stăpân și soția sa, era fiica cea mai mare. Avea douăzeci de ani, când se mărită și plecă de aci. — Sunt mulți ani de atunci. Am auzit povestindu-se, că toți copiii ei muriseră afară de ultima, aceea, de sigur, e fetița care vine acum”.

— „Ea are unsprezece ani”.

— „E de sigur așa, zise bătrânul dând din cap”.

— „Va locui în mansardă, mititica ! — Rușine să-i fie Conitei ! dondăni Nina furioasă, uitându-se îndărăt spre casă.

Bătrânul Tom se posomorî... Dar după un timp zâmbi ciudat.

— „Mă întreb ce are să facă Domnișoara Polly cu un copil în casă, spuse el”.

— „Hm ! Eu mă întreb ce va face copila cu Domnișoara în casă ? adăogă Nina.

Bătrânul răs.

— „Mă tem că nu prea ți-e dragă, stăpâna noastră ? mor-măi ei.

— „Dar cine poate s'o iubească, zise Nina cu dispreț ?!

Bătrânul Tom avu iar un zâmbet ciudat. Se aplecă pe straturi și începu a plivi.

— „Cred că n'ai auzit niciodată vorbindu-se de romanul Domnișoarei Polly ? spuse el încet.

— „Un roman ! dânsa ?.. Nu ! sunt sigură că nimeni n'a auzit așa ceva.

— „Ba da ! multă lume a auzit, răspunse moșneagul ; logodnicul ei de odinioară trăește încă, chiar în acest oraș.

— „Cine e ?

— „Nu pot eu să ți-l spun”.

Bătrânul se ridică, ochii lui albaștri priveau spre casă, cu cinstita mândrie de credincios servitor al familiei pe care o slujea și o iubea de atâția amari de ani.

— „Dar nu-mi pare cu puțință să fi fost dânsa iubită vre-o dată, întări Nina.

Bătrânul Tom dădu din cap...

— „Dumneata nu cunoști pe Domnișoara noastră cum o cunosc eu; a fost foarte frumoasă și ar mai fi și acum dacă ar vrea“.

— „Frumoasă! Domnișoara Polly?“

— „Da... Dacă ar vrea să-și lase puțin părul mai în voie, ca altă dată și dacă s'ar îmbrăca cu rochii frumoase albe, garnisite cu broderii, cu dantele, ai vedea d-ta atunci cât ar fi de frumoasă; căci Domnișoara Polly nu e bătrână, Nina“.

— „Oare așa să fie?“ — Ori cum, a isbutit de minune, să pară bătrână, răspunse Nina strâmbându-se.

— „Da știu — asta a început de când a avut neînțelegeri cu logodnicul ei și de atunci ai crede, că un vierme îi roade inima și că se hrănește cu scai, astfel e de acră și de înțepată“.

— „O! da, chiar așa declară Nina“.

— „Oricum te-ai lua cu dansa, nu ajungi niciodată să-ți intri în voce; pentru nimica în lume n'aș mai sta aici, de n'ar fi nevoile celor de acasă. Dar într-o bună zi o să-mi iau drumul, să-mi spun în gura mare năduful și'n ziua aceea va fi bineînțeles adio pentru mine“.

Bătrânul Tom clătină iar din cap...

— „Știu, — am simțit și eu odată ca d-ta, e adevărat, dar nu-i bine așa, crede-mă, nu-i bine să n'ai răbdare“ și ie rări se aplecă și-și reluă lucrul.

— „Nina!“ strigă o voce ascuțită și poruncitoare.

— „Indată conită“, bălbâi Nina repezindu-se spre casă.

SOSIREA „POLLYANNEI“

În fine veni telegrama, vesti sosirea Pollyannei pentru ziua următoare, 25 Iunie, la ora patru. Domnișoara Polly ceti telegrama, încrunță sprâncenele și se urcă la mansardă. — Se uită de jur împrejur cu fața posomorâtă. — Cămaruța avea un pat mic, bine făcut de Nina, două scaune cu speteze țepene, un spălător, nici o oglindă și o masuță mică. Nu erau perdele la ferestre, nici tablouri pe pereți. Toată ziua soarele își trimesese razele fierbinți pe tinicheaua acoperișului, astfel că odăița era parecă o bae turcească. — Ferestrele erau închise și nu aveau transparente. — O muscă mare bâzâia turbată de sus până jos pe geamuri, încercând să scape și să-și reia libertatea, în grădină. — Domnișoara Polly strivi musca și o aruncă pe fereastră deschizând-o. Mai îndreptă un scaun, se încrunță iar și părăsi camera. — Trecu prin fața bucătăriei, se opri pe pragul ei și zise Ninei:

— „Am găsit o muscă în camera de sus“. De sigur că ferestrele au fost deschise. — Am poruncit cercevele cu sită, însă până vor veni, te rog, ferestrele să rămână închise. — Ne-poata mea sosește mâine la patru, deci să te duci s'o primești

la gară. Timotei va lua trăsura deschisă și vă va conduce. — Telegrama zice : „păr blond, rochie subțire cu pătrățele roșii și pălărie de pae“. — Atâta știu, dar ajunge ca s'o recunoști.

— „Bine, conită“, dar... Dum... voastră?... Domnișoara Polly răspunse aspru :

— „Nu, eu nu voi merge, nu e nevoie. Asta-i tot ce aveam să-ți spun“, și plecă fiind încredințată că totul era bine pregătit pentru sosirea nepoatei sale.

Nina, aruncă cu ciudă mașina de călcat, peste șervetul întins pe masă...

— „Păr blond, rochie subțire cu pătrățele roșii, pălărie de pae“ — e tot ce știe... Zău ! mie mi-ar fi rușine să primesc astfel pe nepoata mea orfană, care vine din așa depărtări.

În ziua următoare, la ora patru fără douăzeci minute precis, Timotei și Nina se duseră cu trăsura la gară. Timotei era fiul bătrânului Tom. Se spunea că dacă Tom era mâna dreaptă a Domnișoarei Polly, Timotei era mâna ei stângă. — El era un băiat frumos, înzestrat, cu minte și înțelepciune. Deși numai de puțin timp în casă, Nina, se și împrietenise cu el. — Astăzi era prea pătrunsă de misiunea ei, pentru a fi guralivă ca de obicei, așa că ajunseseră în tăcere la gară. Își repeta mereu în sine : „Păr blond, rochie subțire cu pătrățele roșii, pălărie de pae“... și se tot întreba : — Ce fel de copilă va fi oare această Pollyanna ?

— „Dacă ar fi o copilă mai liniștită, mai cuminte să nu trântescă ușile și cuțitele“, zise ea lui Timotei, care o urmase pe peronul gării.

— „Dacă nu va fi astfel, cine știe ce ne vom face cu toții?“ bodogăni Timotei. — Inchipuește-ți pe Domnișoara Polly cu o fetiță neastâmpărată și sgomotoasă !

— „Vai ! Auzi !... fluera trenul !“

— „Of ! Timotei, nu găsești că e foarte uricios din parte-i să mă trimeată pe mine, în loc să vină dânsa ?“ mai zise Nina, grăbindu-se spre a putea mai bine vedea toți călătorii ce vor coborî în aceea mică stație.

Nu trecu mult și iată zări o fetiță slăbită, îmbrăcată într-o rochiță subțire cu pătrățele roșii, două coade frumoase de păr blond, ce-i cădeau pe spate. Se întorcea în dreapta și în stânga, căutând de sigur pe cineva.

Nina recunoscuse numai decît copila, dar genuchii îi tremurau și nu se hotăra să înainteze ; lăsă să treacă câteva clipe, până o întâmpină. Fetița era singurică când se apropie Nina de ea.

— „D-ta ești Domnișoara Pollyanna ?“

Deodată se simți aproape înăbușită de două brațe, care se înlătură în jurul gâtului ei.

— Ah ! sunt atât de mulțumită,... mulțumită... mulțu-

mită... de a te vedea, îi șopti o voce înduioșată la ureche. — Fară îndoială sunt Pollyanna și mă simt atât de fericită că ai venit să mă primești.

— „Adevărat ?” bălbâi Nina, mirându-se cum putuse Pollyanna s'o recunoască.

— „Adevărat ?” repetă ea încercând să-și îndrepte pălăria, căzută pe rochie.

— „Ah ! da, și m'am întrebat tot drumul cu cine vei fi sămănând, strigă fetița topăind ușor și examinând pe Nina din cap până'n picioare. — Și acum știu și sunt mulțumită, că ești așa cum te văd”.

Nina fu foarte bucuroasă, când se apropie Timotei, căcă vorbele Pollyannei o uluiau cu totul.

— „Iată pe Timotei. — Aveți, de sigur, bagaje, vre-o ladă”, spuse ea incurcată.

— „Da, am o ladă, zise Pollyana apăsât. — Am primit-o nouă de tot. Doamnele dela „Asistența socială” au cumpărat-o anume pentru mine. — Nu-l așa că e foarte draguț din partea d-lor... dar ce rău îmi pare că pentru aceasta nu mai pot să cumpere covorul de care are nevoie biserica. Aci în sacul meu am o hârtie care după spusele d-lui care m'a adus până aici trebuie să fie un cek, am să ți-l dau d-tale înainte de a-mi deschide lada. — Știi că domnii care m'au însoțit sunt veriș femeii diaconului Carr. — Am călătorit cu dâșli; sunt atât de plăcuți amândoi”.

— „Iată-l” zise ea, arătând cekul după ce scormoni în sac.

Nina răsufală din greu. Simțea că e ceva, ce trebuia să fie lămurit. Apoi aruncă o privire spre Timotei, dar el se uită în altă parte.

Toti trei plecară, în fine, cu lada legată dinapoia trăsुरei. — Pollyanna sta bine așezată între Nina și Timotei.

Tot drumul fetita nu încetă cu întrebările ei și cu tot felul de observații, încât Nina abia putea să-i răspundă.

— „Iată-ne porniți”.

— „E departe de aici ?” — Cât e de frumos ! — Îmi place atât de mult să merg în trăsura ! strigă Pollyanna, când aceasta se puse în mișcare. — Nu face nimic, dacă e aproape, atât mai bine, voi fi și mai mulțumită să ajung mai curând, înțelegeți. — Știam eu că e foarte frumos aici, mi-a povestit doar taticu. Se opri cu vocea schimbată într'un suspin. Nina o privi cu sfială și văzu că bărbia îi tremura și că ochii îi erau plini de lacrimi, dar după un timp fetița urmă ridicându-și capșorul și stăpânindu-și durerea amintirilor.

— „Tata mi-a povestit totul căci el nu uitase locurile unde copilărise”.

— „A ! și ai fi trebuit mai întâi să vă exolic ce mi-a

spus d-na care m'a însoțit, despre rochia aceasta cu patravere roșii, adică pentru ce nu sunt îmbrăcată în haine de doliu. Ea mi-a spus că de sigur vă veți mira, de aceasta. Dar nu era nici o haină neagră, în ultimul transport de ajutoare afară de o bluză de catifea, pe care femeia diaconului n'a găsit-o potrivită pentru mine, de altfel era găurită la amândouă coasele și într'alte părți. Unele din „Doamnele Asistenței” vroiau să-mi cumpere o rochie și o pălărie neagră, iar celelalte socoteau că banii aceștia, trebuiau mai bine întrebuințați la cumpărarea unui covor roșu pe care doresc să-l cumpere pentru biserică”.

— „D-na Whitte a spus că e bine și așa, căci nu-i plac copiii îmbrăcați în negru, — adică vreau să zic, că-i sunt dragi copiii, dar nu cu haine negre”. — Pollyanna se opri, răsuflă, iar Nina profitând de această tăcere zise :

— „Sunt sigură că totul va merge bine”.

— „Și eu sunt mulțumită că vorbești astfel, sunt de părerea d-tale, zise Pollyaynna, cu glasul iar schimbat. Eu aș fi fost mulțumită să fiu în doliu...”

— „Mulțumită ?” exclamă Nina mirată.

— „Da ! Tata s'a dus în cer la mama și ceilalți copii. — El mi-a spus că trebuie să fiu mulțumită de aceasta. — Totuși mi-a fost destul de greu să mă mulțumesc pentru că îmi era atât de greu fără el, și mă gândeam că tot mai bine era de rămânea el lângă mine, deoarece, mama și cu ceilalți au pe Dumnezeu și îngerii din cer, pe când eu am numai pe Doamnele dela „Asistență ! ! — Dar acum sunt sigură că-mi va fi mai ușor, pentru că te am pe d-ta tanti Polly ! Sunt atât de mulțumită, că te am !”.

Dragul ce simtea Nina pentru biata fetiță orfană, se schimbă deodată în groază.

— „O ! dar... te înșeli grozav, scumpă copilă, spuse ea turburată. Eu nu sunt decât Nina, eu nu sunt de loc tanti Polly a d-tale”.

— „Dumneata... Dumneata, nu ești mătușa mea ?” îngână copila cu totul turburată.

— „Nu. — Nu sunt decât fata din casă. — Niciodată n'ași fi crezut că mă vei lua drept dânsa. Nu seamăn de loc, dar absolut de loc !...”

Timotei fluera încetșor, dar Nina era prea turburată pentru a observa veselia ce strălucea în ochii lui.

— „Dar cine ești ? întreabă Pollyanna ; nu semenii nici cu Doamnele dela Asistență”.

De data aceasta, Timotei bufni de râs...

— „Sunt Nina, servitoarea. Eu fac la castel toată treaba, fără de spălatul și călcatul rufelor prea grele : d-na Durziu, acea aceasta”.

— „Dar acolo este tanti Polly ?” întrebă copila cu grijă.

— „Da este, acolo”, declară Timotei.

Fetița păru ușurată.

— „Ah ! atunci e bine”, — Urmă o scurtă tăcere, în urmă ea zise cu veselie ;

— „Și știți ceva ?... Sunt mulțumită la urma urmei că n'a venit ea să mă întâmpine la gară, pentru că astfel voi avea o nouă mulțumire de a-i face și dănei cunoștința, după ce am avut una, la sosire, cunoscându-vă pe dv.”.

Nina se roși. Timotei o privi cu zâmbet vesel.

— „Iată ce dragălaşenie ne spune draguța, de ce nu-i mulțumești pentru vorbele ei atât de măgulitoare”.

— „Eu mă gândeam, la Domnișoara Polly”, șopti Nina. Pollyanna oftă de mulțumire.

— „Și eu doresc foarte mult s'o văd ; e singura mea mătușă și n'o cunosc încă !... Tata mi-a vorbit de ea. — Mi-a spus că trăește într'o casă mare și frumoasă în vârful unui deal”.

— „Așa e, zise Nina, poți s'o și vezi ; e casa cea mare albă, cu obloane verzi, acolo sus”.

— „Ah ! ce frumoasă e ! ce copaci înalți și ce splendidă pașiste o înconjoară ! Niciodată n'am văzut așa ceva. — Tanti Polly este bogată, Nina ?”.

— „Da, Domnișoară Pollyanna”.

— „Ah ! Ce mulțumită sunt. Trebuie să fie minunat, să ai bani mulți !”

„Nu cunosc decât pe d-na și d-l W. care au destui bani. — Ei au covoare în toate camerele și mănâncă înghețată în toate Duminicile”.

— „Are și tanti Polly înghețată Duminica ?”

Nina dădu din cap, mușcându-și buzele și întâlni ochii râzători ai lui Timotei.

— „Nu, Domnișoară Pollyanna. Nu cred să-i placă mătușei matală înghețată ; cel puțin niciodată n'am văzut înghețată pe masa Dumisale”.

Fața Pollyannei se întunecă.

— „Ce spui ? asta mă cam supără. Nu înțeleg, să nu-i placă cuiva înghețata ? Totuși pot fi mulțumită și așa, deoarece, înghețata pe care n'o mănânci, nu poate să-ți dea dureri de stomac, ca aceea dela d-na W. ; adică vreau să spun, că i-a făcut rău ei, dar eu am mâncat fără să am nimic”.

— „Dar covoare frumoase, are tanti Polly ?”

— „Da, are multe”

— „În fiecare cameră ?”

— „Aproape, în fiecare”, răspunse Nina, cu gândul la mansardă, unde nu se afla, nici un covoraș cât de mic.

— „Sunt atât de mulțumită”, strigă Pollyanna cu bu-

curie. „Îmi plac atât de mult covoarele. — La noi acasă nu erau decât două mici, în fața paturilor pe jos, venite într'un pachet cu ajutoare, unul însă avea pete de cerneală”.

„D-na W. avea covoare și tablouri frumoase cu trandafiri și fetițe îngenuchiate, și o pisică, și niște mielusei, un leu mare... dar leul nu stă împreună cu mielusei. — Știți... Biblia spune că o să se întâmple odată și asta, că vor paște împreună, miei cu lei, dar... mai e mult până atunci.

Vă plac tablourile ?

— „Nu știu”, răspunse Nina cu glas cam stins...

— „Mie tare-mi plac. — Noi nu aveam nici unul acasă pentru că nu sosesc multe în pachetele cu ajutoare. — Totuși au venit odată două, din care unul era atât de frumos, încât tata l'a vândut, pentru a-mi cumpăra pantofi, iar celălalt, era în așa de proastă stare, că s'a făcut tândări, când a vrut tata să-l agate de perete, adică înțelege sticla care-l acoperea. — Și eu am plâns... Dar acum sunt mulțumită, că n'am avut asemenea lucruri frumoase, pentru că mă voi bucura cu atât mai mult de ale lui tanti Polly, cu cât n'am fost obicinuită cu ele. — Tot astfel a sosit într'un pachet, o provizie de panglici foarte urâte... cafenii, vechi...”

— „Ah ! Ce splendidă casă !” strigă ea însuflețită, când intră în aleea principală a castelului.

În timp ce Timotei descărca bagajul, Nina îi spuse la ureche.

— „Să nu-mi mai spue nimenea de acum, să părăsesc casa asta, căci nimeni nu m'ar hotări să plec”.

— „Să pleci?!... dar nici eu n'ași voi așa ceva; o să ne fie copilăta asta o bună distracție și va fi mult mai bine”.

— „Distracție?... Plăcere?... zise Nina indignată, cam știu eu de pe acum, ce fel de plăcere va fi, pentru fetița aceasta drăguță, traiul cu stăpâna noastră. Să-mi închipui că ea sărăcuța va avea nevoie de mine câte odată. — Voi rămânea aci pentru ea, da, Timotei, pentru ea”, — zise Nina deschizând ușa Pollyannei.

MICA „CAMARUȚA”

Domnișoara Polly, nici nu se sculă pentru a-și primi nepoțica. — Ridică numai ochii dupe carte, când se iviră la ușa salonului Nina cu fetița. Îi întinse o mână pe a căror degete parcă sta scris: cu litere mari — „DATORIE”.

— „Bună ziua Pollyanna”. — Ce mai faci?

Eu...

N'apucă să spună mai multe, căci Pollyanna, se repezise, aruncându-se vijelioasă, în brațele ei!...

— „Ah! tanti Polly, tanti Polly, nu știu să-ți spun cât

sunt de bucurasă, că mi-ai dat voie să vin aici, să trăiesc lângă D-ta, spunea ea suspinând. Nu-ți poți închipui cât e de dulce, de a te avea pe D-ta și Nina, în locul Doamnelor dela Asistență”.

— „Se prea poate, dar n'am plăcerea să cunosc acele Doamne”, răspuse Domnișoara Polly rece, încercând a se smulge din brațele copilei și aruncând priviri furioase Ninel, rămasă cam incremenită pe pragul ușei.

— „Mulțumesc, Nina, poți să pleci”.

— „Pollyanna, te rog, șezi cum se cuvine. N'am putut încă vedea cu cine semeni”.

Pollyanna se retrase îndărăt, râzând uluită.

— „E adevărat, dar vezi mata, nu sunt tocmai frumoasă, din cauza pistruilor! Ah!... și trebuie să-ți vorbesc, de rochia mea cu pătrățele roșii și de bluza ceea de catifea ruptă în coate. — Am povestit Ninel, tata spunea...”.

— „Da, însă eu te poftesc, să nu te mai gândești la ce spunea tatăl dumitale!...” îi tăie vorba Domnișoara Polly răstită.

Ai de sigur o ladă?

— „Da, tanti Polly. — Doamnele dela Asistență mi-au dat un cufăr frumos. Nu este mare lucru în el, căci mi-siunea n'a primit multe haine de copii, în ultimul timp; totuși sunt în el toate cărțile tatel... și d-na W. a zis că trebuie să le țin cu mine. Știi mata tata...”.

— „Pollyanna!” o întrerupse din nou cu asprime mătușa, este un lucru pe care dorește să-l înțelegi, odată. — Eu nu voi să-mi vorbești, nici odată de tatăl tău”.

Fetița își ținu răsuflarea tremurând toată.

— „Tanti Polly, vreau să spui...” se opri neîndrăgindu-se să urmeze și mătușa se folosi de aceasta pentru a-i zice:

— „Să ne urcăm în camera ta, unde trebuie să fie bagajul, căci am spus lui Timotei, să-i ducă acolo. — Poți să vii cu mine „Pollyanna”.

Fără a spune un cuvânt, Pollyanna se întoarse și urmă pe mătușa ei. — Ochii erau plini de lacrimi, totuși ea ridică capșorul sus, curajoasă.

— „La urma urmei sunt mulțumită, că nu voeste să-ți vorbesc de tata, gândea Pollyanna. Voi fi poate mai puțin mândrită, dacă nu voi mai vorbi de el. Poate chiar pentru asta m'a oprit dânsa de a-l mai pomeni numele” și convinsă iarăși de bunătatea mătușei își înghiți lacrimile, privind cu băgare de seamă totul în jurul ei.

Acum urcau scările. Înaintea ei, rochia de mătase neagră a mătușei, făcea plăcut. — În urma ei printr-o ușă deschisă văzu covoare, viu și dulci colorate, scaune acoperite cu mătăsuri. — Sub picioarele ei se întindea un minunat covor.

moale și plăcut ca mușchiu din pădure. În toate părțile au-
titul ramelor dela tablouri, luminate de razele soarelui ce se
strecorau prin perdelele de dantelă, îi luau ochii.

— „Ah! tanti Polly, tanti Polly, strigă fetița extaziată,
ce splendidă casă! Ce bucurăasă trebuie să fii că ai atâtea
bogății!...”

— „Pollyanna!” răspunse mătușa, când ajunseră sus,
„sunt foarte mirată de vorbele tale!...”

— „De ce tanti Polly? — Nu ești oare bogată?” întrebă
Pollyanna.

— „De sigur, dar nu sunt în stare să fiu mândră, pentru
darurile ce a găsit Dumnezeu de cuvîntă, să mi le hără-
zească”, declară Domnișoara Polly; apoi se întoarse, străbătut
vestibulul și ajunse la scara ce ducea la pod. Era acum foarte
amălită că alesese mansarda acea pentru copilă. — Primul
ei gând fusese s'o izoleze, cât mai departe de ea, și tot odată
ca sburdălnicia ei să nu atingă mobilele de pret. — Pentru
că se arătase vanitoasă, atât de timpuriu, era foarte nemerit,
ca mansarda ce i-o destinase, să fie cât se poate de simplă și
lipsită de orice ornament, se gândi ea.

Pollyanna, cu pași mărunți, mergea grăbită în urma
mătușei. Ochii ei mari, albaștri, priveau în toate părțile,
pentru a nu scăpa nimic din vedere. — Mîntea ei se trudea,
căutând a ghici, după care din ușile acestea fermecate, se
găsea oare odaia ei... scumpa și frumoasa ei odăiță împodo-
bită cu perdele, cu covoare și cu tablouri?! Domnișoara Polly
deschise o ușă și mai urcă o scară. — Aci nu mai era nimic
de admirat; pereții goi peste tot, spațuri mari întunecoase,
până'n colturile îndepărtate unde acoperișul atîngea aproape
podelele și unde se înșirau unele peste altele neenumărate
trufere și cartoane. — Aerul era greu și înăbușitor. — Incon-
știent Pollyanna, ridică capul pentru a putea respira și văzu
pe Domnișoara Polly deschizând o ușă la dreapta.

— „Pollyanna, iată-ți camera și cufărul tău, pe care
ai l-a și adus aici! Cheia e la tine?”

Pollyanna făcu un semn afirmativ din cap, fără a putea
spune un cuvînt. Ochii ei mari se uitară cu groază. Mătușa ei
se încrunță.

— „Pollyanna când îți pun o întrebare, doresc să-mi
răspunzi tare, să nu faci semn cu capul”.

— „Da, tanti Polly”.

— „Bine. — Cred că vei găsi aci tot ce-ți trebuie”, adăogă
mătușa aruncînd o privire spre cana cu apă, spre prosoapele
bine întinse deasupra spălătorului. — Voi trimite pe Nina
să-ți ajute să deschii cufărul. — Să știi că luăm masa la
pase”, zise ea părăsind mansarda. După plecarea ei, fetița
rămase un moment nemișcată, apoi își purtă privirile pe po-

delele goale, pe pereți, pe ferestrele fără perdele, le opri în fine la cufărașul ei, care mai deunăzi se afla încă în mica cameră din satul îndepărtat; se duse împleticindu-se până la el și căzu în genunchi, acoperindu-și fața cu amândouă mânuțele.

Așa o găsi Nina câteva minute mai târziu.

— „Lasă, lasă, biată fetiță scumpă, sărăcuța de tine“, o mângâie ea, așezându-se jos pe podea lângă Pollyanna și luând-o în brațe. — „S'a întâmplat întocmai cum spuneam, n'am scăpat de ce mi-era frică“.

Pollyanna dădu din cap...

— „Sunt atât de rea și nerecunoscătoare, Nino, grozav de rea. Nu pot înțelege de ce Dumnezeu și îngerașii Lui au avut mai mare nevoie de tata decât mine“!...

— „Se înțelege că nu“, declară Nina răstit.

— „Ce spui Nino?!...“

Mirată Pollyanna încetă de a plânge. — Nina rușinată se frecă la ochi.

— „Lasă, lasă fetițo, am vorbit și eu numai așa... Haide dă-mi cheia matală și într'o clipă, o să fie cufărul golit“.

Pollyanna întinse cheia, tristă și pe gânduri.

— „Nu sunt prea multe haine într'însul“, zice ea în-
cetișor.

— „Cu atât mai iute vor fi așezate“, zise Nina.

Un zâmbet satisfăcător luminează fața Pollyannei.

— „Așa e, pot dar fi mulțumită nu-i așa“? Nina căscă ochii mari la ea.

— „Da, cum nu“, răspunse ea cam incurcată.

Mănele neșterse ale Ninei, scoaseră iute cărțile, rufăria cârpită și cele câteva rochițe vechi și urâte. — Pollyanna zâmbi îmbărbătată acum, o ajută să spânzure hainele în dulap, să așeze cărțile pe masă și să strângă albiturile în sertarele scrinului.

— „De, acum odăița mea v'a fi chiar frumoasă, ce zici Nino?“.

Nina nu răspunse, părea foarte ocupată, cu capul vârit în cufăr.

Pollyanna, în fața scrinului, privea acum gânditoare, la pereții gol.

— „Sunt chiar mulțumită că nu am oglindă aici, cel puțin nu-mi voi vedea pistrui pe obraz“.

Nina plesni din buze, dar când se întoarse Pollyanna spre ea îi era capul tot în cufăr... De odată Pollyanna strigă veselă și bătu din palme, uitându-se pe fereastră.

— „Ah! Nino, eu nu văzusem încă această minune. — Uite ce vedere încântătoare! Ce copaci frumoși! Căsuțele cele albe, acolo clopotnița bisericii, apa cea în vale, care stră-

lucește la razele soarelui, ca argintul. Drept să-ți spun, aci nu e nevoie de tablouri, când te bucuri de o așa măreață prveliste. — Ce mulțumită sunt că mi s'a dat mansarda aceasta”.

Cu mirare Pollyanna, văzu pe Nina isbucnind în plâns. — Pollyanna se apropie îndată de ea întrebând-o :

— „Ce e Nino... ce ai? — De ce plângi? — Nu cumva mansarda asta era a d-tale”?

— „Mansarda mea”?! strigă Nina, stăpânindu-și plânsul și ștergându-și lacrămile cu pumnii!... „Ești un ingeraș coborît din cer și știu pe cineva, care odată va trebui să îngene-nunche în noroi, înaintea”.

— „Dar vai! auzi, sună!”

Zicând aceste cuvinte, Nina sări în picioare și fugi scoborând sgomotos treptele.

Pollyanna rămasă singură, se întoarse iar spre „tabloul” ei, cum numise ea în gând prvelistea încântătoare dela fereastră. — Crăpă puțin fereastra, i se păru că numai poate răbda zăduful din mansardă. — Incetul cu incetul o deschise de tot și aplecată afară, respiră până'n fundul plămânilor, aerul curat și răcoros din grădină. — Deschise și a doua fereastră. O muscă mare trecu pe lângă fața ei, băzâind prin casă, încă una, apoi multe... Pollyanna nu le băgă în seamă ; descoperise chiar lângă fereastra ei un copac uriaș care-și întindea crăcile spre dânsa, ca niște brațe lungi, ce voiau s'o strângă cu drag.

De odată bufni de răs...

— „Cred că n'o pot face, zise ea, și îndată se sui pe marginea ferestrei, de unde apucă craca cea mai apropiată, pe urmă cățărându-se își dete vânt. — Ca o maimuță se coborî din creangă în creangă, până la cea din urmă. Săritura de acolo, până jos era cea mai grea, chiar pentru Pollyanna, care era obicinuită a se urca prin copaci; se hotărî, ținându-și respirația, se agăță cu brațele de ultima creangă, apoi sări... și căzu cât era de lungă. Se ridică îndată și privi în jurul ei. Se afla în dosul casei. Înaintea ei se întindea o grădină mare, unde lucra un moșneag. — Dincolo de grădină, o mică cărare ducea peste câmpii până în deal sus, în vârful căruia strălucea un brad singuratec, în tovărășia unei stânci. — Acum Pollyanna mai avea un singur dor, să ajungă în vârful acelei stânci!... Alergă inconjurând cu dibăcie, grădina, făcându-și drum printre straturi; abia mai răsufla când ajunsese cărarea care șerpuia peste câmpie. — Acum începu urcușul; distanța însă până la stâncă se făcea parcă tot mai mare. — Peste un sfert de oră, ceasul eel mare din holul castelului, bătu ora șase. — La ultima lovitură Nina, sună clopoțelul pentru masă. — Unul, două, trei minute... trecură. Domnișoara Polly

se încruntă și bătu din picior. — Se sculă, se duse în hol și se uită pe scări în sus nerăbdătoare. — Ascultă cu atenție, câteva minute, dar nu auzi nimic și se duse în sufragerie. — Hotărîtă zise Ninei!

— „Nepoata mea a întârziat. — Nu vreau s'o chemi”, adăogă ea cu severitate, când văzu pe Nina că pornește spre ușă. — „I-am spus la ce oră mănânc, n'are decât să vie la timp și să se poarte cuviincios. — Dela început trebuie să se învețe cu rânduiala. Când va veni, să-i dai numai pâine cu lapte la bucătărie”.

— „Da conită” — (noroc că Domnișoara Polly nu se uită la fața Ninei tocmai atunci).

Imediat după masă Nina se sui la mansardă.

— „Pâine cu lapte, zău!... Poate biata fetiță o fi plâns atât până o fi adormit”... bombăni ea furioasă, deschizând încetisor ușa. — Dar de odată, trase un țipăt de spaimă:

— „Unde ești?—Unde ești?”—„Unde te ascunzi?” strigă ea uitându-se în dulap, sub pat și chiar în cufăr, după cana cu apă... pe urmă cobori fugând scările și se duse la bătrânul Tom în grădină.

— „Domnule Tom, Domnule Tom, a plecat copilița noastră”, gemu ea.

S'o fi înălțat la cer de unde a venit biata oiță”.

— „In loc de „pâine cu lapte” ce-mi spusese să-i dau în bucătărie, acum de sigur stă cu îngerii la masă”.

Bătrânul își lăsă lucrul.

— „A plecat? — In cer?” — rosti el ca prost, cercetând cu privirea bolta cerului, înroșită de razele asfințitului. — Se opri ațintindu-și privirea către un punct al orizontului, pe urmă zise strâmbându-se caraghios:

— „Stai Nina, mi se pare, chiar așa, s'a dus cât mai aproape de cer, asta e cum ți-o spui”, zise el arătând cu degetul, cum se desprindea limpede pe cer o formă subțirică și sprintenă a fetei, pe vârful stânței.

— „Slavă Domnului că nu s'a dus în cer”, oftă Nina... — „Dacă cucoana mă chiamă, spune-i că nu-mi uit vasele, dar că m'am dus să mă plimb”, strigă ea peste umăr, apoi luă cărarea ce ducea peste câmpii.

J O C U L

Pentru numele lui Dumnezeu, pentru ce mă sperii astfel, Domnișoară Pollyanna?” spuse Nina gâfâind și grăbindu-se spre stâncă. Pollyanna se lăsă în jos de acolo cu părere de rău.

— „Te-am speriat?... Imi pare atât de rău! Dar nu trebuie să-ți fie frică, nici odată. — Tata și Doamnele dela Asistentă

se speriau și ei de lipsa mea, până au băgat de seamă, că mă întorceam cu bine acasă”.

— „Dar nici nu știam că plecase-și”, spuse Nina, apucând mâna fetei și punând-o sub brațul ei; coborî repede dealul. — „Nimeni nu te-a văzut plecând”.

— „Pe unde ai fugit?... sunt sigură că pe acoperiș”.

Pollyanna topăi veselă.

— „Tocmai așa am și făcut; inchipuește-ți în loc să mă urc, m'am coborît pe copac”. Nina se opri incremenită.

— „Ce ai făcut?...”

— „Am eșit pe fereastră și m'am coborît pe copac”.

— „Doamne sfinte!!” strigă Nina, grăbind iarăși pasul.

— Dacă ar ști mătușa matală despre una ca asta! Ce-ar zice?!...

— „Adevărat? — Ei bine am să-i povestesc eu această năsbătie și vei ști ce o să spună, făgădui fetea veselă.

— „Doamne iartă-mă! țipă Nina speriată. Nu, Doamne ferește, să nu-i spui nimic”.

— „Pentru ce? — Crezi că dânsa e îngrijată? zise Pollyanna turburată.

— „Nu... da... bine... lasă... nu te mai gândești la toate astea”.

— „Eu nu țin atât de mult să știu ce va zice Domnișoara Polly, îngână Nina, hotărâtă să scape pe biata Pollyanna dela o pedeapsă sigură. — Hai! trebuie să ne grăbim, mai am toate vasele de spălat.

— „Îți voi ajuta și eu, făgădui Pollyanna cu bunătate”.

— „O! Domnișoară Pollyanna”!... zise Nina îndulșită.

Merseră un timp în tăcere. Cerul se întunecă repede. Pollyana se sprijinea tot mai tare pe brațul prietenei sale.

— „Acum, sunt mulțumită, că te-ai speriat, căci de nu te speriai, nu veniai să mă cauți”, zise ea înfiorându-se.

— „Biata oită! și ți-o fi și foame. Dar ști, că n'am să-ți dau altceva decât „pâine cu lapte”, în bucătărie, lângă mine, fiindcă mătușa matală s'a supărat că n'ai fost la timp la masă, în sufragerie, înțelegi”?...

— „Dar cum puteam fi acolo, dacă eram pe stâncă sus?”.

— „Da, Dumnealui nu știe”, zise Nina ținându-se de ris.

— „Imi pare foarte rău că nu-ți pot da altceva decât „pâine cu lapte” crede-mă.

— „Mie imi pare foarte bine”.

— „Îți pare bine?” — Pentru ce?”.

— „Pentru că-mi place pâinea și laptele și sunt mulțumită să mănânc lângă D-ta. — Nu e greu să te mulțumești cu lucruri bune!.

— „Văd că te mulțumești repede cu orice!” răspunse Nina

oftând... amintându-și, silința ce-și dăduse Pollyanna pentru a găsi frumoasă, mansarda mizerabilă.

Copila rise încet.

— „Asta e din cauza jocului meu, ști?...“

— „Jocul d-tale?“

— „Da, „jocul mulțumirei“.

— „Nu înțeleg, ce vrei să spui?“

— „Bine, asta e un joc pe care mi l'a arătat tata și e minunat, răspunse Pollyanna. L'am jucat întotdeauna cu el, de când eram mică de tot. — L'am arătat în urmă și Doamnelor de la Asistență, acum îl joacă și ele, cel puțin câteva din ele“.

— „Ce joc e acesta? — Eu nu cunosc multe jocuri“.

Pollyanna râse iar, dar de odată oftă. În umbra înserării fața ei părea slăbită și îngrijorată.

— „Am început a-l juca la sosirea unui mare pachet cu daruri, care conținea o pereche de cârje“.

— „Ce cârje?“

— „Da. — de mult doream eu o păpușe și tata scrisese pentru aceasta; dar când sosi coletul, d-na care-l trimisese a scris că nu avea nici o păpușe ci numai o pereche de cârje. — Ea le trimisese crezând că va putea vre-odată servi vreunui copil bolnav. — De atunci am început noi jocul“.

— „Dar nu văd de loc, cum ar putea fi vorba de un joc aci?“ întrebă Nina cam supărată.

— „Ba da, tocmai acesta e jocul; să găsești ceva de care să te bucuri în orice împrejurare, răspunse Pollyanna foarte serioasă. Și jocul începu, chiar la primirea cârjelor“.

— „Ei! cum poți fi mulțumită când primești o pereche de cârje, în locul păpușei mult dorită?...“.

Pollyanna bătu din palme.

— „Tot ai de ce te bucura, zise ea! — Dar, nu tăgăduesc, mărturisi ea cinstit, că nici eu nu înțelegeam asta la început, Nino, tata m'a învățat“.

— „Atunci, cred că o să mă înveți și pe mine“, zise tânăra servitoare.

— „Iată, poți fi mulțumită, că n'ai nevoie de cârje, zise Pollyanna veselă. — Vezi e foarte ușor, numai trebuie să înțelegi“.

— „Asta e ceva ciudat!“ zise Nina, uitându-se la Pollyanna cu teamă.

— Nu e ciudat de loc, e minunat, ți-o spun eu, zise Pollyanna însufletită. Și de atunci l-am jucat întotdeauna amândoi, tata cu mine, cu cât era mai greu, cu atât ne plăcea mai mult. — Dar câteodată e aproape din cale afară de greu. Așa fu, când mă părăsi tata și se duse în cer la mama și mie nu-mi mai rămânea decât Doamnele dela Asistență !!!...“

— „Iar când te aruncă cineva într'o mansardă pustie, sub acoperiş”, bombăni, Nina între dinţi.

Pollyanna oftă, îndurerată.

— „A fost cumplit de greu, când am rămas singură pe lume! Incercam mereu a juca jocul şi nu mai puteam. — Aci mi-ar fi plăcut atât de mult să fiu înconjurată de lucruri frumoase. Dar m'am gândit că n'ar fi fost plăcut să-mi văd piştruire în oglindă; apoi am găsit frumoasă privesc prin ferăstră şi vezi tot am găsit de ce să mă bucur. Când cauţi lucruri bune şi frumoase uiţi pe cele rele şi urâte. — Nu este aşa? Acum mă înţelegi?”.

— „Hm!! răspunse Nina tot nedumerită.

— „De obicei jocul nu-mi ia mult timp, oftă Pollyanna, căci adesea găsesc lucruri plăcute chiar fără să mă gândesc, având atât de mult obiceiul acestui joc minunat!... Ii era atât de drag tatei şi mie!... adăogă ea cu glasul tremurat. — Să zicem că-mi va fi ceva mai greu acum, până voi avea cu ce să-l joc. Poate cine ştie îl va juca şi tanti Polly cu mine”, urmă ea dusă pe gânduri.

— „Doamne sfinte!” îşi zise Nina în sine, apoi urmă tare:

— „Ascultă, Pollyanno. eu nu am fost nici odată pricepută la jocuri, dar dacă vrei, eu am să încerc acest joc minunat cu Dumneata, ţi-o făgăduiesc”.

— „Ce bună eşti Nino! zise Pollyanna îmbrăţişând-o. O să fie minunat, ai să vezi ce haz are!”

— „Se prea poate, aprobă Nina cam îndoindu-se”.

— „Dar şti eu nu prea sunt tocmai meşteră la jocuri, cel puţin vei avea pe cineva, cu cine să te joci.

Intrară în bucătărie. Pollyanna îşi mănăcă pâinea cu poftă şi bău laptele cu plăcere, apoi sfătuită de Nina, se duse în salon, unde găsi pe mătuşa ei citind. — Domnişoara Polly o privi foarte rece.

— „Ai mâncat Pollyanna?”

— „Da, mulţumesc tanti Polly”.

— „Sunt foarte supărată Pollyanna, că m'ai silit chiar din prima zi să te trimet la bucătărie, să mănânci acolo numai pâine cu lapte”.

— „Eu sunt mulţumită, tanti Polly, îmi place pâinea şi laptele şi mi-e dragă Nina. Nu te supăra pentru asta, tanti Polly”.

Aceasta se îndreaptă în jeţul ei :

— „Pollyanna e târziu, e vremea să te culci. Ai avut o zi obositoare; mâine va trebui să te ocupăm de hainele tale şi să facem program. Servitoarea îţi va da acum o lumânare, la seama s'o ţii bine. Dimineaţa luăm cafeaua la 7 şi jum. Te poftesc să fi gata nu ca astăzi. Noapte bună”

Ca și cum ar fi fost un lucru obicinuit Pollyanna se apropie de mătușa ei și o sărută dulce.

— „Am fost atât de mulțumită până acum, spuse ea veselă. Sunt sigură c'o să-mi placă să trăiesc cu mata, dar o știam chiar înainte de a veni”.

— „Noapte bună, tanti Polly, adăogă ea drăgălaș, pășind pragul”.

— „Ce copilă extraordinară!” nu se putu ea abține de a gândi, apoi se încruntă. E mulțumită că am pedepsit-o. În loc să se supere de asta, e bucuroasă să trăiască cu mine!...” Cât se poate de nedumerită Domnișoara Polly își urmă lectura...

Când fu singură în mansardă, fetița suspină dureros în așternutul ei.

— „Tată!”... tu care ești acum cu îngerii în cer, vezi, că nu pot juca jocul tău, în acest moment!... Dar cred că nici tu n'ai găsi de ce să te bucuri, dacă ai fi nevoit să dormi singur aici, prin întuneric, ca mine acum. Dacă ași fi cel puțin cu Nina, sau cu tanti Polly sau chiar cu o Doamnă dela Asistență, tot mi-ar veni mai ușor!”

Jos în bucătărie, servitoarea, se grăbea cu vasele, frecând cu toată puterea oala de lapte cu șervetul ei și borborosind între dinți:

— „Doamne ferește!” Ce joc stupid! Auzi, să te bucuri când primești cărje în loc de păpușe?”. Și jocul ăsta e pentru ea liman de bucurie, îi e scut și acoperământ în necazuri; voi juca și eu jocul cu ea, da, îl voi juca, de sigur, numai să-i fac voia”.

O DATORIE

Era aproape de ora șapte când se trezi Pollyana, a doua zi; fereastra mansardei dădea spre miazăzi, încât nu putea vedea încă soarele; dar vedea cerul senin și albastru al dimineții, care îi făgăduia o zi frumoasă. Odăița ei parcă era alta, mai drăguță, plină de aer curat. Afară păsările ciripeau voioase și Pollyanna aleargă la fereastră pentru a le vorbi. Zări atunci în grădină pe mătușa ei lângă trandafiri. Se pregăti a merge la dansa. Coborî iute scările, lăsând toate ușile deschise; trecu prin vestibul alergând, eși prin poarta curții, trântind-o sgomotos apoi fugi în grădină. Domnișoara Polly se ocupa tocmai de trandafiri, cu bătrânul Tomi grădinarul când Pollyanna voioasă o ajunsese.

— „O! tanti Polly!... tanti Polly!... Sunt atât de mulțumită, azi de dimineață”.

— „Pollyana! dar așa ești tu obicinuită a zice „bună

dimineata", spuse cu asprime Mătuşa ei, ridicându-se în sus cu multă greutate şi ţinându-se drept.

Fetiţa începu a sări sprintenă şi voioasă pe vârful picioarelor...

— „Nu, dar cu persoanele pe care le iubesc, nu pot face altfel. Te-am văzut dela fereastra mea, tanti Polly şi m'am bucurat gândindu-mă că mata nu eşti o Doamnă dela Asistenţă, ci eşti chiar mătuşa mea şi că eşti bună, de aceea am alergat aci ca să te sărut...".

Bătrânul grădinar se întoarse spre ea.

Domnişoara Polly încercă să se încrunte, dar nu reuşi.

— „Pollyanna !"... stai puţin... eu... Tom ajunge pe azi. Cred că ai înţeles în ce priveşte aceşti trandafiri, zise ea teapănă şi rece, apoi plecă grăbită.

— „Lucrezi totdeauna în grădină Domnul meu?" întrebă Pollyanna cu mare interes. Moşneagul se întoarse iar către ea. Buzele îi tremurau şi ochii îi erau plini de lacrimi.

— „Da, duduia eu sunt bătrânul Tom, grădinarul", răspunse el sfios, dar ca împins de o forţă irezistibilă întinse mâna ce-i tremura şi o puse o clipă pe capul blond al copilei.

„Semeni aşa de mult cu mama d-tale... duduia mică !— Am cunoscut-o când era şi mai mică ca mata. — Lucram de pe atunci aci în grădină.

— „Adevărat ?" ai cunoscut chiar pe mama mea, când era doar un ingeraş pe pământ, nu ca acum un inger în cer ?.. — Te rog mult vorbeşte-mi de dânsa" !

Zicând astfel înflăcărată, Pollyanna sări pe cărarea norioasă, lângă bătrân. — Dar de odată se auzi clopotul sunând la castel. Peste un minut Nina eşi strignând :

— „Domnişoară Pollyanna clopotul te cheamă la masă", şi apucând mâna fetitei o trase după ea spre casă ; „când va suna iarăşi, te va chema la celelalte mese".

— „Dar te rog ţine minte, să vii fuga, orice ai face şi ori pe unde te-ai afla, când îl auzi sunând.— Dacă nu mă ascuţi, cred că nu vei mai găsi de ce să te bucuri", zise ea împingând fetiţa în sufragerie, cum ar fi împins un puşor în poiată.

Domnişoara sta tăcută, apoi urmări două muşte, care sburau deasupra mesei.

— „Nina de unde vin aceste muşte ?"

— „Nu ştiu conită, n'am de loc muşte în bucătărie", căci ea nu observase ferestrele deschise din mansarda Pollyannei.

— „Sunt poate muştele mele, tanti Polly, zise fetiţa isteţată. Erau o multime şi sburau vesele pe scări în sus azi dimineată". — Nina eşi din sufragerie, cu farfuria cu prăjituri pe care o aducea tocmai la masă.

— „Muştele tale ?" răcnă Domnişoara Polly mânioasă. — Ce vrei să spui ? — De unde au venit ele ?

— „Cred, tanti Polly, că au venit de afară, pe fereastră.”
— Chiar am văzut câteva intrând.

— „Le-ai văzut ? — ai deschis ferestrele, care nu au încă obloane de sârmă” ?

— „Da, tanti Polly, n’au încă obloane de sârmă”.

Nina se întoarse cu prăjiturile, era serioasă dar foarte roșie.

— „Nino, zise stăpâna amenințător, pune pe masă clătitele și du-te imediat în camera Pollyannei și închide ferestrele și ușile de acolo”.

— „Mai târziu când vei termina lucrul să dai muștele afară cu apărătoarea de pene, auzi să alungi toate muștele”, apoi adresându-se nepoatei sale :

— „Pollyanna, am comandat obloane de sârmă pentru ferestrele tale. Era de datoria mea s’o fac, dar mi se pare că tu ai uitat-o cu totul pe a ta !..”.

— „Datoria mea ? !..”.

Pollyanna se miră, căscând ochii..

— „De sigur ! Știu că e cald, dar e datoria ta, a lăsa ferestrele închise până vor veni obloanele. — Muștele nu sunt numai murdare și supărătoare, dar și periculoase pentru sănătate. Dupe dejun îți voi da o cârtică unde scrie despre ceea ce îți vorbesc”.

— „O cârtică ? — O ! mulțumesc tanti Polly, îmi place atât de mult să citesc ! !..”.

Domnișoara Polly răsufală greu apoi își ascuți buzele, iar Pollyanna văzând figura ei aspră, zise serioasă :

— „Sunt foarte mâhnită, că mi-am uitat datoria. Nu voi mai deschide ferestrele”. Mătușa ei nu răspunse nimic, nu mai vorbi nimic până la sfârșitul mesei. Atunci se sculă, se duse spre polița cu cărți din salon, luă o mică broșură și se întoarse spre nepoata ei :

— „Iată articolul despre care ți-am vorbit Pollyanna, să te duci să-l citești în camera ta ; voi veni și eu peste o jumătate de oră, să-ți văd hainele”.

Cu ochii ațintiți la ilustrația care arăta capul unei muște, foarte mult mărită, Pollyanna strigă veselă :

— „Mulțumesc, tanti Polly, apoi părăsi voioasă camera, trântind sgomotos ușa după ea.

Domnișoara Polly se posomori, stătu puțin la îndoială, străbătu majestos camera și deschse ușa ; dar Pollyana era departe, sbura pe scări în sus spre pod.

Peste o jumătate de ceas, Domnișoara Polly, purtând cu-vântul „datorie” pe fiecare trăsătură a feței, sui scările și intră în mansarda Pollyannei. Aci fu primită cu o vijelioasă însuflețire.

— „Ah ! tanti Polly niciodată n’am cetit ceva mai inte-

resant. Sunt atât de mulțumită, că mi-ai dat această carte. N'ăși fi crezut niciodată că muștele duc atâtea lucruri pe lăbuțele lor, și..."

— „Ajunge, zise Domnișoara solemn, du-te acum și-ți adu hainele, vreau să le văd; acelea ce nu vor fi potrivite le voi da săracilor, bineînțeles”.

Cu părere de rău, Pollyana puse broșura pe masă și se îndreptă spre dulap.

— „Cred că le vei găsi mata și mai urâte decât le găseau Doamnele dela Asistență. Ele au spus că erau chiar rușinoase, dar vezi nu erau decât haine bătești și pentru cucoane bătrâne în cele două, trei ultime transporturi și... Ai primit mata vre-o dată vre un pachet cu daruri tanti Polly?”

Văzând privirea indignată, pe care i-o arunca mătușa ei, Pollyanna urmă :

— „De sigur, că nu, tanti Polly, strigă ea roșindu-se, am uitat că oamenii bogați n'au nevoie de nimic. — Dar vezi, din când în când uit că mata ești bogată, mai ales aici în mansardă”.

Buzele Domnișoarei Polly tremurau, dar nu putură scoate nici un cuvânt. Iar Pollyanna nebănuind măcar, că spusese ceva nepotrivit, urmă înainte.

— „Ei bine, voiam să spun, că nu poți niciodată prevedea ce vei găsi într'un pachet cu daruri, chiar când ești sigur că vei găsi ce dorești. Întotdeauna acele daruri ne îngreua mult focul nostru, mie și tatei și...” Pollyanna își aminti, că nu avea voie să vorbească de tatăl ei mătușei sale. Se băgă toată în dulap, din care scoase, pe amândouă brațele întinse, hainele sărace.

— „Nu sunt de loc frumoase, zise ea rușinată, poate ar fi fost negre, cum se cuvenea, dacă n'ar fi fost covorul bisericii de cumpărat; asta e tot ce am primit...”.

Domnișoara Polly întoarse hainele cu vârful degetelor, pe toate părțile... numai pentru Pollyanna nu erau făcute! Apoi examinează rufăria.

— „Mi s'a dat ce a fost mai bun, zise Pollyanna, cu sfială. Doamnele dela Asistență mi le-au cumpărat. D-na președinta, a spus că trebuie să am de toate, chiar dacă s'ar lipsi toată viața de covor la biserică. Dar nu se poate asta fiindcă d-lui W. nu-i place sgomotul, e nervos cum zice d-na, soția sa, dar el are și bani, astfel că cucoanele cred că va da el banii pentru covor, din cauza nervilor, înțelegi mata. Eu cred că d-l W. e mulțumit că are nervi și că are și bani. Mata ce crezi?...”.

Domnișoara Polly se făcea că n'aude. Inspectă înainte hainele și când isprăvi, se întoarse spre Pollyanna?

— „Ai fost de sigur la școală, Pollyanna?”.

— „O! da tanti Polly. Și cu ta... vreau să spun, am luat lecții și acasă”.

Domnișoara Polly se încruntă.

— „Foarte bine. Mai târziu vei merge la școala de aici, de sigur. D-l director va vedea, pentru ce clasă ești pregătită. Până atunci cred că ar fi bine să-mi cetesti tare, în fiecare zi câte o jumătate de oră”.

— „Imi place să cetesc dar dacă nu dorești mata să mă auzi cetind, mai bine ași ceti numai pentru mine, crede-mă tanti Polly, imi place mult mai bine să cetesc încet, din cauza cuvintelor prea grele, mă înțelegi?..”.

— „Nu mă îndoiesc, răspunse Polly supărată. — Ai învățat și muzica?”

— „Nu prea. Nu-mi place muzica făcută de mine, dar imi place mult, să ascult muzica altora. Am învățat puțin piano. O domnișoară care cântă la biserică mi-a dat câteva lecții. Dar mai bine n'ași mai reincepe, tanti Polly”.

— „Te cred, dar e datoria mea, să-ți iau o profesoară, ca să-ți dea cel puțin o idee, despre muzică.

Cred că știi să coși?”

— „Da, m'au învățat doamnele dela Asistentă. Dar a fost un timp greu pentru mine. D-nei președinte nu-i plăcea cum țineam acul, când făceam chiotori, iar d-na W. spunea că trebuie să învăț a face tighel înaintea tivului. Și d-nei H. nu-i plăcea de loc cârpiturile”.

— „Ei bine, Pollyana aici nu vei mai avea asemenea greutateți. Am să te învăț eu singură toate cusăturile. Cât despre gospodărie cred că nu știi nimic?!”

Pollyanna începu a râde.

— „Doamnele de acolo voiau tocmai să mă deprindă a face bucate, astă vară dar asta nu ținuu mult. Aveau păreri și mai deosebite ca la cusut. Hotărâseră ca la început să învăț, cum se face pâinea; dar nici una n'o făcea la fel, așa că se hotărîră să mă învețe pe rând fiecare, câte o după amiază pe săptămână, în bucătăria lor. Tocmai învățasem a face un tort cu ciocolată și o prăjitură cu smochine când... când trebuia să încetez... spuse ea cu glas sdrobit”.

— „Un tort cu ciocolată și o prăjitură cu smochine, adevărat”, zise Domnișoara Polly cu dispreț. „Voi îndrepta eu toate acestea”. Tăcu câteva clipe, apoi urmă încet, rar și apăsător:

— „In fiecare dimineată la ora nouă, imi vei ceti tare o jumătate de ceas. Dar mai înainte vei face rânduială aici. In toate Miercurile și Sâmbetele dimineată după 9 și jumătate vei merge la bucătărie, pentru ca Nina să te învețe să gătești mâncări. Celelalte dimineți vei coase cu mine. Astfel că vei

avea după mesele libere pentru muzică. Îți voi lua imediat un profesor", spuse ea hotărît, sculându-se dupe scaun.

— „Ah! dar tanti Polly, nu mi-ai lăsat nici un moment liber pentru a trăi!?”

— „Pentru a trăi?! Ce spui copilă? Ca și cum n'ai trăi tot timpul?!?”

— „Voi respira, de sigur tot timpul, chiar făcând toate ce zici d-ta, tanti Polly, dar asta nu se chiamă a trăi. Respiri și când dormi, dar nu trăești. Eu numesc „a trăi” când faci lucruri care-ți plac, când alergi prin câmpii, când citești (numai pentru tine) când urci un deal, când vorbești cu d-l Tom în grădină și cu Nina; înveți a cunoaște casele și oamenii și tot ce poți vedea pe frumoasele stăzi pe care le-am străbătut ieri. Iată ce numesc eu „a trăi” tanti Polly, a respira nu e a trăi”.

Miss Polly se supără.

— „Pollyanna ești o copilă extraordinară. Fii sigură că vei avea destul timp de joacă. Eu îmi fac datoria, îngrijind ca să capeti o cultură și o creștere îngrijită, ar trebui ca și tu s'o dorești, luând seama ca îngrijirile mele, să nu fie dăruite unei nerecunoscătoare”.

Pollyanna păru jignită.

— „O! tanti Polly, cum ași putea eu vre-o dată să fiu nerecunoscătoare, față de mata!... Eu te iubesc, doar nu ești din Doamnele Asistenței, ci ești mătușa mea!”

— „Foarte bine, ia seama și nu fi ingrată”, zise ea îndreptându-se spre ușă.

Era acum pe la mijlocul scării, când auzi un glăscior care o striga:

— „Dacă vrei mata tanti Polly să-mi spui care din haț-nele mele vrei să le dai?”

Domnișoara Polly oftă obosită, Pollyanna auzi și tăcu.

— „Ah! am uitat să-ți spun Pollyanna, că Timotei va veni azi la unu și jumătate să te ia cu trăsura. Nici una din rochiile și rufăria ta nu se potrivesc la o nepoată a mea. Nu mi-ași face de sigur datoria, dacă te-ași lăsa îmbrăcată astfel”.

Pollyanna oftă lung, parcă luă în groază cuvântul „datorie”!

— „Tanti Polly, spuse ea cu sfială oare nu s'ar găsi ceva care te-ar face fericită și mulțumită că-ți împlinești toate aceste datorii??...”

— „Ce spui?”

Domnișoara Polly rămase aproape incremenită și cu obrazi învăpăiați coborî scările, strigând: Nu fii obraznică, Pollyanna”.

În mica mansardă sufocantă, Pollyanna se aruncă pe

unul din scaunele cu spetează dreaptă. Ii se părea viața atât de grea, ca un cerc de datorii fără sfârșit...

— „Nu văd de ce am fost obrasnică, suspină ea. — Vroiam numai s'o întreb dacă n'ar putea să-mi dea un sfat, cum să fac să fiu fericită, împlinindu-mi toate aceste datorii”.

Pollyanna stătu câțva timp tăcută, cu ochii pierduți în vrafal de haine aruncate pe pat. Se sculă încet și începu la o parte.

— „Nu pricep cum ași putea fi mulțumită, zise cu glas tare, afară numai dacă ar trebui să fiu mulțumită că mi-am îndeplinit datoria. „Și la gândul acesta începu a râde cu poftă.

POLLYANNA ȘI PEDEPSELE

Pe la unu și jumătate Timotei duse cu trăsura pe Domnișoara Polly cu nepoata sa la cele patru sau cinci magazine ale orașului la o jumătate de kilometru departe de castel. — Nu era tocmai ușor să cumperi așa în grabă tot ce-i trebuia Pollyannei. — Domnișoara Polly, parcă se ușură și i se păru că scapă dintr'o mare primejdie, când totul fu gata. — Iar negustorilor și băeților de prăvălie, care serviseră pe Domnișoara Polly și pe nepoțica ei, le rămaseră o întreagă provizie de istorii hazlii de ale Pollyannei, despre care răseră cu prietenii lor o săptămână întreagă. — Chiar Pollyanna se întoarse din această expediție, zâmbind fericită și cu inima plină de mulțumire, căci precum spusese unui vânzător: Când n'ai avut cu ce să te îmbraci, de cât cu ce găseai în pachetele cu ajutoare și cu ce îți ofereau Doamnele dela Asistența femeinină, e minunat lucru să poți intra prin magazine, să-ți cumperi haine, care nu mai au nevoie să fie prefăcute, sau date deoparte pentru că prea vin rău.

Toată după amiaza colindară magazinele; pe urmă luară cina. — După aceea veniră plăcutele povestiri ale bătrânului Tom și câteva clipe de vorbă cu Nina la poartă, după spălatul vaselor, pe când tanti Polly făcea o vizită la un vecin.

Bătrânul Tom povesti Pollyannei, despre mama ei, lucruri minunate, care-i umplură inima de fericire; iar Nina îi vorbi de casa ei, situată la șase kilometri de castel unde trăiau dragii ei: mamă, frați și surioare. — Ii făgădui c'o va duce acolo să vadă și dânsa, dacă le va permite Stăpâna.

— „Nici nu știi ce nume frumoase au toți... spuse Nina oftând... Pe fratele meu îl chiamă Alexandru, iar pe surioare: Florica și Elena. Numai numele meu e urât, Nina nu pot să-l sufăr”.

— „O! Nino, de ce spui așa?”.

— „Pentru că numele meu nu e frumos ca al lor, de aceea. — Eu am fost cea mai mare și pe atunci, mama încă

nu citise poveștile în care aflase despre numele acelea frumoase”.

— „Dar mie îmi place Nina pentru că e numele d-tale, declară dulce Pollyanna”.

— „Hm ! Sunt sigură că ți-ar place și mai mult numele de Clara Maria sau altele, cari ar fi mult mai bune pentru mine ! Găsesc aceste nume atât de elegante și distinse.

Pollyanna bufni de râs.

— „Vezi bine, poți fi mulțumită că nu te cheamă „Stanca” !

— „Stanca ?! — Ce e aia ?

— „Da, acesta e numele d-nei W. Soțul ei îi spunea : St. sta...; ei însă nu-i plăcea de loc, auzindu-l strigând-o așa și nu poate suferi acest nume.

Nina râse vesel.

— „Foarte bine văd că te poți lăuda cu jocul cuvintelor ; știi ceva ? De acum înainte n'am să mai pot auzi niciodată strigând Nina fără să nu mă gândesc la: St. Sta și fără să mă tăvălesc de râs”.

— „Ah ! ce mulțumită sunt”. — Se opri scurt și întorcându-se spre fetiță zise : Spune-mi drept, Pollyanna, d-ta, aveai intențiunea de a juca jocul „mulțumirei”, când mi-ai spus că trebuie să fiu mulțumită că nu mă cheamă Stanca.

Pollyanna stătu puțin pe gânduri, apoi bufni de râs.

— „Așa Nino. ai dreptate, jucam jocul, fără voia mea. — Mi se întâmplă asta adeseori, pentru că sunt mulțumită, sau caut mulțumirea în toate. — Găsesc întotdeauna ceva când îmi dau osteneala să caut cu tot dinadinsul”.

— „O fi”, zise Nina pe gânduri.

Pollyanna se duse la culcare la 8 și jumătate.

Obloanele de sârmă nu erau gata și mansarda era un adevărat cuptor. Cu jind se uită biata fetiță la amândouă ferestrele închise dar nu îndrăzni să le deschidă. — Se desbracă, își păтури cu grijă hainele, se închină și își făcu rugăciunea cu multă căldură stinse lumânarea și se vâri în pat. — Nu-si dădu seama cât timp petrecu într'o agitație complectă, întorcându-se pe toate părțile în patul ei fierbinte ca focul; dar i se păru că trecuse multe ceasuri. În fine nemaibutând răbdă, se hotărî să se scoale și deschise ușa mansardei. În pod era întuneric beznă, doar într'un colț, luna trăsesese o cărare de argint. — Hotărîtă să nu se înfricoșeze de întunericul ce domnea pretutindeni, Pollyanna, își luă inima în dinți și pași pe căreia luminoasă, până ajunse la ochiul geamului. Ea avea speranță să găsească aer, dar se înșelă, geamul era închis fără obloane de sârmă, ca cele din camera ei. — Afară era un tablou năreț; luna țesea vedenii ca'n povesti... și acolo stia ea că e și ter curat, răcoros care i-ar face atâta bine !.. Obrajii și mâi-

nile îi ardeau... Apropiindu-se, cercetă cu insistență și pătrunse cu privirea tot ce o înconjura afară. Văzu că puțin mai la vale, sub ochiul podului, se întindea acoperișul neted, orizontal al salonului de vară al mătușei sale. Văzându-i nu se mai putu stăpâni de bucurie.

— „Dacă ar putea să se coboare pe acest acoperiș“.

Se uită cu teamă înapoi. Acolo era odăița și patul ei fierbinte, până acolo trebuia să treacă, prin nesfârșitul pustiu de întunecime grozavă. Căutându-și drumul cu brațele întinse, pe dibuite; pe când înaintea ei, afară pe acoperișul salonului era lumina argintie a lunii și răcoarea plăcută din grădină.

— „Ce bine ar fi dacă ași muta patul acolo. Mulți oameni dorm afară, la aer. Chiar Ionel H. făcea așa; el era silit s'o facă pentru că era tuberculos. Deodată îi trecu Pollyannei prin minte, că văzuse lângă geam un șir de saci atârnați de niște cuie. Nina îi spusese că în ele sunt hainele de iarnă. Cani cu frică, Pollyanna se îndreptă spre saci; alese unul care i se păru mai gros și mai moale (cel cu paltonul de blană al Domnișoarei Polly) pentru saltea, altul mai subțire pentru pernă și un al treilea și mai subțire îl găsi minunat pentru plapumă. Astfel împovărată, Pollyanna, voioasă se reîntoarse la ferestruica luminată de lună o deschise, aruncă sacii pe acoperiș și își dădu și ei drumul încet, în jos, după ei. Avu grijă să închidă ferestruica, căci nu uitase de muște și de minunatele lor lăbuțe care cară atâtea lucruri rele.

— „Ce aer curat!... Ce răcoare!... Ce minune!“

Pollyanna începu să joace de bucurie sorbind aerul curat. Acoperișul subțire de zinc răsună sub picioarele ei și sgomotul acela, îi plăcea Pollyannei. Se preumblă de câteva ori de colo până colo pe acoperiș. Era atât de fericită, că găsisese răcoare, după fierbințeala mansardei ferecate!...

Acoperișul era larg și neted, încât nu-i era de loc teamă, să nu cadă. La urmă oftă mulțumită, se ghemui pe salteaua de blană scumpă, puse un sac căpătâi, cu celălalt se înveli, pregătindu-se de dormit.

— „Ce mulțumită sunt acum că n'a venit obloanele de sârmă, zise ea privind la stele: dacă veneau eu nu eram să fiu aci!“

La etajul de jos, în camera sa, situată alături de salonul de vară, Domnișoara Polly, palidă și speriată se îmbrăca. Tremurând telefonase lui Timotei:

— „Vino repede, cu Tom. Aduceți și lanternă“. Un om este pe acoperișul salonului de vară. Trebuie să se fi cățărat pe zăbrelele trandafirilor ori pe aiurea și acum ar putea intra direct în casă prin ferestruica podului. Am încuiat ușa podului, dar grăbiți-vă, veniți cât puteți de iute!“

Abia adormise Pollyanna, când fu trezită de lumina unei

lanterne și de un trio de exclamări. Deschise ochi și văzu pe Timotei în vârful unei scări, lângă ea pe Tom călare pe ferastră; iar mătușa ei o privea înmărmurită, ascunsă la spatele lui Tom.

— „Pollyanna, ce înseamnă asta ?” strigă Domnișoara Polly. Pollyanna deschise ochii plini de somn și se așeză în capul oaselor.

— „Dar ce, tanti Polly, d-le Tom, Timotei de ce sunteți așa de speriați?! N'am nici o boală de piept ca Ionel H. Dar îmi era atât de cald în mansardă!... Ferestrele le-am închis acolo, tanti Polly, astfel muștele nu vor mai putea transporta germenii periculoși”.

Timotei dispăru în jos pe scară. Cu același grabă bătrânul Tom dădu lanterna Domnișoarei Polly și urmă fiului său. Polly își mușcă buzele și zise cu asprime :

— „Pollyanna, întinde-mi îndată aceste lucruri și intră în casă”. E oare pe lume o copilă mai extraordinară ? strigă ea când fu Pollyanna lângă ea, cu lanterna în mână. Pollyannei, care venea dela aer curat și răcoros, aerul din pod îi păru și mai înăbușitor, dar nu se plânse, suspină numai lung, și dureros. Sus pe scări, mătușa ei spuse cu un ton înțepat și tăios :

— „Pollyanna restul nopții, vei dormi în patul meu, cu mine. Obloanele de sărmă vor fi gata mâine, dar până atunci cred de datoria mea să te țin într'un loc, unde voi putea ști ce faci”.

Pollyanna incremeni ; nu-i venea a crede ce auzia și deodată izbucni : „Cu mată ? În patul mamei ? strigă ea încântată. O ! tanti Polly, cât ești de bună ! Doream atât de mult, să dorm odată cu cineva... cineva care ar fi al meu, înțelegi mată ?... nu c'o D-nă dela Asistență.. Ce mulțumită sunt că n'au venit încă obloanele ! Mată nu ești bucuroasă ?”

Nu primi nici un răspuns. Mătușa ei mergea cu capul în sus, pentrucă să fim drepti se simțea cu totul dezarmată. Pentru a treia oară dela sosire, pedepsea pe Pollyanna și pentru a treia oară, trebuia să recunoască că pedepsele erau primite de fetiță cu o resemnare și o drăgălăsenie specială. Nu era deci mirare dacă se simțea fără putere față de fetiță.

POLLYANNA FACE O VIZITA

După scurt timp, viața la castel luă cursul normal, cu toate că nu erau toate așa cum hotărîse Domnișoara Polly la început. — Pollyanna cosea, exersa la piano, citea tare și se deprindea cu gospodăria, pe lângă Nina ; totuși ea nu sacrifică acestor ocupațiuni atîta timp cât fusese stabilit. Ii mai rămăsese timp și „pentru a trăi” cum zicea ea ; căci aproape în fie-

care zi după amiază, dela două la șase, timpul era al ei, pentru a-l întrebuința după voie cu condițiunea de a nu face lucruri oprite de tanti Polly. Nu știm dacă toate aceste ore de recreație erau dăruite copilei pentru repauzul ei, sau pentru ca mătușa sa să scape de ea. In timpul acestor zile de Iulie Domnișoara Polly avu de multe ori ocaziune de a zice :

— „Ce copilă extraordinară e Pollyanna“. Lecțiile de lectură și de cusut îi dădea în fiecare zi prilej de mirare. La bucătărie cu Nina mergea mult mai bine. Aceasta nu se obosea cu dânsa. Miercurile și Sâmbetele, erau chiar pentru ea zile de sărbătoare.

In vecinătatea castelului, nu se găsea nici un copil cu care Pollyanna ar fi putut să se joace. Proprietatea era în afară de sat și cu toate că erau câteva case prin apropiere, pe acolo nu era nici o fetiță, nici un băiețel de vârsta Pollyannei. Aceasta însă n'o supăra de loc... Nu-mi lipsesc câtuși de puțin, explica ea Ninei. Sunt foarte mulțumită dacă mă pot plimba pe străzi uitându-mă la trecători, la case. Mi sunt dragi trecătorii, d-tale nu, Nino ?

— „Nu pot zice că-mi sunt toți dragi“, zicea fata.

In toate după amiazile când era timpul frumos, Pollyanna cerea să i se dea ceva de făcut, pentru a se putea duce la plimbare, când într'o parte, când într'alta a satului, astfel făcând aceste expedițiuni întâlnea adeseori „omul“. Așa numea ea „omul“ chiar dacă ar fi întâlnit o duzină de alți oameni în aceeași zi, numai el era „omul“.

Omul purta adeseaori haine negre și o pălărie de mătase, două lucruri pe care ceilalți oameni nu le aveau nici odată. Fata îi era bine rasă, palidă și părul ce se vedea sub pălărie era cărunț. Mergea repede ținându-se drept și totdeauna era singur, ceea ce cam întrista pe Pollyanna. Poate chiar pentru asta îi vorbea ea într'o zi :

— „Bună ziua domnule. — Ce mai faci ? Ce timp frumos nu-i așa ?“ îi zise ea drăgut, când se apropie de dânsul.

Omul se uită sfios în jurul lui, apoi se oori nedumerit.

— „Mi-ai vorbit mie ?“ întrebă el cam răstit.

— „Da domnule, răspunse Pollyanna veselă. Zic că e un timp splendid azi, nu găsești și d-ta așa ?...“

— „Ce ? Da ! Hmm !“ dondăni el, apoi își urmă drumul. Pollyanna începu a râde.

— „Ce om curios“ — se gândi ea.

A doua zi îl întâlni din nou.

— „Azi nu e tot atât de plăcut ca ieri, dar tot e plăcut“, zise ea veselă.

— „E ! Da ! Hmm !“ bodogăni iar omul și Pollyanna râse iarăși.

Când îl întâmpină Pollyanna pentru a treia oară, tot astfel „omul“ se opri întrebând-o :

— „Cine ești copilă ? — și pentru ce îmi vorbești în fiecare zi ?“

— „Sunt Pollyanna W. și-mi pare că ești așa de singur !...“

Sunt mulțumită că te-ai oprit azi. Acum că ne cunoaștem... însă eu tot nu-ți știu numele ?“.

— „Ei Doamne ! multe vrei să știi“... „Omul“ nu-și termină fraza și plecă și mai repede ca altă dată.

Pollyanna se uită după el, descurajată.

— „Poate nu m'a înțeles. A fost numai o jumătate de prezentare, de oarece eu nu-l cunosc încă numele, murmură ea urmându-și drumul.

Astăzi, Pollyanna ducea niște răcituri de picioare de vitel d-nei Snow; Domnișoara Polly trimetea întotdeauna, câte ceva d-nei Snow odată pe săptămână. Se credea datoră s'o facă, pentru că d-na Snow era săracă, bolnavă și enoriașă bisericeii sale. Era datoria tuturor enoriașilor cu stare de a se ocupa de ea. Domnișoara Polly își îndeplinea datoria către d-na Snow. Joia după amiază, nu ea în persoană, ci prin Nina.

Azi Pollyanna reclamase acest serviciu și Nina cedă cu plăcere bineînțeles cu voia Mătușei sale.

— „Sunt chiar mulțumită de a fi scutită de această corvadă se destăinui Nina între patru ochi, Pollyannei, dar mi-e rușine să ți-o las d-tale, sărmană oiță, da, zău mi-e rușine!“

— „Dar îmi pare bine să mă duc acolo, Nino“.

— „Te asigur că n'are să-ți mai pară așa de bine, după ce ai fost odată“, zise Nina rece.

— „Pentru ce ?“

— „Pentru că nimănui nu-i place să se ducă la d-na Snow. Dacă n'ar inspira milă nimeni nu s'ar mai duce s'o vadă, atât e de nesuferită. O plâng din suflet ne fiica ei care trebuie s'o îngrijească“.

— „Dar de ce, Nino ?“

Nina dădu din umeri.

— „Ei bine, am să-ți spun, după d-na Snow, nimic pe lume nu merge așa cum ar trebui, nici cu zilele săptămânii nu se împacă uneori. Dacă e Luni, zice că ar fi mai bine să fie Duminică ; și dacă îi aduci răcituri, ești mai de înaintă sigură că i-ar fi plăcut mai bine un pui fript, iar dacă îi dai pui ea se aștepta la bulion !“

— „Ce persoană neînțeleasă ! zise Pollyanna râzând. Îmi pare bine s'o vad. Ce originală și minunată trebuie să fie. Îmi plac persoanele originale“.

— „Hmm ! bine că e numai d-na Snow „originala“ și nu-s mulți, nădăjduesc, pentru binele omenirii“, răspunse Nina sarcastic.

Pollyanna se gândea la toate astea, trecând pragul micii vile. Ochii îi străluceau curioși, să vadă pe această „originală“ d-na Snow.

O fată tânără, cu fața palidă și obosită veni să deschidă ușa.

— „Ce faci aci mata?“ zise Pollyanna cu politete. „Eu viu din partea Domnișoarei Polly și ași dori să văd pe d-na Snow și dacă mă poate primi“.

— „Bine dacă vrei. Cred că ești singura fință care „ar dori“ s'o vadă“, zise fata plictisită.

Pollyanna n'o auzi și o urmă prin sală, spre ușa din fund. După ce fata o introduse în camera bolnavei și închise ușa după ea, Pollyanna clipi din ochi până se obicinui cu întunercul. Atunci abia văzu o femeie pe jumătate culcată într'un pat așezat în mijlocul odăi. Pollyanna păși spre dânsa.

— „Cum te simți azi d-nă Snow? Tanti Polly speră că ești mai bine, și-ți trimete răcături de picioare de vitel“.

— „Săraca 'n de mine! Iar răcături!“ bodogăni un glas nerăbdător. „Îi sunt bine înțeles foarte recunoscătoare, dar nădăjdum că azi îmi va trimete un bulion“!

Pollyanna increți sprâncenele.

— „Și eu care credeam că vei dori pui, când ți se aduc răcături“, zise ea zâmbind prietenos.

— „Ce vrei să spui?“ răspunse bolnava întorcându-se spre ea.

— „Nimica ca să te supere“, zise iute Pollyanna, pentru a se scuza. „De altfel nu e o mare deosebire, numai că Nina spunea așa că mata dorești pui, când ți se aduce răcături, bulion când primești pui, dar poate că e cum ziseși și vezi Nina uitase“.

Femeia se ridică încet, se îndreptă în pat, lucru ce nu mai făcea de mult. Pollyanna însă nu știa de asta.

— „Dar bine domnișoară obrasnică, cine ești d-ta?“

Pollyanna începu a râde, veselă.

— „O! dar nu mă chiamă așa, D-nă Snow și totuși sunt mulțumită, că mă numești astfel. Ar fi și mai urât „Rada“, nu e așa?. Eu sunt Pollyanna W., nepoata D-rei Polly și am venit de departe, ca să trăesc lângă dânsa. De aceea îți aduc răciturile azi dimineată“.

La început, bolnava stătu în sus pe patul ei, foarte atentă la vorbele fetiței, dar când auzi de răcături, căzu iar pe pernă și numai ascultă, iar după un timp: „Foarte bine, mulțumesc. Mătușa D-tale e foarte milostivă, dar pofta mea de mâncare a dispărut pe ziua de azi... vezi aș fi dorit bulion... se opri apoi schimbă subiectul... „N'am închis ochii astă noapte nici un moment!“

— „O! cât mi-ar fi plăcut și mie să fac la fel, oftă Pol-

lyanna, punând raciturile pe mäsutä, așezându-se în urmă foarte comod pe scaunul cel mai apropiat. Se pierde atât timp cu dormitul, D-ta nu crezi tot astfel?"

— „A pierde timp cu dormitul!" exclamă bolnava.

— „Da, când ai putea „träi", înțelegi? Ce păcat că nu putem trăi și noaptea".

— „Ei bine, dar ești minunată, fetițo. Du-te la fereastră și deschide perdelele ca să pot vedea cu cine semeni".

Pollyanna se sculă cam fără voie.

— „Ai să vezi pistruiile după fața mea, spuse ea oftând, tocmai când eram atât de mulțumită că întunericul te împiedică de a le vedea! Iacă acum să vezi..." apoi foarte vioaie, revenind lângă pat, îi spuse:

— „Sunt mulțumită, că ai dorit să mă vezi, pentru că acum pot și eu să te văd. Mi se spusese că ești foarte frumoasă!"

— „Eu frumoasă?!" spuse bolnava cu un ton ironic.

— „Sigur. Dar D-ta n'o știi?"

— „Nu, n'o știam" răspunse D-na Snow scurt.

Ea era de patruzeci de ani și de cincisprezece ani încoace, dorise mereu viața altfel de cum o avea și nu găsisese vremea niciodată de a se bucura de ceva.

— „Ochii îți sunt atât de mari și negri, părul negru și buclat, zise blând Pollyanna! Tare îmi plac buclele negre; iată ceva ce doresc să-mi dea Dumnezeu când voi fi la el în cer. Și ce frumos roșie ești pe amândoi obrazii. Vezi! D-nă Snow ești într'adevăr frumoasă! Poate o vezi și D-ta când te uiți în oglindă?"

— „In oglindă!" zise cu asprime bolnava, căzând din nou pe pernele ei. „De mult timp, nu am avut a face cu oglinda. Nici D-tale nu ți-ar veni poftă de a te uita în ea, dacă stăteai ca mine, de ani de zile întinsă în pat!"

— „De sigur", aprobă Pollyanna cu milă. Dar stai puțin lasă-mă să-ți arăt... zise ea îndreptându-se spre scrin și luând o oglinjoară de pe el. Revenind lângă pat, se opri și privi cu atenție biata bolnavă:

— „Ași dori, dacă nu te superi... mi-ar plăcea să-ți pieptăn puțin părul, înainte de a-ți da oglinda. — Imi dai voie?"

— „Bine, poate că da, dacă ții așa de mult, dar nu are să țină, căci îmi frece capul neconținut de perne..." zise bolnava călcându-și pe inimă.

— „O! mulțumesc, grozav îmi place să pieptăn", strigă Pollyanna veselă, punând de o parte oglinda și căutând pieptenele. „Azi nu voi avea timpul să fac mare lucru, mă grăbesc, doar îți voi arăta cât ești de frumoasă. În altă zi voi veni să te pieptăn frumos de tot", zise ea netezind încetșor cu mâna părul ondulat pe fruntea bolnavei. Timp de cinci ani

nute lucră iute și cu îndemănare, scoțându-și dintr-o buclă, ridicând guierul de dantelă al cămășii de noapte, umflând pernele pentru a da o poziție mai comodă capului. În acest timp D-na Snow, care se încrunta și bodogănea mereu, se simțea fără voia ei, cuprinsă de un sentiment foarte plăcut.

— „Iată !“, strigă la urmă Pollyanna gâfâind, apoi luă o garoafă roșie, dintr'un vas, o infipse în părul negru de unde făcea un frumos efect.

— „Acum poți să te privești“. Ii întinse triumfătoare oglinda.

— „Hm ! dondăni D-na Snow privind-se : Imi plac, mai mult garoafele roz, decât acestea roșii, dar cum ele se vor vesteji înainte de a însera, tot una face“.

— „Nu ești mulțumită, că se vestejesc florile ?... Vezi astfel vei putea primi altele, zise Pollyanna râzând. Tare îmi place cum ți-am așezat părul, adăogă ea privind-o cu o vădită mulțumire ; spune drept, nu-ți place și D-tale“.

— „Hm ! Poate ! Inșă îți mai spun nu va ținea, căci îmi voi freca capul de perne“.

— „Eu mă bucur și de acest lucru, răspunse Pollyanna voioasă, pentru că voi putea altădată să te pieptăn frumos. Trebuie să fi mulțumită că ai părul negru ; e mult mai frumos pe perna albă, decât părul galben ca al meu“.

— „Se poate, dar nu prea mi-a plăcut nici odată părul negru, albește prea de timpuriu“.

Vorbea supărată. totuși ținea mereu oglinda în mână.

— „O ! ce mult îmi place părul negru și ce fericită aș fi dacă al meu ar fi așa“, spuse iar Pollyanna oftând.

D-na Snow dădu oglinda la o parte și se întoarse supărată :

— „N'ai fi de sigur de loc bucuroasă, dacă ai fi în locul meu. Nici părul negru, nici altceva, nu te-ar face fericită, dacă ar trebui ca mine să stai în pat“.

Pollyanna stătu un moment pe gânduri...

— „Ce greu e să fii mulțumită“ murmură ea.

— „Cum să fii ?“.

— „Să fii mulțumită de orice“.

— „Să fii mulțumită de toate când ești bolnavă, incurabilă, osândită a sta vecinic în pat ? Asta e cu putință ? !“.

Spre marea mirare a D-nei Snow, Pollyanna sări în picioare, bătând din palme.

— „De sigur, e greu lucru, da, e foarte greu... Dar trebuie să plec de acum, mă voi gândi însă la toate acestea, tot drumul, întorcându-mă acasă și poate că-ți voi putea vorbi despre multe când voi veni. La revedere, am petrecut foarte bine la D-ta, la revedere“, repetă ea trecând pragul ulei.

— „E de necrezut ! Ce vroia ea oare să spuie ?“ exclamă

bolnava privind după mica vizitatoare, care se depărta. Apoi luă iarăși oglinda și se privi într'ânsa: „Fetița asta știe într'adevăr să așeze bine părul, murmură ea, n'ași fi crezut că al meu să poată fi atât de frumos. Dar la ce toate astea?!” oftă ea cu nerăbdare.

Ceva mai târziu când Mimi, fiica D-nei Snow intră în camera ei, oglinda era încă sub plapumă, ascunsă cu mare grijă.

— „Ce mamă, stai cu perdelele ridicate?” strigă Mimi plimbându-și mirată privirea de la fereastră la garoafa roșie din părul mamei sale.

— „Și ce?” răspunse bolnava răstit. „E nevoie ca să stau toată viața pe întuneric, pentru că sunt bolnavă?!”...

— „De sigur că nu”, zise Mimi împăciuitoare, aducându sticluta cu doctorii.

„Dar știi că de multe ori am încercat și eu a-ți face puțină lumină și nici odată n'ai vrut”.

D-na Snow nu răspunse nimic. Era ocupată să îndrepte teze dantela dela cămașa de noapte. Apoi zise supărată: „Cineva ar face mai bine să-mi dea o cămașă nouă decât răcituri și bulion”.

— „Pentru ce mamă?”.

Avea de ce să rămâie Mimi încrămențită, căci în sertarul scrinului se aflau două cămăși de noapte și ea încercase de unul de zile, în zadar să hotărască pe mama ei să le poarte...

UNDE SE VORBEȘTE DESPRE „OM”

Ploua când Pollyanna întâlni din nou pe „Om”, totuși îl salută cu un zâmbet dulce.

„Timpul nu e tocmai frumos azi, nu e așa?” spuse ea veselă. Eu însă sunt mulțumită că plouă”.

De data asta „omul” numai bodogăni și nici măcar nu întoarse capul. Pollyanna crezu că n'o auzise. A doua zi vorbi mai tare, pentru că „omul” mergea cu pași mari, cu mâinile la spate și cu ochii atinți în pământ, ceeace i se păru ei o ofensă adusă gloriosului soare și aerului curat al dimineții. Pollyanna în ziua aceea făcea comisioane.

— „Ce mai faceți?” — ciripi ea cum îl văzu. Sunt atât de mulțumită că ziua de azi nu seamănă cu cea de ieri, Duminică, nu?”.

„Omul” se opri de odată, părea supărat:

— „Vino aci fetițe să regulăm această afacere, odată pentru totdeauna, încercu el posomorât. Eu am altceva de făcut decât a mă ocupa dacă timpul e frumos sau urât. Nici nu știu dacă e soare sau nu”.

— Pollyanna încântată, zise cu bucurie ? Tocmai asta mă gândeam și eu, de aceea ți-am spus.

— „Da,... bine... cum ? !“... spuse el brusc ca și cum abia ar fi început a înțelege ce-i tot spunea ea.

— „Vezi tocmai pentru asta, ți-o tot spuneam, ca să-ți poți d-ta da seama că e soare. Știam că vei fi mulțumit când vei sta să te gândești că e soare. Parcă nu-l vedeai cătuș de puțin, și era păcat ! !“.

— „Ei Doamne ! din toate, ori și cum...“ răspunse „omul“ cu un ciudat gest autoritar, mergând mai departe. Dar după ce făcu câțiva pași se întoarse tot încruntat :

— „De ce nu cauți copii de vârsta D-tale să vorbești cu ei !“.

— „Ași vrea să găsesc vre-un copil, dar nu sunt copii prin vecinătate, așa mi-a spus Nina. Dar asta nu face nimic. Îmi plac tot atât de mult și persoanele mari, chiar și mai mult, câte odată, pentru că eream obicinuită cu Doamnele de la Asistența socială.

— „Hmm ! Doamnele dela Asistența socială ? Ce, poate mă iei una din ele !“. Omului îi venea a râde acum, se vedea bine, dar se stăpânea.

Pollyanna însă răsă cu toată inima.

— „O nu Domnule, nu semeni de loc cu nici una din ele, nu pentru că n'ai fi tot atât de bun ca ele, poate chiar mai bun zise ea politicoasă. Sunt sigură, ești mult mai draguț de cât arăți ? !“.

Se auzi un mormăit ciudat, apoi „omul“ se depărtă fără a mai zice nimic. Când Pollyanna îl întâlni iar peste câteva zile, el o privi drept în față cu o expresiune ironică, care îi plăcu :

„Bună ziua, îi zise el cam răstit. Poate că așa face bine să-ți spun dela început, că azi „știu“ că soarele luminează“.

— „Nu era nevoie să mi-o spui, răspunse Pollyanna, căci o știam îndată ce te-am văzut“.

— „Ce spui ?“.

— „Da Domnule, am văzut-o în ochii și zâmbetul D-tale“.

— „Hmm ! dondăni iar „omul“ depărtându-se.

Din ziua aceea „omul“ vorbea întotdeauna cu Pollyanna și adeseori îi vorbea chiar el întâi, cu toate că de obicei el se mulțumea a-i spune „bună ziua“. Totuși, chiar aceasta pricinui mare mirare Ninei care se afla din întâmplare cu Pollyanna, în ziua când el o salută astfel.

— „Doamne sfinte, Pollyanno. Ce, omul acesta îți vorbește ? !“...

— „De sigur, mă salută acum întotdeauna, răspunse Pollyanna“, râzând.

— „Doamne ferește ! dar știi cine este el“... Pollyanna dădu din cap :

— „Recunosc, că a uitat sau n'a voit să-mi vorbească, din ziua întâi“.

Nina deschise ochi mari.

— „Dar el nu vorbește niciodată nimănui, copilă dragă !, de ani de zile, numai la mare nevoie pentru afaceri... și încă ! El se numește: Ion P. Trăește singur în casa cea mare situată pe colina din deal. Nu dă voie nimănui să-i gătească bucatele și se coboară de trei ori pe zi la Restaurant pentru a-și lua mesele. Cunosc pe fata care-i scutură prin casă. Spune că abia deschide gura să comande cumpărăturile ce trebuiesc și că aproape ghicește ce dorește Dumnezeu. Un lucru știe doar : Totul trebuie să fie ieftin fără ca el s'o mai spuie“.

Pollyanna aprobă cu simpatie :

— „Știu ! omul e silit a cumpăra lucruri ieftine când e sărac. Tata și cu mine așa făceam. Mai tot timpul mâncam fasole și crochete de pește și spuneam amândoi că avem noroc să ne placă fasolele ; aceasta mai cu seamă când treceam pela magazinele unde se vindeau curcani fripți cu 100 lei o porție. Oare Domnului P. îi plac fasolele ?“.

— „Dacă îi plac sau nu, puțin îmi pasă, el nu e sărac, Pollyanno. A moștenit o avere mare dela tatăl său ! Nu e nimeni în oraș așa bogat ca el. Ar putea să se hrănească cu bilete de bancă, dacă ar vrea, și nici n'ar băga de seamă.“

Pollyanna bufni în râs.

— „Parcă cineva ar putea mânca bilete de bancă, fără să bage de seamă măcar când ar încerca să le înghită ?“.

— „Ei ! dar vreau numai să spun cât e el de bogat pentru a face așa ceva, zise Nina, ridicând din umeri. Nu-și cheltuiește banii, îi economisește, atât tot“.

— „O ! pentru alții îi economisește. Ce frumos din partea lui, asta se numește, a se uita pe sine, pentru a purta crucea lui „Cristos“ ! O știu, tata mi-a spus-o“.

Nina deschise gura, ca pentru a da drumul vorbelor aspre și rele ce erau gata să-i scape ; dar văzând fata radioasă a Pollyannei, ceva parcă o împiedică, de a mai vorbi.

— „Ce ciudat lucru !.. și-ți vorbește el politico, Dumitale, Pollyanno căci nu vorbește niciodată nimănui și trăește singur cuc, într-o casă mare și frumoasă, plină de lucruri splendide, după cum se spune. Unii îl cred nebun, alții zic că are un caracter nesuferit, iar unele persoane susțin că are un schelet închis într'un dulap“.

— „O ! Nino zise Pollyanna înfiorându-se, cum ar putea el ține în casă, o astfel de grozăvie ?...“.

Nina începu a râde ; căci înțelese că Pollyanna nu se povestea cu scheietul drept adevăr, pe când era vorba numai de o glumă, dar n'o desluși, ci o lăsă să creadă așa. Toată lumea zice că e un om ascuns ; câte odată călătorește ani întregi în țări păgâne, în Egipt, în Asia și chiar în desertul Sahara.

— „O ! atunci e un misionar, cu suflet ales, exclamă Pollyanna“.

Nina iar răsese.

„Nu am spus asta, Pollyanno. Când se întoarce din călătorii scrie cărți, — cărți ciudate, asupra nădrăvăniilor pe care le-a descoperit în acele țări păgâne ; așa se povestește despre acest om curios. Aici nu cheltuește decât exact ce-l trebuie ca să trăiască“.

— „Asta se înțelege, căci își economisește banii pentru misiuni, declară Pollyanna. Dar e într'adevăr un om curios ca și D-na Snow, însă cu totul deosebit de dânsa“.

— „Da așa este, aprobă Nina răsând.“

— „Eu sunt cu atât mai mulțumită că îmi vorbește“, adăogă Pollyanna, încântată.

○ SURPRIZA PENTRU D-NA SNOW

Când Pollyanna se duse pentru a doua oară la D-na Snow, o găsi ca și mai înainte pe întuneric.

— „E nepoțica Domnișoarei Polly, anunță Mimi plictisită, apoi Pollyanna se îndreptă singură spre bolnavă.“

— „O ! Dumneata ești ? întrebă o voce nerăbdătoare, care venea din pat. Imi amintesc de D-ta. Nimenea nu ar putea să te uite când te-a văzut odată. Eri așa fi dorit să vii, aveam nevoie să te văd“.

— „Adevărat ? Ce bine !... Sunt mulțumită că n'ai așteptat prea mult, numai de ieri până azi“, zise Pollyanna răsând și înaintând voioasă spre dânsa. Puse cu grijă panerașul pe un scaun :

— „Doamne ferește, ce întuneric e aici, abia te pot zări“, zise ea ducându-se la fereastră, pentru a ridica perdelele.

„Vreau să te văd dacă te-ai pieptănat așa cum ți-am arătat eu deunăzi“.

„O ! n'ai făcut așa !... Dar ce are aface, totuși sunt mulțumită, la urma urmel, pentru că-mi vei da poate voie să te pieptăn iar, ceva mai târziu ? ! Pentru moment vreau să-ți arăt ce ti-am adus“.

Bolnava se întoarce în pat cu oareși care grijă.

— „Parcă dacă oi vedea ce mi-ai adus, ar putea să-ți

schimbe gustul!" bodogăni ea, căutând totuși cu ochi spre paneraș. — Ei!

— „Ghicești! De ce ai poftă azi? o întrebă Pollyanna, țopăind ușor în jurul panerului, cu fața veselă“.

Bolnava se încruntă:

— „Ia, nu doresc nimic, după cât știu, totul are acelaș gust“, oftă ea.

Pollyanna bufni în râs.

— „Dar dacă ai dori ceva, cam ce ar fi?“.

D-na Snow stătu la îndoială. Nu știa ce să răspunda, căci fiind de atâta timp obicinuită a dori ceeace nu putea avea, să spună așa la iuteală, i se părea ceva imposibil. Totuși trebuia să răspundă, fiindcă copila aștepta.

— „De sigur că ai bulion?“

— „Chiar am adus, ai ghicit!“

— „Dar tocmai nu doream de loc bulion“, scânci bolnava, sigură acum de ce i-ar fi dorit stomacul.

„Ași fi vrut, un pui fript.

— „Ei!... Am adus și pui“, zise Pollyanna voioasă

D-na Snow se întoarse mirată.

— „Ai adus pe amândouă? întrebă ea.

— Da. Și răcături de picioare de vițel, răspunse Pollyanna triumfătoare. Am voit să ai odată exact ceeace dorești și am aranjat afacerea cu Nina. De sigur, n'ai decât puțin, din fiecare fel, dar, ai acum din toate! Sunt atât de mulțumită că ai avut poftă de pui, adăogă ea scoțând din paner cele trei castronase. Înțelegi mata, venind pe drum, mă întrebam ce s'ar întâmpla, dacă mi-ai spune că dorești cârnați (cartaboși) sau ceapă, sau altceva ce nu aveam! Ce plictisitor ar fi fost pentru mine, care voiam cu orice preț, să-ți fac pe plac!..“

Nici un răspuns. Bolnava părea a căuta în gând, ceva ce ar fi pierdut.

— „Iată îți las totul, anunță Pollyanna înșirând cele trei castronase pe masă. E probabil că mâine vei cere bulion. Cum te mai simți mata azi?“ adăogă ea politicoasă.

— „De loc bine, șopti bolnava, căzând iar pe pernă, în starea ei obicinuită. Mi-am pierdut somnul de dimineată. Vecina, care locuște alături, a început a cânta la piano, cu noaptea în cap și muzica ei aproape m'a înebunit. Nu a încetat toată dimineata. Dacă aceasta va merge tot așa, nu știu rău ce să mă fac!“

Pollyanna aprobă compătimitoare.

— „Știu. E grozav lucru!... D-na W. una din Doamnele dela Asistentă a trecut și ea prin neajunsul acesta. Avea fri-guri reumatice și nu se putea mișca. Ea spunea că dacă ar fi putut să se miște câtuși de puțin, ar fi suferit mai puțin de de acea muzică. Mata poți să te miști puțin?“

— „Dacă pot ce ? !“.

— „Sa te miști puțin în patul D-tale, să scini puțin poziția, când muzica te obosește prea mult“.

— D-na Snow se uită mirată la Pollyanna.

— „Fără indoială mă pot mișca“, răspunse ea iritată.

— „Ce bine, de asta poți fi mulțumită cel puțin ; D-na W. săraca, nu putea nici să se miște, având friguri reumatice, mi-a spus chiar dânsa, cât era de grozav. Mai întâi mi-a destăinuit că ar fi și turbat, de nu s'ar fi gândit la cumnata sa care e complet surdă“.

— „Cumnata sa surdă !?... Ce înseamnă asta ?.. Ce vrei să spui ?“...

Pollyanna răs.

— „Adevărul e că nu m'am exprimat bine ; am uitat că mاتا nu cunoști pe D-na W. Înțelegi, Domnișoara D. e surdă de tot și ea venise să îngrijească de gospodărie și de D-l W. în timpul boalei D-nei W. Ei bine ! era atât de greu s'o faci să înțeleagă, orice ar fi fost, încât de câte ori începea pianul o cânta alături, D-na W. era fericită de a-l putea auzi, gândindu-se ce cumplit ar fi, dacă n'ar fi auzit de loc ca biata cumnata sa. Vezi juca și ea jocul de care îi vorbisem“.

— „Jocul ? !“.

Pollyanna bătu din palme.

— „Iată ! aproape uitasem“.

„Eu am căutat ceva da care ai putea fi mulțumită și mاتا“.

— „Eu mulțumită ? — Ce vrei să spui ?“.

— „Nu-ți mai aduci aminte ?... — Că-ți făgăduisem ?... — Imi ceruseși să-ți arăt un lucru de care ai putea fi mulțumită, chiar fiind silită să stai în pat toată ziua“.

— O ! răspunse bolnava amărâtă ; da,... îmi aduc aminte, dar n'am crezut că vorbeai serios“.

— „Ba da, eram foarte serioasă, zise Pollyanna, și iată că am găsit. Mi-a fost cam greu, însă e cu atât mai plăcut, cu cât e mai anevoios de găsit. Și pentru a fi conștiincioasă și a spune adevărul, trebuie să-ți mărturisesc, că la început nu prea găseam nimic“.

— „Dar spune-mi te rog ce lucru este ?“ întrebă D-na Snow politico, însă ironic.

Pollyanna râsuflă adânc...

— „M'am gândit că poți fi mulțumită, că nu e toată lumea ca D-ta ținută în pat, înțelegi ?“.

D-na Snow o privi cu mirare, morăcănăoasă

— „O nimeriși ? !“ zise ea supărată.

— „Și acum vreau să te învăț, jocul meu, propuse Pollyanna, plină de încredere. Vei avea plăcerea de a-l juca tocmai mai pentru că-ți va fi greu“.

— Iată-l. Și începui a povesti despre pachetele cu daruri, despre cărje și despre păpușa care nu venise.

Ea sfârșise abia povestirea ei când apărură Mimi în pragul ușei :

— „Mătușa D-tale te caută Domnișoară Pollyanna, spuse ea încet. A telefonat peste drum. A spus că trebuie să te grăbești, că mai ai de studiat muzica, înainte de a înopta”.

Pollyanna se sculă cu părere de rău.

— „Bine, zise ea oftând, mă voi grăbi”... Deodată începui a râde.

— „Cred că trebuie să fiu mulțumită că am picioare, cu care voi fugi, nu-i așa ?”.

Nu primi nici un răspuns. Bolnava închise ochii, dar Mimi, ai cărei ochi erau sgâiți de mirare, văzu lacrimi curgând pe obrazul mamei sale.

— „La revedere !”, strigă Pollyanna când fu aproape de ușă. Sunt foarte supărată că nu putui să-i așez azi părul frumos, rămâne pentru data viitoare”.

Una după alta trecură zilele lui Iulie. Pentru Pollyanna, fură într'adevăr fericite. Ea spunea adeseori mătusei sale, cât era de mulțumită de a trăi cu ea. Domnișoara Polly de obicei răspundea pe un ton obosit.

— „Foarte bine, Pollyanna. Sunt mulțumită să te văd fericită aici, însă ai dori ca timpul petrecut lângă mine să-ți fie de folos, în toate privintele, altfel mi s'ar părea că nu mi-am făcut datoria față de tine”.

În general Pollyanna îi răspundea, îmbrățișând-o, sărutând-o, procedeu care uimea întotdeauna pe mătușa ei. Într-o zi îi vorbi astfel... Era în timpul lecției de cusut.

— „Vrei să spui, tanti Polly, că nu-i destul să ai zile fericite ?” întrebă fetița glumind.

— „Chiar asta vreau să spun. Trebuie acele zile să fie și folositoare negreșit”.

— „Ce înseamnă asta, zile folositoare ?..”

— „Ei bine, înseamnă tocmai folositoare, zilele care aduc un folos. Pollyanna, ce copilă extraordinară ești ? !”.

— „Așa dar, ceace ne pare fericit nu e totdeauna de folos ?” întrebă Pollyanna cam îngrijorată !...

— „De sigur, că nu !”.

— „O ! ce nenorocire !... Atunci nu-ți va fi drag... fără în-
dolală. Mă tem că n'ai să poți nici odată juca jocul meu tanti
Polly”.

— „Jocul tău, care joc ?”.

— „Acela care tata... Pollyanna își astupă gura cu mâna,

„Nimica”, bîlbâi ea.

Mătușa Polly se încruntă.

— „Ajunge pentru acum, Pollyanna, spuse ea răstită”,
Și lecția de cusut se sfârși.

După amiaza acelei zile, Pollyanna eșind din Mansardă,
întâlni pe mătușa sa pe scări.

— „O ! tanti Polly ! cât ești de drăguță și bună, strigă ea,
te-ai urcat până aci ca să mă vezi ? Intră te rog, îmi plac mu-
safirii”, zise ea deschizând ușa mare.

Domnișoara Polly nu avea de loc de gând să intre la ne-
poata sa. Venise ca să caute într'un dulap de cedru, așezat
lângă fereastra dinspre răsărit un oarecare sul de lână albă,
dar spre marea ei mirare, în loc de a se găsi în fața dulapului,
se văzu șezând pe unul din scaunele cu spetează înaltă din ca-
mera Pollyannei. Nu era aceasta prima oară, când Domni-
șoara Polly se trezea făcând un lucru la care nu se gândise.

— „Îmi plac musafirii, repetă Pollyanna, învârtindu-se
cu multă grație, ca și când ar fi primit oaspeți într'un palat,
mai ales de când am această cameră a mea. O ! de sigur, am
avut întotdeauna o odaie a mea dar era cu chirie. Însă o ca-
meră închiriată, nu e tot atât de plăcută, cu aceea care-ți a-
parține. Și aceasta este chiar a mea, nu e așa ?”.

— „Da Pollyanna”, — șopti mătușa sa mirându-se, în
gândul ei, de ce sta aci, și nu se ducea să-și caute sulul.

— „Vezi, acum mi-e dragă mansarda aceasta deși n'are
covor, perdele și tablourile pe care le dorisem”...

Roșinduse toată, Pollyanna se opri scurt.

Era să înceapă să zică altceva când mătușa îi tăie vorba.

— „Ce vrei să spui, Pollyanna ?”.

— „Tanti Polly, crede-mă mi-a scăpat fără voie”

— „Probabil, răspunse Polly rece, dar cum ai început poți
destul de bine să urmezi, tot ce ai de spus”.

— „Voiam numai să spun că visasem, o odăiță cu covoare
și perdele de dantelă, dar de sigur...”.

— „Ai visat covoare și perdele de dantelă ?” se răsti la ea
Domnișoara Polly. Pollyanna se înroși și mai tare.

— „N'ar fi trebuit, de sigur tanti Polly, zise ea pentru a
se scuza. Îmi închipui că am visat așa pentru că le-am dorit
întotdeauna, fără a putea vre-o dată să le am. Au sosit într'o
zi două covorase într'un pachet cu daruri, dar erau atât de
mici !... Unul avea pete de cerneală și celălalt era găurit: iar
tablouri nu se primiră acolo decât două, din care unul, tat...
vreau să zic... că cel mai bun fu vândut, iar cel mai rău se
sparse. Sun drept... de nu se întâmpla așa, n'as fi dorit atât
de mult lucruri frumoase și n'as fi visat de ele în ziua sosirii
mele aci, de când străbăteam vestibulul și... și... dar... crede-mă
tanti Polly, că aceasta n'a fost decât o clipă, vreau să spun
câteva minute... apoi fui multumită, că scriinul n'are oclindă,
pentru că n'aveam să-mi văd pistruiile și nu puteam avea un

tablou mai frumos decât acesta, de care ma lucru uitându-mă pe fereastră. Ai fost atât de bună pentru mine că...

Domnișoara Polly se sculă deodată, fața îi ardea :

— „Ajunge Pollyanna, destul mi-ai povestit“... Apoi dispăru pe scări.

Când ajunse jos, își aduse aminte că se suise la pod pentru a-și căuta sulul de lână albă, în dulapul de cedru, lângă fereastra dinspre răsărit.

A doua zi Domnișoara Polly porunci Ninei :

— „Vei cobori azi dimineată toate lucrurile Domnișoarei Pollyannei în camera de sub a mea; m'am hotărît să-mi am nepoata aproape de mine deocamdată“.

— „Da, conită!“ răspunse Nina cu voce tare.

— „O! minune!“ își zise ea în gând. Puțin mai târziu, strigă cu bucurie Pollyannei :

— „Ii! Auzi una, Pollyanna — vei dormi în astă seară în camera de sub mansardă“. E foarte adevărat crede-mă“.

Pollyanna se făcu palidă.

— „Ce spui Nina. Nu e cu puțință!... Nu-mi vine să cred!... Spune drept, e adevărat?“.

— „Ba e tot ce poate fi mai adevărat“, răspunse Nina, cu bucurie, arătând Pollyannei vraful de haine ce ținea pe brațe și pe care le scosese din dulapul ei.

— „Mi s'a ordonat să mut toate lucrurile matala la etajul de jos și mă grăbesc, ca nu cumva să se răzgândească“.

Pollyanna n'astepă sfârșitul vorbeii... Se repezi pe scări, coborând câte două trepte de odată; era cât pe-acî să se dea peste cap. Două uși fură isbite sgomotos și un scaun se răsturnă până ce Pollyanna își atinse ținta, adică ajunse la mătusa ei.

— „Da, tanti Polly, iartă-mă, zise ea veselă. Înțelegi mata, abia aflasem vestea bună că-mi dai această cameră; sunt sigură că și mata ai fi făcut ca mine dacă“.... Pollyanna tăcu de odată și privi pe mătusa ei cu interes.

— „Tanti Polly, dumneata n'ai trântit nici odată vreo ușă?“

— „Sper că nu. Pollyanna“ îi răspunse Polly cam jignită.

— „Vezi, tanti Polly, asta e foarte trist“.

— „Trist!“ Repetă Polly, prea mirată pentru a zice mai mult.

— „Apoi da. Dacă ai fi avut de ce să trănțești ușile, le-ai fi trântit, desigur; dacă însă nu ți-a venit niciodată s'o faci, aceasta înseamnă că nu ai avut niciodată în viață, o bucurie mare..., o fericire, altfel nu ai fi putut să nu faci așa ceva. Stii, sunt foarte mâhnită că n'ai avut niciodată de ce te bucura, până a-ți pierde cumpătul și a trânti ușile și scaunele“.

-- „Pollyanna!“, exclamă Polly.

Pollyanna însă plecase și sgomotul produs de ușa podului din nou isbită, răspunse pentru ea. Se dusesse ca să ajute Ninei care-i muta toate lucrurile jos.

În salonul ei, Polly se simțea oarecum turburată... Totuși, fusese și ea acum mulțumită de ceva!...

J I M M Y

Veni luna lui August, care aduse multe surprinderi și câteva schimbări, care numai cauzară nici o mirare Ninei. Dela sosirea Pollyannei se obicinuise cu surprizele și cu schimbările. Mai întâi cu pisica cea mică. Pollyanna o găsi miorlăind jalnic pe șosea la oarecare depărtare de castel. După ce cercetă pe la toți vecinii, fiind sigură că nu aparținea niciunuia, o aduse la mătușa ei. Sunt mulțumită că nu aparține nimănui, zise ea Domnișoarei Polly, cu o voioasă încredere, pentru că doream atât de mult s'o aduc la noi. Imi sunt foarte dragi pisicile și eram convinsă că și mata vei fi mulțumită și-i vei da voie să trăiască aci?

Polly se uită la biata minge cenușie, prăpădită, care tremura în brațele Pollyannei. Nu putea suferi pisicile, chiar cele mai curate, frumoase și bine îngrijite.

— „Fii! Pollyana, — ce dihanie murdară! E de sigur bolnavă și plină de pureci”.

— „O știu, sărăcuța de ea, zise fetița cu drag, uitându-se la pisicuța speriată. Tremură biata mititică de groază. Ea nu știe încă c'o s'o păstrăm”.

— „Nu, și chiar nimenea nu știe aceasta”, replică Polly cu un ton hotărât.

— „O, ba da, vecinii o știu”, zise Pollyanna, interpretând cu totul greșit sensul cuvintelor mătușii sale. Eu am spus la toți vecinii că avem s'o ținem, dacă nu-i voi găsi stăpânul. Știam dinainte că ai să fii mulțumită când vei vedea o biată ființă mititică, bolnavă și părăsită!”

Polly deschise gura și încercă în zadar să vorbească. Un ciudat sentiment de neputință pe care-l avusese, dela sosirea Pollyannei, adeseori, o copleșea și acuma.

— „De sigur, urmă copila, n'ai vrea să lași această scumpă pisicuță, părăsită, singură pe lume, mata care m'ai primit pe mine tocmai asta spuneam d-nei F. când m'a întrebat dacă vei permite să o păstrez. Vezi eu tot mai aveam pe Doamnele dela Asistență, dar biata „Pisicuță” nu are pe nimenea. Eram sigură că vei gândi ca mine”... și fugi voioasă din salon.

— „Pollyanna!!... Pollyanna!!... strigă Polly, nu vreau!”... dar fetița era acum la bucătărie, zicând cu voiciune:

— „Nino, Nino, ia privește la această pisică mititică și

scumpă pe care avem s'o creștem, împreună cu mătușe-idee.

În salon Polly, care ura pisicile cu foc, se trânti furioasă în jețul ei, însă nu fu în stare să mai protesteze.

A doua zi veni rândul unui cățeluș și mai murdar și mai prăpădit ca pisicuța. Polly deveni un inger protector, spre marea ei mirare; un rol pe care îl atribuia Pollyanna fără cea mai mică prefăcătorie ca și cum i-ar fi fost foarte natural: încât ea care avea groază și ură pentru câini mai mult încă decât pentru pisici, iarăși nu avu tăria de a se împotrivi.

Când însă, după vreo săptămână, Pollyanna îi aduse un băețel sdrenteros și reclamă pentru el, cu încredere, aceeași protecție, Polly de data asta se împotrivi cu toată energia.

Iată întâmplarea:

Într-o Joi dimineța, pe un timp frumos, Pollyanna ducea niște răcături de picioare de vițel d-nei Snow, care acum era cea mai bună prietenă a ei. Această prietenie începuse la a treia vizită a Pollyannei, când vorbise ea de „jocul ei”. D-na Snow îl juca acum cu dansa, deși nu tot atât de bine ca ea, căci fusese deprinsă a-și face supărări pentru toate, de atâția ani de când era paralizată săraca, încât nu-i era tocmai ușor de a fi mulțumită de ceva. Dar, sub buna direcție a Pollyannei și grație voioaselor sale râsete când făcea bolnava greșeli, d-na Snow progresa simțitor. Chiar azi spre marea bucurie a fetiței declarase că era mulțumită a mânca răcături, pentru că tocmai asta dorea, fără a ști însă că Mimi prevenise pe Pollyanna, că soția preotului trimesese bulion și pui.

Pollyanna se gândea la toate acestea, când văzu un băețel, care sta jos, pe o movilă de iarbă, lângă drum tăindu-și un băț.

— „Allo !” strigă Pollyanna zâmbitoare.

Băiatul privi, apoi întoarse capul.

— „Allo! Dumneata”, bodăgăni el.

Pollyanna râse.

— „Pe D-ta cred că nu te-ar putea multumi nici răcăturile de vițel”, — zise ea oprindu-se în fața lui!

Copilul se nelinești, o privi mirat și începu iar a-și ascuți bățul cu un briceag stricat.

Pollyanna se gândi puțin apoi se așeză de-a binelea, pe iarbă lângă el. Contrar curajoasei afirmări a Pollyannei că ea era obicinuită cu societatea persoanelor mari, grație D-lor dela Asistență, ea era dornică câteodată după un tovarăș de vârsta ei. De aci hotărîrea ei de a frage foșos, dela acela pe care i-l oferea azi norocul.

— „Numele meu e Pollyanna, începu ea prietenoasă. Spune-mi pe al d-tale?...”

Băiatul se turbură din nou. Se ridică, apoi se așeză iar jos.

— „Jimmy”, spuse el morocănos.

— „Bine acum ne-am prezentat unui altuia. Sunt mulțumită că ți-ai făcut datoria, alții nu și-o fac, știi? Eu locuiesc la mătușe-mea Polly, dar d-ta unde stai?”...

— „Nicăderea!”

— „Nicăderea, asta — nu-i cu puțință, oricine locuiește undeva”, — afirma Pollyanna.

— „Eu, caut tocmai un nou domiciliu”.

— „Și unde vrei să fie?”

Băiatul se uită la ea cu dispreț.

— Proasto! Oare ași căuta eu dacă ași ști unde?”

Pollyanna scutură capul. Băiatul acesta nu era deloc drăguț și ei nu-i plăcea să-i spue cineva „proastă” iar el nu era deloc om în toată firea.

— „Unde ai locuit până acum?” — întrebă ea.

— „Ei bine! Dumneata ești într’adevăr ispititoare, faci mereu întrebări!” — dondăni băiatul cu nerăbdare.

— „Sunt silită să le pun, răspunse liniștită Pollyanna, altfel n’ași putea afla nimic despre d-ta. Dacă ai vorbi ceva mai mult eu aș vorbi mai puțin”.

Băiatul nu se putu opri de a râde, și parcă se mai înșenina când vorbea iar.

— „Iată!... Sunt Jimmy B. și am zece ani, în curând unsprezece. Am intrat anul trecut la orfelinat. Sunt însă acolo atât de multi orfani, încât nu mai au loc pentru mine. De asta am părăsit orfelinatul. Trebuie să trăesc aiurea, dar nu știu încă unde?... Mi-ar plăcea să găsesc o căsuță mică de tot, ști... dar unde ar fi o mamă, nu directoare. Dacă ai un cămin, ai și părinți. Dar eu n’am mai avut nici unul de când a murit tata. Vezi și acum caut un cămin. Am încercat la patru case, dar nimeni nu m’a primit, cu toate că le-am spus că aș munci. Iată!... acum ști tot ce voiai să afli dela mine!!”

Vocea băiatului se mulase puțin la sfârșitul povestirii soartei sale.

— „Ce rușine! zise Pollyanna cu milă. Așa dar nimeni nu te vrea?... „O! ce bine pricep, ce trebuie să simți, pentru că după moartea tatălui meu, nici eu n’aveam pe nimeni ca să mă îngrijească decât pe Doamnele dela Asistența socială, până se hotări tanti Polly să mă primească”... Pollyanna se opri. O idee îi străbătu creierul și aceasta i se citea pe fața luminoasă.

— „O! am găsit un loc pentru d-ta, sunt sigură că o să vrea. Nu m’a luat pe mine? și n’a primit pe Floffi și pe Buffi, când n’aveau pe nimeni ca să-l iubească și nici un adăpost?... Și ei nu sunt decât o pisică și un câțel... O! vino, știu că tanti Polly o să te primească. Nici nu-ți închipui cât e de bună!”...

Fața mică și slabă a lui Jimmy se învioră

— „Ce noroc! Oare crezi c'ar vrea? Știi că eu pot lucra și sunt tare”, — spuse el suflecându-și mâneca cămășii și arătând un mic braț osos și slăbuț.

— „Desigur te va primi! Mătușa mea e cea mai bună femeie din lume, de când s'a dus mama mea la cer pentru a se face inger acolo... Apoi are atâtea camere, adăogă sărind în sus și trăgând pe Jimmy de braț. Are o casă mare... mare... Poate că-ți va da mansarda cea mică, urmă ea cam îngrijorată. Am avut-o eu la început. Ferestrele au acum obloane de sârmă, în cât vei putea să ții fereastra deschisă ca să nu-ți fie prea cald, iar muștele numai pot intra și aduce pe lăbuțele lor, toți germeii periculoși. Știai aceasta?... E foarte interesant. Poate tanti Polly îți va împrumuta și d-tale cărticica în care se vorbește despre ele, dacă ești cuminte..., sau poate dacă ești rău. Uite, că și d-ta ai piestrui, ca mine pe o-braz, urmă ea privind-l cu atenție, vei fi mulțumit că n'ai o-glindă. Iar tabloul care se vede pe ferestre e mult mai frumos decât toate cele ce atârnă pe pereți, deci vei fi foarte mulțumit să dormi în acea cămăruță, sunt sigură de aceasta”. Pollyanna se opri fără răsufare, dându-și seama că trebuie să păstreze discursul pentru altcineva... decât pentru Jimmy.

— „Ce noroc!” exclamă adânc impresionat el fără a înțelege bine spusele ei. Niciodată n'ași fi crezut ca cineva, care poate vorbi așa neîncetat, mai are nevoie să-și caute tovarăș, pentru a-și trece timpul”

Pollyanna începu a râde.

— „Ei, trebuie să fii mulțumit de asta, pentru că dacă vorbesc eu, nu ai d-ta nevoie a mai vorbi”.

Când ajunseră acasă, Pollyanna, după ce îi făcu băiatului un pic toaleta duse fără a șovăi pe protejatul ei la Domnișoara Polly.

— „Vezi! tanti Polly, zise ea în culmea fericirii, ia privește?! Am găsit pe cineva, mult mai frumos decât Floffi și Buffi, pentru mata. E un băiat adevărat. viu. Nu va fi de loc supărat să doarmă în mansardă la început și el spune că va munci dar eu voi avea mai multă nevoie de el pentru a mă juca”.

Polly îngălbeni, în urmă se roși... Nu înțelegea tot din cele auzite, dar înțelegea destul...

— „Pollyanna ce înseamnă asta? Cine e băiatul acesta murdar? Unde l-ai găsit?” întrebă ea supărată.

Băiatul murdar făcu câțiva pași spre ușă.

Pollyanna râdea de se prăpădea:

— „Am uitat să-ți spun numele lui. Sunt tot atât de proastă ca și „omul”. E murdar ca și Floffi și Buffi, când l-ai primit aci. Dar el o să fie mult mai frumos decât ei, când va fi spălat și... O! iar uitam”, — strigă ea râzând.

„E Jimmy B., tanti Polly”.

— „Bine, dar ce cauți aici?”

— „Ți-am spus chiar acum, tanti Polly, răspunse Pollyanna, deschizând ochii mari plini de mirare. El e aci pentru mama. L-am adus ca să trăiască și el cu noi. Vrea sărmanul să găsească un cămin și părinți. L-am povestit cât de bună ai fost cu mine, pentru Floffi și Buffi și eu știam că vei fi bună și pentru el, mai bună decât ai fost pentru câini și pisici”.

Polly se cufundă în jețul ei și-și duse mâna la gât, căci simțea că voința o părăsea iarăși. Totuși luptă și se îndreptă de odată hotărâta.

— „E de ajuns Pollyanna. E cel mai nesocotit lucru din câte ai făcut până acum. Parcă nu-mi ajung pisicile și câinii părăsiți ce mi-ai adus, nu-mi mai trebuie și acest cerșetor, cules în stradă, care...”.

Băeșul sări ca ars. Ochii îi străluceau și bărbia îi tremura. Făcu doi pași și stând înaintea lui Polly zise fără frică:

— „Eu nu sunt cerșetor, Doamnă, nu vreau nimic dela D-na. Ași fi muncit doar pentru bucăți de pâine și culcușul ce mi-ai fi dat. Nici n'ași fi venit la D-ta dacă nu m'ar fi adus aci această fată povestindu-mi că ești bună și că mă vei primi de sigur. Asta-i totul”. Făcu dreapta împrejur cu o demnitate care ar fi fost de râs de nu era atât de tristă situația lui și vrednică de milă.

— „O! tanti Polly! strigă Pollyanna pierzând suflarea. Eu credeam că vei fi mulțumită”.

Polly ridică mâna poruncitor, pentru a impune tăcere. Cuvântul băiatului „erați atât de bună” îi răsună încă în urechi și cumplitul sentiment de slăbiciune era pe cale s'o stăpânească. Totuși se înțepeni cu toată puterea voinței sale:

— „Pollyanna! strigă ea cu glas hotărâtor. N'ai să încetezi odată de a tot întrebuița cuvântul „mulțumită” pe care-l aud de dimineață până seara și cu care vei ajunge să mă înnebunești”.

Inmărmurită Pollyanna zise:

— „Bine tanti Polly, eu credeam că vei fi mulțumită să mă vezi multu... O! — făcu ea oprindu-se de odată și punându-și mâna pe gură, apoi dintr'o săriură fu în curte. Înainte ca băiatul să fi ajuns la drum, Pollyanna era lângă el:

— „Băete! Băete! Jimmy vreau să-ți spun cât sunt de mândrită!” — zise ea apucându-l de mână.

— „Nu e nevoie să te mândrești, răspunse băiatul. Nu e vina d-tale, nici nu sunt de loc supărat pe d-ta, dar eu nu sunt cerșetor!” strigă el cu mândrie.

— „De sigur că nu ești cerșetor! Dar te rog să nu fii supărat nici pe mătușa mea, îl rugă ea. Poate n'am știut cum să

vorbesc; te-am adus așa de odată direct la dânsa: chiar recuos că nu i-am deslușit bine cine ești”.

„Ea e într’adevăr bună și a fost întotdeauna, dar de sigur au m’am priceput eu să-i vorbesc lămurit, cum stau lucrurile în realitate. Ași dori atât de mult să-ți găsesc un cămin”..

Băiatul ridică din umeri voind să plece.

— „Nu te mai gândi la asta. Găsesc eu, doar nu sunt un cerșetor, s’o știi!”

Pollyanna se gândea mereu cum ar putea să-l ajute și le odată i-se lumină toată fața.

— „Ascultă. Vreau să-ți spun ce am de gând să fac. Doamnele dela Asistență se întrunesc azi după amiază; voi expune cazul D-tale înaintea lor. Tatăl meu făcea așa întotdeauna când avea nevoie de ceva, de pildă: Când era vorba de educația păgânilor sau de vreo cumpărătură, covor nou pentru biserică, înțelege!”

— „Eu nu sunt păgân, nici un covor nou. Și ce sunt acele Doamne dela Asistență?”

Pollyanna păru jignită.

— „Bine, Jimmy, unde ai fost crescut, ca să nu știi ce sunt, Doamnele dela Asistență?”

— „Ce să fac, dacă nu vrei să-mi spui și mie cine sunt!” bodogăni el, — plecând cu un aer nepăsător.

Pollyanna alergă după dânsul.

— „Iată am să-ți spun; e o societate de Doamne, care se întrunesc, fiecare cu câte un lucru de cusut în mână în jurul unei mese; ele strâng bani și stau de vorbă. Sunt foarte bune, adică cele mai multe din ele erau acolo la noi. Nu cunosc încă pe cele de aici, dar trebuie să fie bune și ele..., sunt toate bune. Voi merge azi după amiază ca să le vorbesc despre D-ta”.

Jimmy își luă iar înfățișarea mândră îndârjită.

— „Nu țin de loc să faci așa ceva, poate crezi că voi merge și acolo să aud o adunare întreagă de femei numindu-mă cerșetor; mi-a ajuns să aud dela una“!...

— „Dar nu vei fi acolo d-ta, răspunse Pollyanna. Mă voi duce singură să le vorbesc”.

— „Vrei să faci asta pentru mine”.

— „De sigur și cred că voi ști acum mai bine să mă iau cu ele, zise Pollyanna, căutând să mai înblânzească amărăciunea lui Jimmy. Sunt sigură că se va găsi una din ele care va fi fericită să-ți dea un cămin”.

— „Nu uita să le spui că vreau să muncesc”.

— „N’avea grijă, îi făgădui ea bucuroasă și sigură de izbânda ei. Te voi înștiința mâine de hotărîrea lor”.

— „Unde?”

— „Pe drumul unde te-am găsit ieri, aproape de d-na Snow și pe aceeași vreme”.

— „Bine voi fi acolo”. Jimmy stătu o clipă tăcut apoi continuă.

— „Poate ași face bine să mă întorc pe astă noapte la orfelinat, căci nu știu zău unde să mă duc și... și nu l-am părăsit niciodată, până azi dimineată. Când am plecat n'am spus nimănui că nu mă mai întorc, căci nu m'ar fi lăsat să plec, cu toate că n'ar fi prea supărați dacă nu m'ași mai întoarce, doar nu sunt părinții mei, ca să le fie milă de mine, înțelegi?”.

— „Da știu, aprobă Pollyanna, dar când te voi vedea mâine sper că vei avea un adăpost și părinți. La revedere” zise ea veselă, plecând spre casă.

Dela fereastra ei, Polly urmări cu privirea pe cei doi copii, continuă a se uita după băiat până ce dispăru, la o cotitură. Apoi oftă urcând scările, ceea ce nu era în obiceiurile ei. Îi răsunau mereu în urechi cuvintele disprețuitoare a lui Jimmy „ea îmi spusese că ai fi bună”. Și un curios sentiment de tristețe îi turbură inima, ca și cum ar fi pierdut ceva.

LA „DOAMNELE ASISTENȚEI SOCIALE”

La castel masa fu luată în tăcere în ziua întrunirii Societății Asistenței Sociale. Pollyanna încercă să spună câte ceva, dar nimeni nu făcu haz; de patru ori fu silită să-și curme vorba, din cauza cuvântului „mulțumită”; care-i revenea mereu. Se roși și tăcu. A cincea oară Polly întoarse capul plictisită.

— „Ci spune-l odată, fetițo, acest cuvânt! prefer mai bine să te aud spunându-l, decât să te văd făcând atâtea mofturi”.

Fața Pollyannei se luminează:

— „Îți mulțumesc tanti Polly. Cred că mi-ar fi prea greu să nu-l mai spun nici odată. Înțelegi mata, am jucat acest joc, timp îndelungat”.

— „Ce ai jucat”... întrebă mătușa ei.

— „Am jucat jocul pe care tata”... Pollyanna se opri, cu fața îmbujorată, simțindu-se stingherită (mătușa o opri de a-i vorbi vreodată de tatăl ei și de a pronunța cuvântul ei favorit „mulțumită”).

Polly se încrunță iar și nu mai spuse nimic. Prânzul se termină în tăcere. Pollyanna fu încântată când auzi pe mătușa ei telefonând sotiei preotului că nu va putea merge la întrunirea de azi a „Doamnelor dela Asistență” pentru că o durea capul. Când Polly se retrase în camera sa, închizând ușa, Pollyanna încercă să se întristeze pentru că pe mătușa ei o durea capul, dar în același timp nu se putea împiedica de a fi mulțumită că mătușe-sa nu va fi acolo, când se va vorbi de Jimmy, la întrunire. Nu putea uita, că bietul Jimmy fusese

numit cerșetor de mătușa ei și acum se temea să nu se repete acest lucru nedrept în fața Doamnelor.

Pollyanna știa că Doamnele se întrunesc la ora două în capela bisericii, la un km. de castel. Ea plănuia să meargă acolo ceva mai înainte.

— „Ași dori să fie toate Doamnele adunate”, își zicea ea, de teamă că dacă ar lipsi una să nu fie tocmai aceea care ar fi primit pe Jimmy.

De obicei însă ora două, însemna trei pentru Doamnele comitetului.

Linistită și plină de încredere, Pollyanna urcă treptele capelei, deschise ușa și intră în vestibul. Un dulce murmur de vorbire feminină și de râsete venea dinspre sala principală. Pollyanna șovăi o clipă apoi intră. Murmurul se opri îndată. Ea înaintă sfioasă. Pentru prima oară, Pollyanna nu avea îndrăzneala ei obicinuită. Toate aceste chipuri, unele cunoscute, altele cu totul străine îi aminteau întrunirile Doamnelor din satul ei îndepărtat, cu care era deprinsă.

— „Bună ziua, Doamnelor, începu ea foarte cuviincioasă. Eu sunt Pollyanna W., poate că unele dintre D-v. mă cunosc. Eu știu cine sunteți, dar nu vă cunosc pe toate”.

Se făcu o adâncă tăcere.

Câteva Doamne cunoșteau pe vestita nepoată a colegei lor și mai toate auziseră vorbindu-se de ea; dar nimeni nu știa ce să-i spuie acum.

— „Eu... eu am venit pentru a expune un caz înaintea D-v.”; — îngână Pollyanna după un timp, întrebuițând în mod inconștient frazeologia obicinuită a tatălui său.

Se făcu o ușoară mișcare.

— „Mătușa D-tale te-a trimis, scumpa mea” o întrebă d-na, soția preotului.

Pollyanna se roși puțin.

— Nu, am venit așa de capul meu. Eu sunt obicinuită să am deaface cu Doamnele dela Asistență, căci D-lor împreună cu tata m'au crescut”.

Una din ele bufni de râs, iar soția preotului se încruntă.

— „Da dragă, dar ce vrei dela noi?!”

— „Doresc să vorbesc de Jimmy, zise Pollyanna oftând, el nu are alt adăpost decât orfelinatul, care e plin și unde nu mai e loc el caută un alt cămin, cât de simplu, dar unde ar fi o mamă în loc de directoare, cred că mă înțelegeți? Are zece ani, în curând unsprezece. M'am gândit: poate una din D-v. ar binevoi să-l primească la dânsa”...

— „Adevărat?! ai crezut aceasta?” murmură cineva, rupând tăcerea, care urmase cuvintelor Pollyannei.

Ea privea cu ochi îngrijorați, cercul Doamnelor care o înconjurau.

— „O! am uitat să spun că Jimmy vrea să muncească”, îndăgă ea pentru a-și sfârși pledoaria.

Încă o tăcere, apoi câteva Doamne o întrebară cu răceală despre băiat. Când fură lămurite, începură a discuta între ele cu însuflețire. Pollyanna ascultă cu neliniste. Ea nu prea înțelege totul, dar află în curând că nici una din aceste Doamne nu-și deschidea casa micului părăsit, cu toate că fiecare din ele aveau aerul de a presupune, că altele ar fi putut să-l primească., de oarece mai aveau la ele câțiva băieți. Apoi auzi pe soția preotului dându-și cu sfiată părerea.

— „Nu și-ar putea oare însuși societatea cheltuielile de întreținere și de educație a lui Jimmy, trimițând, anul acesta, mai puțini bani copiilor din India”.

Multe din Doamnele prezente începură a vorbi laolaltă, mai tare și cu un ton mai neplăcut ca până acum. Pollyanna înțelese că societatea era renumită, pentru dărnicia ei către misiunea din străinătate și ele considerau ca o rușine să se fie mai puțin anul acesta. Mai spuseră ceva de neînțeles pentru Pollyanna, anume că acestor Doamne nu le prea păsa de întrebuințarea banilor trimiși acolo, totul era ca suma pe care o strâneau să figureze în capul listei. De s'ar știrbi ceva din această sumă n'ar mai putea fi tot așa. Toate câte le auzi Pollyanna erau atât de neplăcute și o turburau atât de mult, încât fu chiar mulțumită, când se văzu, în fine, plecată de acolo la aer curat. Era foarte tristă.. Ce greu îi va fi mâine să spună lui Jimmy că Doamnele dela Asistență socoteau mai meritor să trimeată toți banii lor pentru creșterea unor mici indieni, că nu puteau da nici o părticică din ei pentru creșterea unui copil nenorocit orfan, în propria lor patrie, fiindcă Jimmy nu era Indian și numele lui nu putea fi menționat pe lista lor, așa spusese o doamnă mare cu ochelari pe nas.

Intorcându-se așa abătută, Pollyanna se gândea; de sigur, nu e rău să se trimeată bani și păgânilor, dar oare orfanii de aici nu înseamnă nimic acestor Doamne, ele nu se ocupă decât de copii străini?!... Ași fi crezut că era mult mai bine de primăvară pe Jimmy decât să fie Dumnealor înscrise în capul unei liste de donațiuni.

IN PADUREA PENDLETON

Părăsind capela, Pollyanna nu se duse îndată acasă, ci o făcă pe drumul care mergea spre pădure. Simțea nevoia de a se liniști și cum avea vacanță (așa numea ea zilele în care nu avea lecție de cusut sau de gospodărie), se gândi că nimica nu putea să-i facă mai mult bine ca o plimbare prin pădure. Urcă deci cu hotărâre colina, cu toată arșița soarelui.

— „N'am nevoie să mă întorc acasă înainte de 5 și ½” își

zicea ea. Va fi atât de plăcută raita prin pădurea umbrită după căldura aceasta grozavă".

Pădurea Pendleton era splendidă, Pollyanna o știa de mult. Azi i se părea și mai frumoasă !!.. Dar vai !... Ce amăgire va aduce ea mâine, bietului Jimmy. Se gândea la Doamnele acelea îngâmfate, gălăgioase și pline de sfaturi, privind seninul albastru, printre vârfurile copacilor scăldați în soare. Oare nu și-ar schimba ele gândul și poate s'ar îndura de bietul Jimmy, dacă ar fi și ele aci cu dânsa ?! O simțea aceasta, în adâncul inimei, fără a și-o putea bine desluși. De odată ridică capul și ascultă. Un câine lătra în apropiere. După o clipă veni chiar lângă dânsa lătrând.

— Cuțule, cuțule bun...

Pollyanna pocni din degete și așteptă uitându-se spre cărarea pe care venise el. Era sigură că mai văzuse acest câine, undeva, altădată; da !.. da !.. îl întîlnise cu „omul“, adică cu D-l John P. și acum se aștepta să-l vadă și pe el venind. După un timp, însă, nezărind pe nimeni își întoarse toată atenția spre câine, a cărui înfățișare era ciudată. Lătra într'una, dar lătratul lui era scurt, ascuțit, ca un țipăt de alarmă. Se ducea și iar venea pe cărare. Pollyanna îl urmă. Ajunseră curând un drum lăturalnic, pe care cățelul o luă la fugă întorcându-se iar, înapoi, plângând și lătrând.

— „Acesta nu e drumul care duce spre casă“, zise ea, zâmbind, totuși urmă câinele. Acesta părea din ce în ce mai nervos. Dela cărare la Pollyanna, dela ea la cărare, alerga lătrând și chelălăind mereu. Fiecare tresărire a micului trup, fiecare privire rugătoare a ochilor lui cafenii parcă vorbitoare o chemau, atât de limpede, încât fetița înțelese în fine și urmă hotărîtă. Înaintea ei cățelul sărea nebuneste. Nu trecu mult și Pollyanna descoperi cauza acestei neliniste. Un om zăcea, culcat, nemișcat lângă o enormă stâncă, la câțiva pași de cărare. O cracă uscată, trosni sub picioarele Pollyannei și omul întoarse capul. Cu un țipăt de mirare, Pollyanna alergă spre el.

— „Domnule P. Unde ești rănit ?!“

— „Rănit ?... Ba nu, de loc eu mă odihnesc la soare, răspunse el cam răstit : Vino aci. Ce te pricepi să faci ? Ești în stare să faci ceva de folos ?..

Pollyanna respiră din greu, apoi cum îi era obiceiul, răspunse la fiecare întrebare :

— „Iată D-le P., eu... eu... nu știu și nu pot face multe lucruri, dar D-nele de la Asistență, în afară de D-na Rowson, spuneau că aveam mult bun simț. Eu le-am auzit spunând aceasta fără ca ele s'o știe ?“.

Omul zâmbi în silă.

— „Bine, bine fetiță... dar iertare. Dar vai !... nătângul

ăsta de picior... Acum ascultă : Se opri și cu oarecare greutate duse mâna la buzunarul pantalonului, scoase un teanc de chei din care desprinse una, ținând-o între două degete. „La cinci minute distanță de aci zise el, urmând drept această cărare, vei găsi casa mea. Cu această cheie vei intra acolo, prin poarta din față, știi ce este o poartă?”...

— „De sigur Domnule și mătușa mea are o poartă, are un salonaș de vară, alături de ea, pe al cărui acoperiș am dormit odată, adică eram să dorm dar n'am putut că m'au descoperit îndată“.

— „Ei, Vai!... Bine... Când vei ajunge în casă, străbatei vestibulul, în capătul lui vei vedea o ușă. O deschizi și în mijlocul camerei vei găsi un telefon așezat pe un pipitru mare și plat. Știi să te servești de telefon?”.

— „Da Domnule. Odată pe când tanti Polly“...

— „Nu e acum vorba de mătușa ta, o întrerupse, omul certând-o. Făcu o efortare dar nu se putu, mișcă. Vei căuta numărul Doctorului Chilton în cartea telefonului, care trebuie să fie atârnată alături de masă sau undeva pe acolo. Cred că știi ce înseamnă o carte de telefon“.

— „Desigur Domnule. Imi place foarte mult să mă uit în aceea a mătușei mele. Sunt în ea atâtea nume caraghioase și“...

— „Spune Doctorului Chilton că Ion P. se află lângă stânca micului vultur, în pădurea din Pendleton, cu un picior rupt și că îl roagă să vie imediat cu o targă și cu doi oameni. Va ști el ce să facă în urmă. Spune-i să vie pe cărarea care pleacă de lângă casă“.

— „Un picior rupt ! O ! D-le Pendleton, ce grozăvie ? exclamă Pollyanna înfiorându-se. Sunt atât de mulțumită că am venit. Nu pot eu să fac“...

— „Da, poți, dar evident că nu vrei !... Ai de gând sau n'ai de gând să isprăvești, odată cu vorba ! Fă odată ce ți-am spus !?“ strigă omul furios !

Pollyanna speriată tipă ușor și fugi. Nu se mai opri de data asta, pentru a se uita la cerul albastru, printre crângile copacilor. Plecă capul în jos pentru a se feri de crăcile uscate și de pietrele ce ar fi putut s'o împiedece. Ajunse repede lângă casă. O mai văzuse ea mai înainte dar nici odată, de aproape ca acum. O impresionă adânc coprinsul ei impunător ; avea pridvoare cu stâlpi de piatră și cu intrarea monumentală. Fără a se opri mult timp, se avântă spre poartă. Degetele ei întepenite de tare ce strânsese cheia cu greu putură deschide broasca ; dar la urmă, masiva poartă sculptată, se întoarse în tâțâni deschizându-se. Pollyanna respiră cu greu. Cu toată graba ei se opri un moment pentru a privi, puțin înspăimântată, vastul și întunecoșul vestibul. Gândurile i se sbăteau în

cap. Ea era acum în casa lui Ion P., casa misterului, casa, în care nu intra nimeni afară de stăpân. Aci se afla undeva un schelet. Totuși Pollyanna trebuia să intre în aceste camere neocupate și să telefoneze D-rului, că stăpânul casei, zăcea culcat, cu piciorul fracturat în pădure!! Cu un strigăt înăbușit, fără a se uita nici în dreapta, nici în stânga, Pollyanna străbătu vestibulul, fugind și ajunse la ușa camerei care-i fusese indicată. Această cameră era întunecoasă ca o pădure deasă, dar prin fereastra din dreapta, soarele trimetea pe podeală o lungă rază aurită, care făcea să strălucească alăturile căminului și atingea în treacăt nichelul telefonului așezat în mijlocul unui mare pupitru. Pollyanna se duse într'acolo grăbită. Cartea telefonului nu atârna în cui, ci zăcea la pământ. Ea o găsi imediat și cu degetul ei, tremurând, urmări coloana literii C. până ajunse la numele Chilton. Chiar D-rul în persoană îi răspunse. După ce îi povesti ea întâmplarea îi transmise dorința D-lui P. Răspunse la toate întrebările lui, anină receptorul și oftă ușurată.

Abia acum Pollyanna aruncă o privire în jurul ei. Avea o viziune confuză de draperii roșii, de ziduri acoperiți cu cărți, de dușumele murdare... Pe birou stau toate fără rânduială. Văzu ușile închise (după una din ele se afla sigur scheletul) și praf peste tot... praf și iar praf. Fugi prin vestibul la poarta cea mare pe care o lăsase deschisă când intrase. După un timp care păru scurt chiar și omului rănit, Pollyanna fu iar în pădure lângă rănit.

— „Ei ce s'a întâmplat?! N'ai putut intra?“ întrebă el. Pollyanna deschise ochii mari.

— „Ba am intrat, ași fi eu oare aci dacă n'ași fi reușit? D-rul va veni cât de repede va fi posibil, cu oameni și cu tot ce trebuie. El a spus că cunoaște perfect locul unde te afli, și de aceea n'am mai stat să-l aștept. Doream să mă întorc lângă D-ta cât de iute“.

— „Intr'adevăr! Ce spui, îți admir gestul. Cred că ai fi putut găsi tovarășie mai plăcută în altă parte“.

— „De ce, pentru că ești atât de morăcănos?“...

— „Mulțumesc pentru sinceritatea D-tale“. Pollyanna zâmbi.

— „Dar nu ești morăcănos decât pe dinafară, și nici de cum pe dinăuntru“.

— „Adevărat, de unde o ști?“ întrebă omul silindu-se a-și schimba poziția capului, fără a mișca restul corpului.

— „Am observat eu în diferite împrejurări. Mai întâi după modul cum îți tratezi câinele, adăogă ea arătând mâna pe care o ținea el pe capul fin și lungăreț al animalului. Te miri, cum câinii și pisicile cunosc mai bine sufletul oamenilor.“

„Nu, decât persoanele mari nu este așa? Ascultă Domnule eu am să-ți țin capul, spuse ea brusc“.

Omul strâmbă din nas și gemu de câteva ori, în timp ce se efectua schimbarea, dar la urmă găsi că genunchii Pollyannei înlocuiau cu folos căpătâiul de stâncă pe care-și odihnise capul până acum.

— „E mai bine așa, murmură el încet“.

Numai spuse nimic câteva clipe. Pollyanna se întreba dacă nu doarme, dar nu se putea, îl vedea ea bine, cum își strângea buzele pentru a-și stăpâni gemetele de durere. Pollyannei îi dădură lacrimile, văzând trupul acestui om robust, zăcând neputincios. Una din mâinile lui, cu degetele înclinate, era jos, nemîșcată; cealaltă deschisă se lăsase pe capul câinelui. Animalul cu ochii lui îngrijorați și inteligenți, aținuți pe fața stăpânului său, sta și el neclintit. Era liniște completă.

Minut după minut, timpul trecea. Soarele cobora tot spre apus și umbra creștea sub copaci. Pollyanna stătea atât de liniștită, încât parcă nici nu respira. O păsărică sălta chiar pe lângă mâna ei și o vererită își scutură codița pe o creangă, sub nasul ei aproape, cu ochișorii ei strălucitori, ațintiți tot timpul asupra câinelui nemîșcat. De odată câinele ciuli urechile și gemu încet, apoi lătră scurt și ascuțit. În clipa următoare, Pollyanna auzi voci și văzu venind trei oameni care purtau o targă și alte obiecte. Cel mai mare (un om cu o față binevoitoare și bine rasă, pe care Pollyanna îl cunoștea din vedere) Doctorul Chilton înaintă vesel.

— „Ce faci cuconită, te joci de-a infirmeira?“.

— „Nici de cum, D-le, răspunse ea zâmbind. I am susținut numai capul, nu i-am dat nici o doctorie; sunt foarte mulțumită că m'am aflat azi aci“.

— „Și eu“, zise Doctorul, dându-și toată atenția rănitului.

UNDE ESTE VORBA DE GELATINA.

Pollyanna se întoarse târziu acasă, în ziua accidentului întâmplat D-lui Ion P., dar scăpă ușor fără de muștrări, nici pedeapsă, iată pentru ce: Nina o aștepta la poartă.

— „Bine, că te văd iar cu ochii mei, strigă ea, oftând. Sunt 6 ore și jumătate!“.

— „O știu, zise Pollyanna îngrijorată, dar nu merit recartă te asigur. Și cred că nici tantă Polly nu v'a avea nimic de zis!“.

— „Nici n'o să aibă prilejul a cârți, zise Nina mulțumită căci a plecat“.

— „A plecat?“ — strigă Pollyanna, doar n'a plecat din cauza mea?! Își aduse aminte de toate întâmplările acelei

zile și se simțea vinovată. Supăraseră pe mătușa ei din pricina lui Jimmy, a câinelui, a pisicii, a euvântului ei obicinut „mulțumită”, cu care o scosese din răbdări. Mai pomenise și de tatăl ei, aceasta îi scăpase fără voce; știa doar că nu trebuie să pomenească de el față de mătușa ei”.

— „Spune-mi, te rog n'a plecat din cauza mea ? ! !”.

— „Nu de loc... răspunse Nina glumeț. A murit subit vărul D-sale dela Boston și a trebuit să plece. Indată ce ai ieșit pe poartă D-ta, a primit o telegramă; și va sta acolo trei zile... Ce mulțumite vom fi : amândouă vom îngriji de casă și totul va merge de minune”.

Pollyanna dădu din cap jignită.

— „Mulțumită ? ! O ! Nino ! când e vorba de înmormântare”.

— „Dar nu sunt mulțumită de înmormântare, duduie, ci de...” Fata tăcu brusc. Un zâmbet șiret îi lumină fața. „Doar D-ta m'ai învățat a juca acel joc !”.

Pollyanna se încruntă.

— „Nino, sunt lucruri pentru care, nu e permis a juca jocul și o înmormântare este tocmai unul din acele lucruri. Nu e nimic aici care te poate bucura”.

Nina începu a râde... apoi :

— „Putem totuși fi mulțumite, că nu e înmormântarea noastră, observă ea foarte serioasă. Dar Pollyanna n'auzi. Începuse a povesti accidentul întâmplat D-lui Ion P. și Nina o asculta cu gura căscată.

În după amiaza zilei următoare Pollyanna întâlni pe Jimmy, la locul hotărit. Cum era de prevăzut, Jimmy arătă o mare întristare, când află că Doamnele dela Asistență ar fi adoptat mai ușor un copil indian decât pe dânsul.

— „Ei bine ! E natural poate să fie așa, se tângui el. Fără îndoială, lucrurile îndepărtate par totdeauna mai frumoase, decât cele apropiate, tot astfel ne pare mai bun ce este în cealaltă parte a blidului, decât ce se găsește de partea noastră. Doamne cum aș dori ca cineva de departe, din India, să se îndure și de mine !... N'ar fi drept așa ? !”

Pollyanna bătu din palme.

— „Dar ști, că ai dreptate ? ! Ai găsit, o soluție bună Jimmy”.

„Voi scrie D-lor mele dela Asistența socială, în privinta D-tale. Ele nu locuiesc în India, totuși sunt foarte departe de aici, prin urmare e tot cam așa. Ți-ai da seama, dacă ai fi făcut cu mine această lungă călătorie”.

— „Crezi oare într'adevăr că m'ar primi ? !” întrebă el.

— „Ba bine că nu, doar și ele se ocupă de copii indieni. Poate foarte bine să-și închipuie, de data asta, că ești micul lor indian. Locuiești destul de departe pentru ca numele D-tale

să figureze în capul listei lor de donațiuni. Așteaptă încă, am să le scriu, D-nei W., ba nu, D-nei J. D-na W. are mai mulți bani, dar Dna J. dă mai mulți, nu e curios așa ceva?! Sunt însă sigură că te va lua una din ele“.

— „Bine, nu uita însă te rog, să le spui că voi munci pentru întreținerea mea. Eu nu sunt un cerșetor și afacerile sunt afaceri, chiar și cu D-nele dela Asistență cred!“ . Șovăi puțin, apoi adăogă :

— „Va fi poate mai bine să stau unde sunt, până ce vei primi un răspuns?“

— „Fără îndoială, zise Pollyanna, voi ști eu unde să te gălesc. Ele te vor lua, sunt sigură; ești destul de departe de ele. Pe mine nu m'a luat tanti Polly?“

Se opri puțin, apoi urmă:

— „Nu crezi d-ta că eu sunt, mica Indiană, a mătușei mele?“...

— „Ba, cred că ești cea mai dulce și hazlie fetiță din lume!“... zise Jimmy depărtându-se.

La vre-o săptămână după întâmplarea din pădurea Pendleton, Pollyanna zise mătușei sale :

— „Tanti Polly, te-ar supăra mult, dacă ași duce azi răciturile de vițel altcuiva decât D-nei Snow?... numai acum de data asta“.

— „Doamne ferește ! ce-ai mai scornit iară Pollyanna?! Ești copila cea mai extraordinară, ce am văzut vre-o dată“. Pollyanna se îngrijoră.

— „Dacă vrei mata, spune-mi te rog tanti Polly, ce înseamnă „extraordinară“?“...

„Dacă ești extraordinară, poți fi și ordinară, nu este așa“?!

— „Nu, tu nu poți fi în nici un caz, ordinară“.

— „Ah ! ce bine îmi pare ! Atunci sunt mulțumită că sunt extraordinară, strigă Pollyanna cu bucurie. Înțelegeți mata, D-na W. avea obiceiul să spună că D-na Rawson, era o femeie foarte ordinară și nu o putea suferi. Erau întotdeauna neînțelegeri, vreau să spun că tata avea... adică nouă ne era mult mai greu să menținem pacea între ele, decât între toate celelalte Doamne“, o îndreptă Pollyanna, fără a se opri o clipă, încercând a naviga între Scylla recomandățiilor trecute a tatălui său de a nu vorbi de certurile bisericești și Charybda recomandățiilor actuale ale mătușei sale de a nu vorbi de tatăl său.

— „Da, da, ajunge, o întrerupse aceasta cu nerăbdare. Vorbești din belșug Pollyanna și găsești întotdeauna mijlocul de a aduce vorba despre Doamnele tale dela Asistență“

— „Da, tanti Polly, zise fetița veselă, o recunosc, dar trebuie să mă înțelegi ; ele m'au crescut și“...

— „Ajunge Pollyanna, ia să vorbim acum de faimoasele răcitudini”.

— „Nu vreau să fac nimic care ar putea să te supere, tanti Polly, fi sigură de aceasta, însă mi-ai permis să-i duc ei răciturile și gândeam că de data aceasta îmi vei da voie să le duc „lui” ? Înțelegi mata piciorul rupt, nu ține atât de lung ca boala D-nei Snow și voi avea deci tot timpul să duc pe urmă răcitudini D-nei Snow”.

— „Lui ! care lui ?! Ce picior rupt ?! Despre cine vorbești, Pollyanna ?”.

Pollyanna păru mirată, apoi fața îi se deschise.

— „Da uitasem că mata, nu ști. S'a întâmplat pe când erai la Boston. L'am găsit în pădure chiar în ziua plecării matală. A trebuit să-i deschid casa și să-i telefonez Doctorului, pe urmă să-i sprijin capul pe genunchii mei. Apoi am plecat, bine înțeles și nu l'am mai văzut. Dar azi când a făcut Nina răciturile pentru D-na Snow, m'am gândit la el că bine ar fi, dacă ași putea să i le duc „lui”, numai de astă dată. Imi dai voie tanti Polly ?...”

— „Da, da, desigur zise mătușa ei plictisită, dar despre cine vorbești !...”

— De „omul” adică de D-l P.

Miss Polly tresări :

— „Ion P”.

— „Da, Nina mi-a spus cum îl cheamă”..

„Il cunoști tanti Polly ?”

În loc de a răspunde, Polly întrebă :

— „Il cunoști tu fetițe ?!...”

Pollyana lăsă capul în jos.

— „O ! da, îmi vorbește întotdeauna și zâmbește acum. E morocănos numai pe deasupra, știi ? Am să-i duc răciturile. Nina le isprăvise aproape, când veni aci”, zise Pollyanna îndreptându-se spre ușă.

— „Pollyanna ! așteaptă ! se răsti Polly cu o voce devenită deodată aspră. Mi-am schimbat părerea. Doresc, ca D-na Snow să aibă răciturile azi, ca de obicei. Atâta aveam să-ți spun, poți pleca”

Fața Pollyannei se întunecă.

— Vai ! tanti Polly, dar boala ei va dura toată viața, va putea primi încă, adeseori, bunătăți dela D-ta, pe când a „lui” nu va ține mult, un picior rupt se vindecă repede. A și trecut o săptămână de atunci”.

— „Da, îmi aduc aminte acum, că am auzit de accidentul D-lui P., spuse Polly cu vocea răgușită, nu am însă poftă să-i trimet răcitudini, Pollyanna”.

— Înțeleg, el e morocănos în aparență, admise Pollyanna și-mi închipui că din această cauză nu-l iubești ! Dar eu nu

i-ași fi spus că D-ta i le trimieți. I le-ași fi oferit ca din partea mea. Mie mi-e drag. Ași fi așa de mulțumită să-i duc răciturile”.

Polly începu un gest de împotrivire, apoi se opri deodată și întrebă liniștită :

— „Știe el cine ești, Pollyanna?”.

Fetița oftă.

— „Mărturisesc că nu. I-am spus la început numele meu, dar el nu l'a mai pomenit de atunci niciodată”.

— „Știe unde trăești?”

— „O! nu, nu i-am spus încă”.

— „Așa dar nu știe că ești nepoata mea”.

— „Cred că nu”.

După o tăcere de câteva clipe, Polly se uită la Pollyanna cu niște ochi care păreau că n'o vede. Fetița sta când pe un picior când pe celălalt schimbându-le mereu, și oftă în așa mod ca să fie auzită.

Polly trezindu-se, tresări :

— „Foarte bine Pollyanna, zise ea cu o voce cu totul diferită de a sa, poți duce răciturile d-lui, ca un dar venit dela tine. Dar te rog, înțelege-mă bine, nu i le trimit eu. Ia bine seama să nu creadă!”.

— „Da tanti Polly — Nu tanti Polly, îți mulțumesc, mult... mult tanti Polly”, strigă Pollyanna, eșind în fuga mare, afară.

DOCTORUL CHILTON

Marele bloc de zidire care constituia casa d-lui Ion P. păru cu totul altul Pollyannei, când veni să-i facă a doua vizită. Ferestrele erau deschise, o femeie bătrână atârna niște haine în curtea din dos și trăsura d-lui Chilton staționa înaintea porții. De data asta Pollyanna trase clopoțelul, degetele nu-i mai erau întepenite ca mai dăunăzi când ținuse strâns o cheie. Câinele o recunoscă și veni, sărind înaintea ei, salutând-o cu mari salturi. Fu nevoită să aștepte până ce femeia, ocupată cu scuturatul hainelor, veni să-i deschidă ușa.

— „Aduc puține răciturile de picioare de vițel pentru d-l P. zise Pollyanna zâmbind.

— „Mulțumesc spuse femeia luând castronașul, din mâinele fetei. Dar cine trimite aceste răciturile?”.

Doctorul, survenind în acest moment, auzi vorbele femeii și ceti pe fața Pollyanei o mare nedumerire. El înaintă repede :

— „Al răciturile de picioare de vițel, e excelent, spuse el vesel. Poate ai dori să vezi și pe bolnavul nostru?”.

— „Da, d-le Doctor”, răspunse Pollyanna cu bucurie;

iar femeea cu mirare zugrăvită pe față, ascultând de porunca D-rului o conduse prin vestibul, la ușa bolnavului, unde un om tânăr (un infirmier) făcu un gest de mirare, când le văzu venind.

— „Dar, d-le Doctor, d-ta nu ști că d-l P. a dat ordine stricte ca să nu se primească nimeni la el?”

— „Da, știu, răspunse D-rul, imperturbabil... dar eu dau alte ordine, luând asupra-mi toată răspunderea. Apoi adăogă glumet: „D-ta de sigur nu ști că această fetiță e cel mai bun din toate tonicile. Dacă cineva sau ceva ar putea distra pe d-l P. această după amiază, este numai ea și pentru acest motiv i-am trimes-o”.

— „Dar cine este ea?”

Doctorul ezită o clipă, apoi răspunse:

— „E nepoata a uneia din cele mai respectate persoane din orașul nostru: o chiamă Pollyanna W. Eu n'am avut încă prilejul a face cunoștința personal bine cu fetița aceasta; dar mulți din pacienții mei o cunosc și sunt mulțumiți de această cunoștință”.

Infirmierul zâmbi:

— „Adevărat să fie? Și care sunt efectele speciale acestui tonic miraculos?”

Doctorul clătină capul.

— „Nu știu, dar pe cât îmi pot da seama e un sentiment de mulțumire optimistă, nepotolit, pentru tot ce se întâmplă sau ar putea să se întâmple. În tot cazul, originalele ei discursuri îmi sunt zilnic povestite și după cât pot judeca „a fi întotdeauna mulțumit” este nota dominantă a fiecăruia din ele. Zâmbind se opri sub poartă: „Ași voi, adaogă el, să o pot prescrie și cumpăra ca pe o cutie cu pilule, cu toate că, dacă ar fi multe ca ea în lume, d-ta și cu mine, am putea tot atât de bine să ne apucăm de negustorie, sau să ne facem sa-lahori, căci n'am câștiga nimic, nici ca infirmier, nici ca doctor”. Apucă hăturile și sări în trăsură.

În timpul acestei conversații, Pollyanna, în urma ordinelor date de Doctor, fu condusă de bătrână la d-l P.

Străbătând marea bibliotecă din capul vestibulului, Pollyanna avu timpul să observe mari schimbări. Cărțile și perdelele roșii erau tot la locul lor, numai era însă un fir de praf pe ele, nici nerânduială, pe pupitru sau aiurea. Cartea telefonului atârna la locul ei și alăturile dela cămin fuseseră lustruite. Una din ușile misterioase era deschisă și chiar într'acolo o conducea servitoarea. După o clipă, Pollyanna se văzu într-o cameră de culcare somptuos mobilată, iar bătrâna zise cu vocea turburată:

— „Dacă bine voști domnule, iată o fetiță care vă aduce răcituri. Doctorul mi-a ordonat s'o aduc aci la d-v.”. Pollyanna

rămase singură cu omul morocănos, culcat cât era de lung, pe spate.

— „Dar nu ordonasem eu... zise el aspru. Al D-ta ești?”, urmă el pe acelaș ton respingător când Pollyanna păși spre el.

— „Da domnule, răspunse ea zâmbindu-i. Sunt atât de mulțumită că m'ai lăsat să intru la d-ta. Înțelegi, servitoarea voia să-mi ia din mână castronul cu răcituri și-mi era atât de teamă să nu te pot vedea de loc; pe urmă a venit doctorul și mi-a permis să intru la d-ta, — ce drăguț e?”

Fără voia lui omul zâmbi, dar nu zise nimic altceva decât : „Hmm!”

— „Și ți-am adus puține răcituri, urmă Pollyanna, de picioare de vițel, cred că-ți plac?”

— „N'am mâncat de când sunt, așa ceva”.

Zâmbetul îi dispăru și o adâncă plictiseală se așternu iar pe fața bolnavului. Câteva clipe, Pollyanna, păru nedumerită, dar nu pierdu cumpătul, desvelind castronul zise :

— „Ce spui! Vezi bine, dacă n'ai mâncat nici odată nu poți ști dacă-ți plac, nu este așa? Eu tot sunt mulțumită că am venit. Acum dacă ai ști...”

— „Da, da, este în tot cazul un lucru pe care-l știu destul de bine și anume: că sunt lungit pe spate și că se prea poate să rămân astfel până la ultima judecată”.

Pollyanna se întristă...

— „O! nui! asta nu se poate să dureze până'n ziua ceea de apoi, când va trâmbița ingerul Gavril cu trâmbița lui, afară numai dacă aceea zi va sosi mai curând decât credem noi. Știu bine : Sf. scriptură ne spune că această zi va veni tocmai când nu ne vom aștepta, dar eu nu cred; adică cred în ce spune biblia, dar nu cred că ziua de apoi să fie așa de apropiată... și”...

Ion P. se întristă. Infirmierul intrând în acel moment îl auzi și se grăbi, să bată în retragere, fără a spune un cuvânt. Părea un bucătar speriat, care văzând pericolul unui curent de aer rece pe o tortă necoaptă, ar fi închis în grabă porțița cuptorului.

— „Oare nu te încurci în predica d-tale?” întrebă Ion P. pe Pollyanna.

Fetița începu a râde :

— „Se prea poate. Dar vreau să spun că picioarele nu durează, picioarele rupte, înțelegi, atât de mult, cât o boală cronică, cum e aceea a d-nei Snow de pildă. Deci suferin'a d-tale nu va dura până în ziua de apoi. Poți fi mulțumit de aceasta”.

— „O! sunt mulțumit da, sunt”, bodogăni omul supărat.

— „Și unde pui că nu ți-ai rupt decât un picior. Poți fi mulțumit că nu ți le-ai rupt pe amândouă”.

Pollyanna simția o adevărată bucurie de a-și îndepărta misiunea de mângâietoare.

— „Dă-i încălă sunt norocos zise pacientul ridicând sprâncenile, din punctul d-tale de vedere ar trebui, că n'am o mie de picicare și că nu mi-am fracturat cinci zeci de labe”.

Pollyanna rîse cu hohot.

— „O! iată ceva minunat, strigă ea, cunosc eu o dihanie cu picioare multe, adică labe, se numește urechelniță mi se pare... Și poți fi mulțumit...”.

— „De sigur! întrerupse omul brusc (și toată amărăciunea reapăru în vocea lui). Pot fi mulțumit și pentru toate celelalte: infirmier, doctor, femeia cea bătrână, care se află în bucătărie?”.

— „Bine înțeles, d-le P. gândește-te puțin ce rău ar fi dacă n'ai avea pe nimeni!”

— „Zău așa?!... Ce spui?!”... întrebă el răstit.

— „Eu spun numai atât: gândește-te ce-ar fi dacă nu i-ai avea cel puțin acum, cât stai întins pe pat, fără a te putea mișca”.

— „Apoi tocmai asta-i ce mă roade: faptul de a fi lungit în completă nemișcare, zise omul infuriat. Și d-ta îmi spui să fiu mulțumit că am în casă o femeie, care-mi răscolește totul sub cuvânt că face rânduială, un om care o ajută numind aceasta igienă, îngrijire, ca să numai vorbesc nimic despre doctor care-i susține pe amândoi. Și cu toții la un loc se așteaptă să le plătesc și încă să le plătesc bine, din belșug!”.

Pollyanna îl privi cu dragă-lășenie și compătimire:

— „Da înțeleg ultimul d-tale argument cu privire la bani e dureroasă despărțirea de banii, care i-ai strâns de atâta timp”.

— „Ce vrei să zici?”.

— „Da, ai pus de o parte bani pentru a-ți cumpăra fasole și pește. Spune-mi îți plac fasolele? sau preferi curcan fript, cu toate că costă scump porția?”.

— „Dar ce vrei să spui, fetiço?”.

Pollyanna zâmbi, radioasă.

— „Vorbesc pentru bani, știți aceia pe care îi strângi pentru alții, în timp ce pentru d-ta nu vrei să cheltuești aproape nimic. Vezi, eu știu toate d-le P. După asta am judecat că nu ești morocănos și aspru decât pe deasupra, nici de cum pe dinăuntru! Nina mi-a povestit”.

— „Nina ți-a spus că eu economisesc bani pentru păgâni? Pot să știu și eu cine e această fată?”.

— „Nina, a noastră; care lucrează la tanti Polly”.

— „Tanti Polly! ei bine! cine e tanti Polly?”.

— „E, domnișoara Polly H. Eu locuiesc la ea”.

„Omul făcu o mișcare.”

„Domnișoara Polly H. Și locuiești la ea?”

— „Da, eu sunt nepoata ei. M'a luat ca sa ma crească, din cauza mamei mele, pricepi? zise Pollyanna înduioșată. Ea era sora Domnișoarei Polly; și după ce Dumnezeu luă și pe tata scurt timp dupe ce luase și pe mama și pe ceilalți frați ai mei, în cer, nu mai aveam pe nimeni pe lume, decât pe d-nele dela Asistență, atunci m'a luat să mă crească ea”.

Omul nu răspunse. Fața îi devenise mai albă decât perețele... atât de albă încât Pollyanna se îngrozi.

— „Cred că ar fi mai bine să plec de acum, spuse ea încet. Sper că-ți vor plăcea răciturile”.

Omul întoarse deodată capul și deschise ochii mari. Privirea îi era atât de adâncă și pătrunzătoare, încât Pollyanna rămase locului inmărmurită.

— „Și așa, d-ta ești... nepoata Domnișoarei Polly H.?” zise el blând.

— „Da domnule”.

Privirea bolnavului continuă a se fixa pe fața Pollyannei, astfel încât ea se simți stânjenită și șopti:

— „Eu... eu cred că poate o cunoști și d-ta?”.

John Pendleton avu un zâmbet ciudat.

— „O! da, o cunosc, apoi șovăind urmă tot cu același zâmbet: Dar... poate vrei să spui că Domnișoara Polly H. mi-a trimis aceste răcături?”.

Pollyanna era foarte încurcată, nu prea știa ce să răspundă:

— „Nu d-le P. ea a insistat mult, să nu cumva să vă las să credeți că le-a trimis dânsa, dar eu...”

— „O, mi-o închipuiam eu” zise d-l P. întorcând capul. Pollyanna din ce în ce mai încurcată, părăsi încetîșor camera.

La poartă găsi pe Doctor, așteptând în trăsura lui. Infirmerul era lângă el.

— „Iată Domnișoara Pollyanna! Vrei să-mi faci plăcerea să te conduc eu acasă? o întrebă Doctorul zâmbind. Eram să plec, de câtva timp, dar m'am răzgândit că e mai bine așa, să te aștept”.

— „Mulțumesc d-le Doctor. Sunt foarte mulțumită că ai făcut aceasta pentru mine. Imi place mult să merg cu trăsura”. — zise Pollyanna, pe când îi întindea mâna să se urce lângă el.

— „Adevărat”? întrebă Doctorul, salutând din cap pe infirmer rămas pe scări.

— „Ei bine! După câte știu sunt multe lucruri care-ți plac? Nu-i așa?”.

Pollyanna răsese ușor.

— „Nu știu, se prea poate, răspunse ea. Imi place tot ce mă face să simt că trăiesc. Natural că nu-mi plac și tot atât

celelalte lucruri de pildă: cusutul, cetitul fare și multe altele, pentru că acestea nu mă fac „să trăiesc”.

— „Nu, atunci la ce servesc?”.

— „Tanti Polly, zice că acestea ne învață „a trăi” răspunse Pollyanna cu un zâmbet trist.

Doctorul avu și el un zâmbet ciudat:

— „Intr'adevăr? Ei bine! eram sigur, că ea trebuia să gândească astfel”.

— „Da răspunse Pollyanna. Dar eu gândesc cu totul altfel. Eu nu cred că am nevoie să învăț „a trăi”, de sigur, nu”.

Doctorul oftă.

— „Cu toate aceste mă tem fetiço, că unii din noi sunt nevoiți a învăța acestea”.

Apoi rămase tăcut. Iar Pollyanna uitându-se la el se simți mahnită, căci el părea atât de trist. Ar fi dorit să-l mângâie, de aceea îi spuse cu glas sfios:

— „D-le Chilton eu credeam, că lucrul cel mai fericit din lume e a fi „doctor”.

Doctorul o privi surprins.

— „Numești acesta, lucrul cel mai fericit din lume?! când văd întotdeauna și în toate părțile atâtea suferințe?” exclamă el.

Ea își scutură căpușorul.

— „O știu: dar D-ta ușurezi pe cei suferinzi, îi vindec trebuie deci să fii mai fericit decât noi toți, mă înțelegi?”

Ochii Doctorului se umplură de lacrimi. Viața îi era atât de singuratică. Nu avea nici femei, nici cămin, afară de două camere reci, într'o pensiune. Totuși îi era dragă profesiunea lui. Privind în ochii strălucitori ai Pollyannei i se păru că o mână iubitoare îi mângâie deodată capul și-l blagoslovea. El simți că nici odată, de acum înainte, zilele obositoare și nopțile de veghe nu-l vor mai putea istovi, căci el trăia de acum aceea însuflețire pe care i-o strecurase în suflet Pollyanna.

— „Dumnezeu să te bine cuvinteze, fetiço; zise el cu glasul schimbat, apoi cu zâmbetul voios, pe care-l cunosteau pacienții lui, adăogă: Și mai la urmă, cred că și Doctorul ca și bolnavii lui, aveau nevoie de o doză din acest tonic”. Cuvintele acestea intrigară mult pe Pollyanna, dar iată o verităate o sbughii din tufiș și acum alerga pe drum trăgând toată atenția copilei de partea ei. Doctorul o lăsă la poarta ei, zâmbi către Nina care mătura în curte, apoi plecă repede.

— „Ce frumoasă plimbare am făcut în trăsura Doctorului, spuse Pollyanna urcând scările în fugă. Nu ști cât e de dragut, Nino?”.

— „Intr'adevăr?!”.
— „Da. Și i-am spus că profesiunea ce și-a ales-o, după mine, e una din cele mai fericite, din câte sunt”.

— „Ce spui? Fericire e asta de a merge întotdeauna la bolnavi sau chiar la oameni sănătoși, dar care și inchipuiesc că sunt bolnavi, ceea ce e și mai rău”? Fața Ninei era plină de neîncredere.

Pollyanna răsă veselă.

— „Da, tocmai așa mi-a răspuns și el; dar vezi este totuși un mijloc de a fi fericit în această carieră. Ghici care?”

Nina se gândi puțin. Ea se lăuda, de a juca acum jocul „mulțumirei” cu cea mai mare ușurință. Apoi îi mai plăcea să caute deslegarea „enigmelor” Pollyannei, cum numea unele din chestiunile ridicată de ea.

— „O! știu. E tocmai contrariul de ceea ce i-ai spus D-nei Snow”.

— „Contrariul? repetă Pollyanna cu totul mirată.

— „Da, i-ai spus că putea fi mulțumită că ceilalți nu erau ca dânsa, toți bolnavi”.

— „Da”, aprobă Pollyanna.

— „Ei bine! Doctorul poate fi mulțumit de a nu fi ca ceilalți oameni, pe care-i îngrijește”.

La rândul ei Pollyanna se puse pe gânduri.

— „Da, e de sigur și aceasta o soluție dar nu la aceasta mă gândeam eu vorbindu-i; de altfel gândul acesta al D-tale, Nino, conține ceva ce nu-mi place. N'ai vrut să spui că D-rul trebuie să fie mulțumit de suferințele oamenilor totuși... D-ta joci într'un mod ciudat”, adăogă Pollyanna oftând, apoi intră în casă.

Găsi pe Domnișoara Polly în salon.

— „Cine e Domnul cu trăsura care a străbătut parcul, Pollyanna?” întrebă mătușa ei răstită.

— „Era D-rul Chilton, tanti Polly, nu-l cunoști?!”.

— „D-rul Chilton!? ce a căutat aici?”.

— „El m'a adus în trăsura lui acasă. Am dat răciturile d-lui P. și...”.

Miss Polly ridică capul:

Pollyanna cred că nu și-a închipuit că i le-am trimis eu?”.

— „O! nu tanti Polly, i-am spus eu că nu i le-a trimis mata”.

Pollyanna se înroși grozav la față.

— „I-ai spus tu așa?”.

Pollyanna deschise ochii mari, auzind tonul muștrător al mătușei sale.

— „Dar nu mi-ai spus mata, tanti așa?!”.

Polly oftă:

— „Am spus Pollyanna că nu i le trimetam eu și ti-am mai recomandat să ieși seama să nu creadă ei aceasta, ceea ce

e cu totul altceva decât a-i spune în fața, că nu l-*le* trimesesem eu”.

Zicând aceste cuvinte, Polly plecă supărată.

— „Săraca de mine! oftă Pollyanna, nu prea văd aceste deosebiri”, — apoi își atărnă pălăria în cuiul special, rânduit pentru aceasta de mătușa sa.

UN TRANDAFIR ROȘU ȘI UN ȘAL DE DANTELA

Intr'o zi ploioasă, aproape o săptămână după vizita Pollyannei la d-l Ion P. Timotei conduse pe Domnișoara Polly la o întrunire a comitetului de Doamne „Asistența socială”. Când se înapoie de acolo, cam pe la trei după amiază, obrații îi erau îmbujorați, iar părul ei răsfirat de vântul umed îi încununa fruntea peste tot pentrucă toate acele căzând, îi dăduse libertate.

Nici odată Pollyanna nu văzuse astfel pe Polly.

— „O! tanti Polly și D-ta ai bucle!”, strigă ea încântată, jucând în jurul mătușei sale pe când aceasta intra în salon.

— „Ce spui că am, copilă sburdalnică?”.

Pollyanna se tot învârtea veselă în jurul ei.

— „Nici odată nu mi-am închipuit că ai bucle?”.

„Cum se poate să le fi avut fără ca eu să știu”, — și prinse în degetele ei buclele ce fluturau ușoare.

— „Pollyanna, ce înseamnă toate aceste prostii?”, — întrebă Polly grăbindu-se a-și scoate pălăria pentru a-și rândui părul ca de obicei.

— „Nu, nu te rog, tanti Polly”, (glasul vesel al Pollyannei se făcu de odată rugător).

„Nu le strânge, aceste frumoase bucle negre! O! tanti Polly! sunt atât de frumoase!”.

— „Ce prostie! Lasă toate astea și spune-mi te rog ce ți-a trecut prin minte, când te-ai dus, mai deunăzi, la doamnele dela Asistență, pentru a le vorbi în mod absurd de acel mic cerșetor?”.

— „Dar nu e o prostie deloc, zise Pollyanna răspunzând la prima parte a observațiunilor făcute de mătușa ei. Nici nu știu cât ești de frumoasă cu părul astfel așezat. O! tanti Polly! lasă-mă să te piepten eu cun am pleptănat și pe D-na Snow și să-ți pun o floare în păr. Mi-ar plăcea atât de mult să te văd astfel gătită, ai fii desigur, mult mai frumoasă decât dânsa”.

— „Pollyanna”... Domnișoara Polly îi vorbi foarte aspru, cu atât mai aspru, cu cât cuvintele Pollyannei îi stârneau în sine bucurie, căci cine mai înainte se mai îngrijise vre-o dată de părul ei?! Cine mai dorise s'o mai vadă frumoasă?!

— „Pollyanna, tu tot n'ai răspuns la întrebarea mea.

Pentru ce te-ai adresat doamnelor dela Asistență, în modul acela absurd?”

— „Da știu. Dar nu credeam să fie absurd, până ce am descoperit un lucru: le părea mai bine să vadă figurând o mare sumă de bani trimiși în India, pe lista lor, decât să se îndure să crească pe Jimmy. Atunci am scris doamnelor mele dela Asistență din West, pentru că Jimmy e mai departe de ele, înțelegi mata, și mă gândesc că ar putea deveni micul lor indian, precum eu tanti Polly, am fost mica indiană a mamei. Acum îmi dai voie, tanti Polly, să-ți pieptăn frumos părul?”

Polly duse mâna la gât. Vechea stare de neputință de a rezista dorinței Pollyannei o apăsă iar.

— „Ascultă Pollyanna! Când mi-au spus azi doamnele dela Asistență, cum le-ai vorbit pe neașteptate, mi-a fost rușine! Eu...”

Pollyanna începu a juca ușor pe vârful picioarelor:

— „N'ai zis nu, când ți-am cerut voie să te pieptăn și cine nu zice nimic, consimte așa a fost și mai deunăzi cu răciturile d-lui P. I le trimeteai însă nu vroiai să știe el. Acum stai te rog unde ești. Am să aduc un pieptene...”

— „Dar Pollyanna, Pollyanna”, protestă Polly, urmând fetița afară din cameră și urcând scările după ea.

— „O! vii aici? spuse Pollyanna, salutând pe mătușa ei la ușa propriei camere. Va fi și mai plăcut. Iată am găsit pieptenele. Acum stai te rog, jos aici, dacă ești bună. O! sunt atât de mulțumită că te lași.

— „Dar, Pollyanna, eu... eu...”

Polly nu-și termină fraza. Spre marea ei mirare și fără a se putea împotrivi, se găsi așezată pe un scaun, înaintea unei mese de toaletă cu tot părul desfăcut și pieptănat de niște degetele nerăbdătoare și meștere.

— „O! ce păr frumos ai și mult mai frumos ca al d-nei Snow. De sigur, chiar trebuie să ai mai mult păr decât ea, pentru că mata ești bogată și te duci prin locuri, unde oamenii pot să ți-l admire. Câtă lume va fi mulțumită și surprinsă de a-l vedea, după ce l-ai ascuns atâta timp! Tanti Polly, am să te fac atât de frumoasă, încât toată lumea o să se bucure văzându-te”.

— Pollyanna!, — rosti glasul slab și nemulțumit care acum eșia dintr'un val de păr, — „nici eu nu știu, pentru ce te las să faci acest lucru atât de stupid”.

— „Apoi, bine tanti Polly, eu cred că vei fi mulțumită! Oamenii se vor bucura când te vor vedea! D-tale nu-ți plac lucrurile frumoase? Eu nu sunt nici odată mai fericită, ca atunci, când am norocul să văd perscane frumoase și din con-

tră, când mă uit la cele urâte sunt mâhnită pentru ele să racele!“.

— „Dar... dar...“

— „Și-mi place a mânuî părul cuiva, când e frumos. O făceam și cu doamnele dela Asistență, dar nici una n'avea păr atât de minunat ca al matala. Acela al D-nei W. era destul de frumos, și bine-î mai ședea când am îmbrăcat-o odată ca.. O! tanti Polly, mi-a venit o idee, dar e un secret și deci nu ți-l spun. Acum sunt aproape gata și trebuie să te părăsesc un moment; dar te rog, făgăduiește-mi că nu te vei mișca din loc și că nu te vei uita în oglindă! Să nu te uiți?!“ strigă ea eșind fuga din cameră.

Polly nu răspunse, dar își zise că va desface imediat lucrarea absurdă a Pollyannei și-și va strânge părul ca de obicei. Cât despre a se oglinzi, nici prin gând nu i trecea. Dar chiar atunci, fără să vrea, Polly se văzu în oglinda din fața ei și această priveliște o făcu să se roșească de multumire, apoi văzându-se roșind, se îmbujoră și mai mult! Oglinda îi arătă o figură, nu tocmai tânără într'adevăr, dar animată, rumenă, cu ochii strălucitori, cu păr negru, căzând în bucle graticase pe frunte, ridicate lângă urechi, cu altele mai mici scăpate pe la tâmpile. Polly era atât de mirată și de preocupată de ceea ce vedea în oglindă, încât uită cu desăvârșire hotărârea de a-și desface coafura înainte ca Pollyanna să se întoarcă. Fără a fi putut face vre-o mișcare ea simți că i se puna ceva pe ochi și i se innoda după cap.

— „Pollyanna! Pollyanna; dar ce faci, ai inebunit azi?“ strigă ea silindu-se să pară supărată.

Pollyanna începu a râde:

— „Vezi! tocmai asta nu vreau să știi, tanti Polly, și-mi era teamă că mă vei trage pe sfoară, de aceea te-am legat la ochi. Acum te rog să stai liniștită încă o clipă, apoi te las să vezi“.

— „Pollyanna, desleagă-mă! Dar ce faci copilă“, — strigă ea când simți ceva moale, lunecându-i pe umeri.

Pollyanna răsă și mai tare. Cu mânuțele ei îndemânaticе așeză pe umerii mătușei sale, în falduri elegante, un splendid șal de dantelă îngălbenit, fiind împachetat de multă vreme și mirosind a livanțică. Pollyanna descoperise acest șal, cu o săptămână mai înainte, într-o zi când Nina făcea rânduială în pod și-i venise azi în cap că tanti Polly putea foarte bine să fie tot atât de elegant îmbrăcată ca și D-na W.

Când totul fu gata, Pollyanna privi opera sa cu o mulțumire vădită. La iuțea împinse pe mătușa ei spre salonul de vară, unde zărise chiar acum un ultim trandafir roșu, cătărat aproape de fereastră.

— „Pollyanna ce faci ? Unde mă duci ? — exclamă Polly, încercând a se da înapoi. Destul Pollyanna ! numai vreau”.

— „Numai un minut, mergem până la salonul de vară ; totul va fi gata într-o clipă, zicea Pollyanna, smulgând transdăfirul și așezându-i în părul mătusei deasupra urechii stângi.

— „Iacă ! strigă ea scoțându-i batista de pe ochi. Vezi ! tanti Polly, spune drept nu ești mulțumită că te-am gătit atât de frumos ? !”.

Un moment Polly se privi în oglindă și se uită în jurul ei ; apoi de odată țipă și fugi din salon. Pollyanna se uită în direcția în care privise mătusea ei și văzu prin fereastra deschisă a salonului de vară, o trăsură cu un cal în alea principală a parcului. Recunoscuse imediat pe omul care ținea frânele. Încântată se aplecă pe fereastră :

— „D-le Doctor : D-le Doctor Chilton : Pe mine mă cauți ? Sunt aici sus”.

— „Da, răspunse Doctorul. Vrei să te cobori ?”.

În camera de culcare, Pollyanna zări o femeie îmbujorată și supărată, smulgând acele din șalul de dantelă...

— „Pollyanna cum ai putut ?... gemu Polly. Vai ! să mă deghizezi astfel, gândește-te că m'a văzut poate cineva”.

Pollyanna se opri turburată :

— „Dar erai atât de frumoasă, tanti Polly, da, crede-mă foarte frumoasă și...”.

— „Frumoasă ! repetă Polly, aruncând șalul cu dispreț, tremurând de necaz”.

„Vai ! tanti Polly, te rog ! păstrează-ți părul astfel”.

— „Să-mi las părul astfel ? ! nici nu mă gândesc și Polly îi legă așa de strâns, încât dispăru cea din urmă buclă”.

— „Vai ! ce păcat, erai atât de frumoasă, zise Pollyanna aproape plângând și se depărtă spre ușă”.

La capătul scării o aștepta Doctorul în trăsură.

— „Te-am prescris, în loc de medicament, unui pacient, anunță el și acum m'a trimis ca să aduc rețeta. Vrei să mergi ?”

— „Vorbești de un comision ce trebuie adus dela farmacie ? întrebă Pollyanna cu oarecare nedumerire. Am fost adeseori la farmacie pentru Doamnele dela Asistență”.

Doctorul dădu din cap, zâmbind :

— „Nu e tocmai așa. E vorba de D-l Ion P. ; el ar vrea să te vadă azi, dacă ești atât de bună să mergi ? Numai pentru asta am venit să te iau. Vrei să mergi ? Te voi aduce îndărăt aci, înaintea de ora șase”.

— „Mi-ar face mare plăcere, dar trebuie să cer voie dela mătusea mea”.

După câteva clipe, reveni cu pălăria în mână, dar cu o mină foarte serioasă.

— „Mătuşa D-tale ți-a dat voie?“ — întrebă Doctorul, cu oarecare șovăire, pe când se depărtau.

— „Da, oftă Pollyanna. Mă tem că era prea mulțumită că mă vedea plecând“.

— „Mulțumită, să te vadă plecând!“.

Pollyanna oftă iar.

— „Da. Recunosc că nu ținea acum de loc să mă aibă lângă dânsa. Mi-a spus : „Da, da, du-te, doresc să fi departe“.

Doctorul zâmbi, dar numai din buze ; privirea îi era gravă. Întâi nu spusese nimic, apoi după un timp întrebă :

— „Nu era mătuşa D-tale cu D-ta la fereastra salonului de vară?“.

Pollyanna oftă adânc.

— „Da, era dânsa și cred că de aceea și este supărată. O gătisem cu un șal frumos de dantelă scumpă ce-l descoperisem în pod, îi pieptănasem părul ei negru, cu bucle în care prinsesem un trandafir roșu. Era atât de frumoasă !... N'ai găsit și D-ta că-i venea foarte bine așa?“.

Doctorul nu răspunse numai decăt, dar când vorbi, vocea îi era slabă, încât abia putu să-l audă Pollyanna.

— „Da fetițo, eu... cred că mi s'a părut foarte frumoasă“.

— „Adevărat ? Ah ! Ce mulțumită sunt ! Am să i-o spun“. — zise copila, nespun de fericită.

Spre marea ei mirare, Doctorul se împotrivi.

— „Nici odată Pollyanna, te rog foarte mult să nu faci una ca asta !

— „De ce, Doctore ? De ce nu ? Eu credeam că-ți va părea bine“.

— „Dar, dânsai poate să nu-i pară“, — îi tăie Doctorul vorba.

Pollyanna se gândi o clipă :

— „Se prea poate, oftă ea. Imi amintesc acum. A fugit tocmai pentru că te-a văzut și mi-a spus pe urmă că era foarte supărată, de a fi văzută astfel costumată“.

— „Imi închipuiam eu aceasta“, — declară Doctorul.

— „Dar eu nu înțeleg, de ce ? stărui Pollyanna. Doar era atât de frumoasă ! !”.

Doctorul nu mai spusese nimic până ce ajunsese în fața măreței case de piatră, unde locuia Ion P.

INTOCMAI CA INTR'O CARTE

În ziua aceea, Ion P. salută pe Pollyanna cu un zâmbet.

— „Duduiță Pollyanna văd că ești o mică ființă iertătoare, căci altfel n'ai fi venit azi să mă vezi ?

— „Venii, D-le P., pentru că într'adevăr îmi făcea plăcere, și nu văd de ce te miri”.

— „Vezi, pentru c'am fost prea nesuferit cu D-ta mai dăunăzi și tot astfel și când m'ai găsit în pădure, cu piciorul frânt. Nu cred să-ți fi mulțumit pentru tot ce ai făcut atunci pentru mine. Acum vezi că aveam dreptate, când îți spuneam că ierți ușor, deoarece te-ai întors să mă vezi, cu toată nereștința ce-ți arătasem”.

Pollyanna se frământă cu neliniște :

— „Eu am fost mulțumită că te-am găsit acolo. Nu spun că eram bucuroasă pentru că ți-ai frânt piciorul”, — se îndreptă ea îndată.

Ion P. surâse.

— „Înțeleg. Limba-ți merge întotdeauna mai repede de cât ai voi, nu este așa dudue Pollyanna ? Îți mulțumesc totuși și declar că ești o fetiță vrednică și curajoasă, pentru ceea ce ai făcut în aceea zi. Îți mulțumesc și pentru răciturile”.

— „Au fost bune ? — Ți-au plăcut ? — întrebă Pollyanna cu mult interes”.

— „Foarte bune. Cred că azi n'ai mai adus răciturile, pe care mătușa d-tale nu mi le-ar fi trimis ? Nu-i așa ?” zise el cu un zâmbet ciudat.

Fetița păru foarte încureată.

— „Nu... nu... D-le P. Șovăi apoi roșindu-se, apoi urmă : „N'aveam de gând să fiu nepoliticoasă, deunăzi, când ți-am spus că tanti Polly nu-ți trimesese ea răciturile”.

Nu primi nici un răspuns. D-l Ion P. numai zâmbea. Se uita drept înaintea lui, cu niște ochi care păreau a vedea departe, dincolo de ceea ce-l înconjura. După un timp, oftă adânc și se întoarse spre Pollyanna. Când vorbi, vocea lui era iar aspră :

— „Haide, haide, nu merge așa ! Nu te-am rugat să vii aici ca să mă vezi iar întristat și abătut. Ascultă ! În bibliotecă, acolo în camera cea mare unde e telefonul, vei găsi o cutie sculptată pe raftul de jos a unui mare dulap cu uși de sticlă, care se află în colțul de lângă cămin, dacă blestemata aceea de femeie n'o fi așezat-o într'altă parte. Adu mi-o aici. E grea, dar nu prea grea pentru D-ta, cred”.

— „O ! eu sunt destul de puternică, declară Pollyanna veselă sculându-se îndată”.

Într-o clipă se întoarse cu cutia. Jumătatea de oră care urmă fu încântătoare. Cutia era plină de adevărate comori, curiozități pe care Ion P., le strânsese în călătoriile sale și despre fiecare din ele avea de povestit o istorie interesantă ; era un șah cu figurile sculptate de clienți sau o mică figură de piatră adusă din India.

După ce ascultă povestirea micii figuri de piatră, Pollyanna murmură cu un aer gânditor :

— „Ei Doamne ! o fi poate mai bine să se crească și să se îngrijească băieții din India, din acei care cred că Dumnezeu se află în acest fel de păpuși... decât pe Jimmy, băiețelul care cunoaște pe Dumnezeu și știe că e în ceruri. Totuși îmi pare rău că ele nu l'au ales pe Jimmy, în locul unui mic indian”.

D. Ion P. păru a nu fi auzit. Ochii lui priveau iar în desert; dar se reculese îndată și luă o altă curiozitate, pentru a i-o arăta și explica Pollyannei. Această vizită fu într'adevăr delicioasă, dar înainte de sfârșit Pollyanna observă că ei începuse a vorbi de alte cele, decât despre minunățiile pe care le conținea cutia sculptată. Vorbiră de ea însăși, de Nina, de tanti Polly și de viața de toate zilele a Pollyannei. Ei vorbiră chiar și de viața ei din casa îndepărtatului sat, unde copilărise ea. Când veni momentul plecării, ea auzi o voce cu totul diferită de vocea d-lui Ion P. care-i spusese:

— „Fetițo, micuțo, ași dori să vii să mă vezi cât de des vrei? Sunt singur și am nevoie de D-ta. Mai este încă un alt motiv, pe care am să ți-l spun iarăși: am crezut întâi când am aflat mai deunăzi cine erai, că n'ași mai dori să te văd nici odată, pentru că îmi amintești ceva care mă silesc să uit de mulți ani de zile. Și de câte ori mă întreba Doctorul dacă nu vroiam să mi te aducă, eu refuzam. Dar după câțva timp, am înțeles că aveam nevoie să te revăd, cu atât mai mult... cu cât faptul de a nu te vedea îmi amintea și mai puternic, ceeace căutam a uita. De aceea îți cer din suflet să mai vii? Vrei tu să mai vii, micuțo?”.

— „De sigur D-le, răspunse Pollyanna, cu ochii strălucitori și plini de simpatie pentru omul cu fața atât de tristă, care zăcea culcat înaintea ei. Imi va face chiar plăcere să viu”.

— „Mulțumesc!” zise el încetșor.

În aceeași seară, după masă, Pollyanna stând la poartă cu Nina, îi povestea ce-i spusese d-l Ion P. despre minunatele lucruri ce conținea cutia sculptată.

— „Și când te gândești, oftă Nina, că ți-a arătat toate aceste lucruri și ți-a povestit istoria lor, el care e atât de morocănos și nu vorbește cu nimeni, absolut cu nimeni!”.

— „O! Nino, el este morocănos numai în aparență, replică conștiincios Pollyanna. Nu înțeleg, de ce toată lumea îl crede atât de rău! N'ar mai zice nimeni așa dacă l'ar cunoaște! Dar chiar tanti Polly nu-l iubește de loc. Ea nu voia să-i trimeată răcituri, știi atunci, și se temea atât de mult să nu creadă el că i le trimisese dânsa.

— „Poate că aceasta nu intră în categoria datoriiilor sale; zise Nina, dând din umeri. Dar ceeace mă miră, este că ți

vorbește d-tale și că te iubește, — natural că nu vreau să te jignesc, — dar el nu e din acei oameni care țin la copii”.

— „Nu într’adevăr Nino, mi-a spus chiar azi după amiază, că voise să nu mă mai vadă, pentru că-i aminteam ceva pe care el dorea să-l uite, dar pe urmă...”

— „Ce înseamnă aceasta? întrerupse Nina curioasă. A spus că-i amintești ceva ce dorește a uita?”.

— „Da, pe urmă...”

— „Ce-a mai spus?” zise Nina, în culmea curiozității. Ce anume îi amintești?”.

— „Nu mi-a spus”.

— „Misterul excalcă Nina cu o voce solemnă. De aceea ține la d-ta! O! Domnișoară Pollyanna! E întocmai ca’n cărțile Eu am cetit multe: Secretul Doamnei A. și în jurul unei moșteniri, apoi Orgoliul Domnișoarei Jenica — în care erau misteruri și multe lucruri de acestea. Ce noroc să avem acum o carte trăită, drept sub ochii noștri și când te gândești, că habar n’aveam de aceasta! Acum povestește-mi totul, dar absolut tot ce ți-a spus, Domnișoară Pollyanno. Nu e de mirare că te iubește, e chiar foarte natural!”.

— „Dar nici nu-i pasă de mine, înainte de a fi vorbit eu întâi!” Și nici n’a știut cine eram, decât atunci, când i-am dus răciturile de picioare de vițel despre care l-am făcut să înțeleagă, că nu i le trimesese tanti Polly...”

Nina sări deodată în picioare și începu să bată din palme.

— „O! Domnișoară Pollyanno, știu acum, știu! exclamă ea cu însufletire și iar se așază lângă Pollyanna. Acum povestește-mi exact totul. Nu-i așa că numai după ce a descoperit că erai nepoata Domnișoarei Polly și-a manifestat, dorința de a te revedea?”

— „Da, i-am spus cine eram ultima oară când l-am văzut și el mi-a zis asta azi”.

— „Așa am înțeles și eu, zise Nina urmându-și interogatorul: — Și Domnișoara Polly nu voia să-i trimeată răciturile?”

— „Nu.

— „Și i-ai spus lui că nu i le trimesese dânsa?”.

— „Da, i-am...”

— „Și atunci el începu a se purta într’un mod ciudat și a plâns când descoperi că ești nepoata Domnișoarei, nu este așa?”.

— „Da, da, purtarea lui era cam ciudată”, — admise Pollyanna, rămasă pe gânduri.

Nina râsuflă din greu:

— „Acum pentru mine totul s’a limpezit. Ascultă, d-l Ion P. a fost logodnicul mătușei tale Domnișoara Polly” — zise ea cu un ton afirmativ, aruncându-și privirea peste umăr, spre casă.

— „O! Nino, aceasta nu se poate; ea nu-l poate suferi”,
— protestă Pollyanna. Nina rise cu dispreț.

— „De sigur că nu-l iubește, pentru că s’au certat”.

Pollyanna părea nedumerită, dar Nina începu să reconstituie istoria, dupe capul ei :

— „Iată de sigur cum s’au petrecut lucrurile: tocmai cu o zi înainte de a veni D-ta aici mi-a spus d-l Tom, grădinarul, că Domnișoara Polly fusese odată logodită. Nu mi venea a crede, dar d-l Tom mi-a afirmat aceasta zicând că fostul logodnic locuște chiar în acest oraș. Eu sunt acum sigură că el este d-l P. Nu este oare un mister în viața lui ? Nu s’a închis el singur în casa lui cea mare pentru a nu vorbi cu nimeni ? N’a fost ceva ciudat în purtarea sa, când a aflat că ești nepoata Domnișoarei Polly ? Și nu ți-a destăinuit că-i aminteai ceva pe care dorea să uite ? Cine nu ar înțelege că e vorba de Domnișoara Polly ? Apoi declarația ei de a nu voi să trimetă răcitură. D-ta nu vezi Domnișoară Pollyano că totul este tot atât de adevărat, precum îți stă nasul în mijlocul obrazului ?”

— „O! strigă Pollyanna, cu ochii mari deschiși de mirare. Dar Nino, eu cred că dacă s’ar fi iubit, s’ar fi împăcat și n’ar fi rămas așa singuri, fiecare în colțul său atâția amar de ani !... Sunt sigură că ar fi fost fericiți de s’ar fi împăcat !”

Nina răspunse cu un ton cam disprețuitor :

— „Cred că nu cunoști, mare lucru despre logodnici, ești prea tânără drăguța mea. Dar dacă există în lumea asta o clasă de oameni care nu știu a juca „jocul mulțumirei” sunt de sigur logodnicii, care sunt certăți și de aceștia au fost ei. Nu vezi cât de morocănos e el și de posac, iar dânsa cum este”...

Nina se opri deodată, amintindu-și la timp cu cine și despre cine vorbea. Totuși începu a râde.

— „Nu vreau să zic, Domnișoară Pollyanno, că nu ar fi un lucru minunat dacă a-i putea să-i hotărâști a juca jocul în așa fel încât să fie fericiți de a se împăca. Dar ce ochi mari ar deschide toți oamenii !! Nu e mare speranță să reușești, zău, crede-mă !”

Pollyanna nu răspunse nimic; dar puțin mai târziu, când se întoarse în casă, fața-i era gânditoare.

P R I S M E

Cât timp ținură zilele calde ale lui August, Pollyanna se duse adeseori la casa cea mare din Penleton. Dar vizitele ei acolo parcă nu aveau un succes real. Proprietarul castelului o dorea, de oarece trimetea neconținut s’o poftescă însă când ea era acolo, el nu părea mai fericit, cel puțin așa credea Pollyanna. E adevărat că-i vorbea și-i arăta lucruri frumoase

și rare: cărți, picturi și tot soiul de curiozități. Dar îl enerva cumplit neputința lui; lunga, nesfârșita lui imobilitate în pat. Se irita de ordinea și aranjamentele pe care noii săi oaspeți le introduseseră în casa lui abia mai putea să-i suporte. Doar numai pe Pollyanna, s'o audă ciripind și dânsa nu tăcea un minut. Însă de câte ori își ridica ochii spre el, îl vedea culcat pe pernele lui, cu privirea tot obosită și atât de trist încât se întrista și ea, întrebându-se, dacă nu cumva vre unul din cuvintele pronunțate de ea l-ar fi indispus așa. Cât despre a-i vorbi de „jocul mulțumirei” și de a-l juca cu el, Pollyanna nu găsisese încă nici odată momentul potrivit. De două ori începuse ea a-i face o ușoară aluzie, dar Ion P. schimbase brusc subiectul conversației.

Pollyanna nu se mai îndoia acum de loc că d-l P. nu fusese logodnicul mătușei sale și din toată puterea inimei sale iubitoare și cinstită, dorea a pune câtuși de puțină fericire în viața lor singuratecă și tristă. Până la ce punct reușea nu-și dădea seama. Vorbea D-lui P. de mătușa ei; el asculta câte odată cu politeță, altădată cu nerăbdare, adeseori cu un surâs ironic, pe buzele lui strânse. Vorbea mătușei sale de D-l P. sau mai curând încerca să-i vorbească, dar, în general Domnișoara Polly n'o asculta, găsea mai totdeauna altceva de spus ce nu-l privea de loc. De altfel făcea așa și când vorbea cu Pollyanna de alte persoane, de pildă despre D-rul Chilton. Pollyanna atribuia aceasta faptului că el o văzuse odată, în salonul de vară, cu un trandafir roșu în păr și cu șalul de dantelă drapat pe umeri. Tanti Polly părea într'adevăr deosebit de iritată față de D-rul Chilton; chiar se convinsese de aceasta fetița, când într-o zi fu reținută în casă de un guturai puternic.

— „Dacă nu mergi mai bine până diseară, am să trimet după Doctor”, — spuse Domnișoara Polly.

— „Într'adevăr! Atunci sper să-mi fie mai rău, răspunse Pollyanna cu vocea și mai răgușită. Mi-ar părea atât de bine să vie D-rul Chilton să mă vadă!”.

Privirea mătușei sale în acel moment o surprinse.

— „Nu va veni D-rul Chilton, zise ea severă. El nu este doctorul familiei noastre. Voi trimete după D-rul W., dacă nu-ți merge mai bine”.

Starea Pollyannei nu se agravă și D-rul W. nu fu chemat.

— „Sunt atât de mulțumită! zise Pollyanna mătușei sale în acea seară. Fără îndoială mi-e drag D-rul W. dar prefer pe D-rul Chilton și chiar mi-ar fi fost teamă să nu se supere dacă nu-l poșteai pe el. Doar nu e vina lui dacă te-a văzut într-o zi atât de frumos îmbrăcată, tanti Polly”, — adăogă ea glumind.

— „Ajunge, Pollyanna! N'am poftă să discut cu tine de

D-rul Chilton și de sentimentele lui", — răspunse Domnișoara Polly cu glas hotărît.

Pollyanna o privi o clipă cu mult interes, dar cam intristată, apoi zise oftând:

— „Tare-mi place să te văd ca acum, cu obrajii roșii, tanti Polly; însă ași dori atât de mult să-ți pieptăn iar părul frumos... ei ce zici, tanti Polly?”

Dar Polly era acu departe... prin vestibul.

Pe la finele lui August, Pollyanna făcând o vizită dimineața D-lui Ion P. zări pe așternutul lui o dungă viu colorată, albastru, galben, verde, roșu și violet... Se opri în loc încântată.

— „Ei bine, D-le P. ai la d-ta un pui de curcubeu, aproape un curcubeu adevărat, care a venit să te vadă, strigă ea bătând din palme. O! O! cât de frumos! Dar cum ai făcut ca să-l ai?”

D-l P. zâmbi, cam în silă; în ziua aceea era foarte rău dispus față de oricine.

— „Ei bine, închipuește-ți că curcubeul acela provine dela marginea șlefuită a termometrului atârnat de fereastră, zise el cu glas plictisit. Ar trebui să fie ferit de soare, însă dimineața soarele îl ajunge, câteva clipe”.

— „O! dar e atât de frumos! Așa dar soarele produce aceasta? Dacă termometrul ar fi al meu toată ziua l-ași ține la soare!”

— „Ai trage astfel un folos din indicațiile lui?” răspunse d-l P. râzând.

„Cum ți-ar putea arăta temperatura exactă, dacă toată ziua ar sta în soare.

— „Puțin mi-ar păsa, zise Pollyanna fermecată de strălucitoarele culori care luminau pernele. Oare dacă ar trăi cineva într'un curcubeu, ar mai avea grija temperaturii?”

D-l P. râse. El studia cu multă curiozitate fața radioasă a Pollyannei. Deodată un gând îi străbătu creierul. Atinse soneria de lângă patul său.

— „Dora, zise el bătrânei servitoare când aceasta apărui la ușă, adă-mi unul din sfeșnicile de aramă care sunt pe căminul din salon!”

— „Da Domnule”, șopti femeia oare cum mirată.

Intr'o clipă fu înapoi. Intrarea ei fu însoțită de zăngănitul produs de prismele de cristal care atârnavă în jurul candelabrului ce ținea în mână.

— „Mulțumesc. Pune-l pe măsuta asta. Acum ia o sfoară și întinde-o între ferestre de amândouă cârligele. Asta-i tot ce voiam, mulțumesc, zise el după ce femeia execută totul cum îi poruncise. Când părăsi camera, el întoarse ochii surăzători spre Pollyanna.

— „Adă-mi acum candelabrul fetițo, dacă ești bună”.

Ținându-l cu amândouă mâinile ea-l aduse; atunci el începu a desprinde prismele, una după alta, până ce vre-o două sprezece din ele rură înșirate pe pat.

— „Acum scumpa mea, dacă le-ai lua și le-ai atârna de sfoara întinsă de Dora la fereastră. Dacă într-adevăr vrei să traiești într'un curcubeu... nu cunosc alt mijloc de a ți-l procura de cât astfel”.

Pollyanna nci nu apucă să spânzure mai mult de trei prize la fereastră luminată de soare când înțelese ce se va întâmpla de acum. Era atât de insufletită încât abia își putea stăpâni tremurăturile mâinilor pentru a atârna restul. Când isprăvi se dete înapoi, scoțând un țipăt de bucurie și de admirație. Camera devenise o adevărată împărăție a zânelor; peste tot jucau raze roșii verzi, violete, portocalii, galbene și albastre. Pereții, dușumelele, mobila toată și patul erau luminate de razele colorate.

— „O! cât e de frumos! Chiar și soarele încearcă acum să joace jocul meu, n'o crezi?! strigă Pollyanna, uitând în bucuria ei, că d-l P. nu știa despre ce vorbea ea. Cum ași dori nă am multe din aceste prize! Le-ași da lui tanti Polly, D-nel Snow și... la o mulțime de lume. Cred că ar fi toți mulțumiți. Chiar tanti Polly dacă ar trăi într'un curcubeu ca ăsta nu s'ar putea stăpâni de a nu trânti ușile? D-ta nu crezi?”.

D-l P. începu a râde.

— „Bine, Domnișoară Pollyano, cred că ar trebui ceva mai mult decât aceste biete prize luminate de soare pentru ca dânsa să ajungă să trântescă ușile de bucurie. Și acum spune-mi despre ce vorbeai adineaoră”.

Pollyanna păru mirată, apoi strigă:

— „Și eu care uitasem că d-ta nu cunoști jocul meu”.

— „Atunci talmăcește-mi-l, lămurește-mă!”.

Pollyanna îi povesti totul dela început, dela cărjele care înlocuiseră păpușa mult așteptată... În timp ce vorbea ea nu se uită în fața lui; privirile ei fermecate erau ațintite asupra razelor colorate produse de prize.

— „Și atâta tot, zise ea oftând când ajunsese la sfârșitul povestirii. Acum înțelegi, de ce ziceam că soarele încearcă, a juca jocul meu?”.

Un moment se făcu tăcere între dânsii, apoi cu glas slab el spuse încet:

— „Se prea poate, dar cred că cel mai frumos din toate prizele ești d-ta Pollyanna”.

— „Eu!... Dar nu pot produce raze roșii, verzi și galbene, când soarele strălucește pe mine!”.

— „Crezi așa?” întrebă el zâmbind și Pollyanna privindu-l se miră mult, în gândul ei, când îi văzu ochii plini de lacrimi.

— „Nu, zise ea, apoi dupe câteva clipe adăogă întristată :

Cred d-le P. că soarele nu-mi produce mie altceva decât pe-
strul. Așa zice tanti Polly că ele dela soare-mi vin”.

D-l P. răsese iarăși și Pollyanna se uită la el, căci răsul lui
răsunase aproape ca un suspin.

CE ESTE SURPRINZATOR

Pollyanna intră la școală în Septembrie. Trecu examenul,
care dovedi cu prisosință, că era destul de bine preparată,
pentru a intra în clasa fetițelor și băeților de vârsta ei. De
multe lucruri la școală pe Pollyanna o coprindea mirarea,
dar și dânsa la rândul ei fu o minune celor dela școală. În
curând însă se înțelese de minune cu toată lumea. Odată,
Pollyanna destăinuî mătusei sale că a merge la școală este în
realitate „a trăi” adică viața de școală este adevărata viață,
cu toate că se îndoise de aceasta la început. Cu tot farmecul
noilor ei indelețniciri, Pollyanna nu uită pe vechii ei prieteni.
Nu le mai putea consacra, tot atât, din timpul ei ca mai în-
ainte, dar nu-i părăsi cu totul. Dintre ei cel mai mulțumit era
Ion P. El se hotărî a-i spune într-o zi, când fetița venise
să-l vadă:

— „Ce-ai zice Pollyanna dacă ai veni să trăești la mine?
Eu acum aproape nu te mai văd”.

Pollyanna începu a râde. Ce curios om era d-l P.!

— „Credeam că nu-ți plac oamenii în jurul dumitale?”.

El se posomori puțin.

— „Da! dar aceasta era înainte de a mă fi învățat cu
jocul dumitale cel minunat. Acum sunt mulțumit când ci-
neva vede de mine. De altfel în curând voi putea umbla și
atunci am să văd cum mai merg lucrurile pe aici”, — zise el
apucând una din cârji ce erau lângă el și amenințând cu ea
în glumă pe Pollyanna.

În ziua aceia stau amândoi în bibliotecă.

— „Ce spui că ești întotdeauna mulțumit de toate? Te
faci numai așa, zise copila, făcând o mutră supărată și ui-
tându-se la câine, care sta lungit, încălzindu-se la foc. Știi că
nu joci întotdeauna bine jocul, d-le P. o știi și d-ta, de sigur”.

Fața lui se făcu deodată gravă.

— „Tocmai de acela am eu nevoie de tine fetițo, ca să
mă înveți să-l joc mai bine. Vrei să vii?”.

Pollyanna se întoarse mirată.

— „D-le P. vorbești chiar serios?”

— „De sigur, foarte serios; am nevoie de d-ta Vrei să vii?”

— „Dar nu pot, d-le P. ști bine că nu pot. Eu sunt a lui
tanti Polly”.

O expresiune pe care Pollyanna n'o putut bine înțelege,
trecu deodată pe figura d-lui P. El ridică capul cu mândrie...

— „Nu ești mai mult a ei decât... poate va binevoi să te lase la mine, adăogă el mai blând. Dumnezeu ai voi, dacă ea ar consimți?”

Pollyanna păru foarte adâncită în gândurile ei.

— „Dar tanti Polly a fost atât de bună pentru mine, zise ea, în fine; ea m'a primit când eram singură pe lume, când n'aveam decât pe Doamnele dela Asistență pentru a mă îngriji”...

D-l P. se încruntă iar, dar când vorbi din nou vocea îi era slabă și tot tristă:

— „Pollyanna sunt mulți ani de atunci, am iubit mult pe cineva. Nădăduim s'o aduc aci odată, în casa mea. Imi închipuiam cât de fericiți am fi fost împreună pentru toată viața noastră”.

— „Da”. — zise Pollyanna cu ochii plini de simpatie.

— „Inșă nu s'a putut... n'am adus-o. Nu importă cauza; nu s'a întâmplat cum doream... atâta tot... Și de atunci această mare clădire a fost o biată casă pustie, nu un adevărat cămin. Pentru a înfăptui un cămin trebuie mâna și inima unei femei, sau prezența unui copil, Pollyanna și eu nu am avut nici pe una nici pe alta. Acum că ți-am spus acestea”, te rog răspunde-mi vrei să vii să trăești lângă mine aci, drăguța mea?”.

Pollyanna sări drept în picioare cu fața radioasă.

— „D-le P. dumneata... spui că toți acești din urmă ani ai dorit mâna și inima unei femei?”.

— „Da Pollyanna”.

— „Ah ! Cât sunt de mulțumită ! Totul merge bine, atunci. Vei putea să ne iei pe amândouă și va fi atât de bine, încântător !”.

— „Să vă iau pe amândouă ?” repetă d-l P. incremenit. Pollyanna nu băgă de seamă.

— „Natural. Tanti Polly nu este încă câștigată cauzel noastre, dar sunt sigură că o vom câștiga, când îi voi spune ce mi ai povestit mie și atunci vom veni amândouă aci”.

O expresie de groază izbucni în ochii bolnavului:

— „Domnișoara Polly să vie aici ?”.

Pollyanna deschise ochii mari :

— „Poate vrei d-ta să mergi acolo, la ea ? întrebă fetița. Casa ei nu e desigur atât de frumoasă ca a d-tale, dar e mai aproape de”...

— „Pollyanna, ce spui ? întrebă blând d-l P.

— „Întreb, unde o să trăim ?” răspunse fetița mirată. Credeam întâi că vrei să stăm aci, unde ai dorit ani de-a rândul mâna și inima lui tanti Polly pentru a-ți înfăptui un cămin și...”

Un răcnet nearticulat scăpă din gâtul d-lui P. Ridică

mâna și începu a vorbi, dar în acelaș moment o lăsă iar în jos cu nervozitate.

— „Doctorul”... anunță srvitoarea.

Pollyanna se ridică îndată.

Ion P. se întoarse spre ea înfrigurat.

— „Pollyanna, pentru numele lui Dumnezeu, nu vorbi absolut cu nimeni despre ce ți-am cerut?”... o imploră el încet.

Pollyanna mulțumită, răspunse:

— „Natural! parcă eu nu știu, că dorești să i-o spuî singuri!”.

Ion P. căzu fără putere în jețul său.

— „Ei bine, ce s'a întâmplat?...” întrebă Doctorul, după câteva clipe, cu mâna pe pulsul agitat al pacientului.

Un zâmbet enigmatic flutură pe buzele lui John P.

— „Mi se pare că am luat o prea mare doză din tonicul d-tale” zise el răsând; în acelaș timp observă că d-rul Chilton se uita după Pollyanna care mergea iute și sprintenă de-a lungul aleii principale.

CEVA ȘI MAI SURPRINZATOR

În timp normal, Duminica dimineată, Pollyanna mergea la biserică, iar după amiază ieșea cu Nina și făcea cu ea frumoase plimbări. Ea proiectase așa ceva pentru Duminica care urma după vizita sa la d-l P. dar întorcându-se dela școală fu întrecută de D-rul Chilton cu trăsura lui. Văzând-o, opri calul și-i spuse:

— „Lasă-mă să te conduc acasă, Pollyanna. Ași dori să-ți vorbesc câteva momente. Chiar te căutam, urmă doctorul pe când fetița lua loc lângă el. D-l P. te roagă foarte mult să te duci azi după masă la el, negreșit. Mi-a spus că e vorba de ceva foarte serios”.

Pollyanna aprobă veselă.

— „O! da știu. Voi merge”.

Doctorul o privi foarte mirat.

— „Dar nu prea sunt sigur că te voi lăsa eu să te duci, declară el clipind din ochi; mi se pare că ieri, mai mult l'ai turburat decât să-l liniștești, mică Domnișoară”.

Pollyanna începu a râde.

— „O! n'am fost eu cauza ci mai de grabă tanti Polly”.

Doctorul se întoarse brusc:

— „Mătușă d-tale?!” exclamă el.

Pollyanna sări pe capra trăsuri.

— „Da, și e atât de nostim... așa de interesant, întocmai ca un roman, ști? Eu... am să-ți povestesc zise ea c'o subită hotărîre. El mi-a spus să nu spun nimănui nimic, dar nu cred

că s'ar supăra dacă ai ştii D-ta. Mi-a spus să nu-i vorbesc mai ales dânsii".

— „Dânsii?!".

— „Da, lui tanti Polly şi e natural că doreşte să-i vorbească chiar el, în loc ca s'o afle ea dela mine. Aşa sunt oamenii care iubesc".

— „Oamenii care iubesc?!". La aceste cuvinte calul o luă la galop, ca şi cum mâna care ţinea hăţurile ar fi avut o bruscă smucitură.

— „Da, urmă Pollyanna fericită. Acesta e romanul, înţelegi? Nu-l cunoşteam până nu mi-a vorbit Nina. Ea mi-a spus că tanti Polly avusese un logodnic, sunt atâţia ani de atunci şi că se certaseră amândoi. Nu ştia dintâi cine era, dar noi am descoperit pe urmă că trebuie să fie d-l P. d-ta ştii despre aceasta?".

Doctorul scăpă hăţurile şi mâna-i căzu fără putere pe genunchi.

— „De unde ! nu, nu ştiam", răspunse el liniştit.

Pollyanna urmă repede, căci se apropiau de castelul mătuşei-sii.

— „Da, şi sunt atât de mulţumită acum. Lucrurile au urmat aşa de frumos, de la sine. D-l P. mi-a cerut să viu să stau la el pentru totdeauna, dar cum e natural, eu nu voiam să părăsesc pe tanti Polly, după ce a fost atât de bună cu mine. Atunci el îmi vorbi de nevoia ce simţise odată de a avea mâna şi inima unei femei şi eu descoperii că o resimţea încă, ceea ce mă făcu foarte fericită. Căci, dacă doreşte o împăcare cu dânsa, totul va merge de minune, şi tanti Polly cu mine vom merge amândouă să trăim la el sau contrariul, dânsul va veni să trăiască cu noi. Dar vezi, tanti Polly nu ştie încă nimica; n'am hotărît încă totul; cred că pentru asta doreşte să mă vadă azi după amiază".

Doctorul se îndreptă brusc cu un zâmbet.

— „Da, înţeleg foarte bine, că d-l P. doreşte să te vadă", zise el oprindu-şi calul dinaintea porţii.

— „Iată tanti Polly la fereastră, — strigă Pollyanna, şi după o clică..." Ba nu, nu i acolo, mi s'a părut c'o văzusem".

— „Nu, nu e la fereastră... acum", — spuse Doctorul Chilton care nu mai zâmbea.

Ion P. era foarte nervos când primi pe Pollyanna în după amiaza aceea.

— „Pollyanna, începu el imediat. Am încercat toată noaptea să desleg ghicitoarea ce mi-ai pus-o ieri, cu privire la dorinţa pe care aşi fi avut-o anii din urmă de a obţine inima şi mâna Domnişoarei Polly. Te rog lămureşte-mi ce ai vrut să zici cu asta?".

— „Am vrut să zic că v'ați iubit amândoi odinioară și am fost foarte mulțumită, să aflu că o mai iubești încă”.

— „Ne-am iubit mătușa d-tale cu mine?!”.

Mirarea pe care o arătă vocea d-lui P. făcu pe Pollyanna să deschidă ochii mari, mirată adânc la rândul ei.

— „Ei bine, d-le P. așa mi-a spus Nina”.

El pufni de râs.

— „Adevărat? ei bine; sunt nevoit să-ți afirm că Nina s'a înșelat”.

— „Atunci n'ați fost logodiți?...” vocea Pollyannei era tragică în desamăgirea ei.

— „Nici odată!”.

— „Și nu s'au petrecut ca'n carte?”.

Nici un răspuns, ochii d-lui P. priveau pe fereastră.

— „O ce păcat! Totul îmi părea că merge de minune, zise Pollyanna aproape plângând. Ași fi fost mulțumită, de a veni aci cu tanti Polly, pentru totdeauna”.

— „Și numai vrei să vii acum?” întrebă el, fără a întoarce capul.

— „De sigur, că nu. Eu sunt a lui tanti Polly”.

D-l P. se întoarse de data asta spre ea cu un fel de mândrie:

— „Înainte de a fi a ei, Pollyanna, ai fost a mamei d-tale. Și... era mâna și inima mamei tale, pe care ași fi vroit să le câștig”.

— „Mama mea?!”.

— „Da. Nu aveam de gând să ți-o spun acum, dar poate e mai bine s'o știi”.

Ion P. se făcu foarte palid. Vorbea cu mare greutate.

Pollyanna cu gura și ochii mari deschiși, privea țintă la el.

— „Îmi era nespus de dragă mama d-tale, dar ea nu mă iubea. Și după un timp se mărită și plecă cu tatăl d-tale. Până atunci nici nu mi dădusem seama cât de mult o iubeam. Lumea întreagă mi se făcu dintr'odată pustie și nespus de tristă... și... Dar nu-i vorba de asta. Mulți ani dea rândul am fost un bătrân posac, morăcănos, nesuferit, cu toate că n'am încă șasezeci de ani. Pollyanna. Apoi într-o zi, ca una din prisme pe care le iubești atât de mult, fetiță mică, ai intrat jucând în viața mea și ai colorat-o cu purpură și aur, prin sinceritatea și veselia ta minunată. Descoperi, după un timp, cine anume erai și crezui... că nu voi mai putea să te văd. Nu voiam să-mi mai amintești pe mama ta. Dar ști ce s'a întâmplat?... Am dorit să te am, și ași vroi acum să te am pentru totdeauna. Pollyanna, nu vrei să vii la mine?”.

— „Dar, d-le P. eu... este tanti Polly”, — ochii fetiței se umplură de lacrimi.

D-l P. făcu un gest de nerăbdare:

— „Gândește-te puțin și la mine. Cum poți să crezi că ai putea fi mulțumit, de orice ar fi, fără d-ta?! Pentru că simt Pollyanna, că de când ai venit am început și eu a fi mulțumit de viață. Și dacă — ai deveni fetița mea ai fi mulțumit de toate și ai încerca să te fac atât de fericită, draguța mea. Nu ai avea dorință, care să nu-ți fie îndeplinită. Toți banii mei până la ultima centină ar servi numai la fericirea Pollyannei mele”.

Fetița păru jignită.

— „Dar crezi că ți-ai permite să risipești, pentru mine, acești bani care i-ai adunat pentru săraci?”

D-l P. roși. Voi să răspundă dar ea continuă :

— „De altfel un om atât de bogat ca d-ta nu are nevoie de mine pentru a fi fericit. Faci atâția oameni fericiți, dându-le de toate, încât nu te poți împiedica de a fi și d-ta fericit de binele ce-l faci. Gândește-te la prismele pe care mi le-ai dat mie și d-nei Snow și la banul de aur oferit lui Nina de nașterea ei și”...

— „Da, da, să nu vorbim despre asta, întrerupse d-l P. (Fața i se îmbujoră și mai mult și nu era de mirat căci până acum nu trecuse niciodată de un om generos). Acestea toate sunt prostii. Nu era mare lucru și chiar puținul acela venea tot dela d-ta nu dela mine! E chiar adevărat, adăogă el ca răspuns, la gestul de protestare a Pollyannei. Și aceasta dovedește încă mai mult că am nevoie de tine, micuțo, urmă el cu o voce tot mai dulce și aproape rugătoare. Dacă joc vre-odată „jocul mulțumirei” Pollyanna va trebui să vii aci, pentru a-l juca cu mine”.

Pollyanna stătu pe gânduri :

— „Tanti Polly a fost atât de bună cu mine”, — începu ea... dar d-l P. o întrerupse brusc. Privirea i se înăspri. O nerăbdare care nu suferea nici o împotrivire făcuse prea mult timp parte din natura sa, pentru a se putea desfășura așa de curând de ea.

— „Fără îndoială ea a fost bună pentru d-ta, dar ea nu are nevoie de d-ta, sunt sigur de aceasta, nici pe jumătate ca mine”.

— „Bine! D-le P. e mulțumită o știu sigur, de a avea”...

— „Mulțumită! îi curmă el vorba, pierzându-și de data asta cu totul răbdarea. Eu pun rămășag că Domnișoara Polly nici nu știe ce înseamnă a fi mulțumită de ceva! Da, da, știu că își împlinește totdeauna datoria. E o femeie foarte legată de datoriile ei; am păscut-o eu altădată, de mult. Nu am prea fost buni prieteni acești 15 sau 20 de ani din urmă. Dar o cunosc!... toată lumea o cunoaște — și nu este de loc din felul oamenilor „mulțumiți”, scumpă Pollyanna. Ea nu e în stare de așa ceva. Totuși, te rog, întreab-o dacă ea ți-ar îngădui

să stai la mine. Vezi micuțo, am atâta nevoie de tine! drăguț!”

Pollyanna se sculă, oftând dureros :

— „Bine, am s'o întreb, — zise ea pe gânduri. De sigur, nu vreau să spun că nu mi-ar plăcea să trăiesc aici, la D-ta, D-le P.”, — dar... apoi adăogă :

— „Foarte bine, orice s'ar întâmpla, sunt mulțumită că nu i-am vorbit ieri de toate acestea când credeam că ai nevoie și de ea”.

Jon P. zâmbi :

— „Da Pollyanna e bine că nu i-ai spus nimic”.

— „N'am vorbit decât Doctorului, dar asta, desigur, nu face nimic”.

— „Doctorului?! strigă Ion P. întorcându-se spre ea. Sper că nu Doctorului Chilton?”.

— „Ba da, chiar lui, când veni să-mi spună că dorești atât de mult să mă vezi”.

— „Asta mai e una! din toate”... zise el lăsându-se pe spătarul jețului său.

Dar curiozitatea îi făcu să se ridice :

— „Și ce a spus Doctorul Chilton?”.

Pollyanna se gândi puțin.

— „Nu-mi prea amintesc, mi se pare că n'a spus mare lucru. Atâta numai că el înțelegea bine de ce dorea! să mă vezi”.

— „Intr'adevăr!” — răspunse Ion P. iar Pollyanna se minună când îl auzi răsând într'un mod cu totul ciudat.

O CHESTIUNE TRANȘATA

Cerul se întunecă, vestind o apropiată grozavă furtună, când Pollyanna părăsi locuința D-lui Jon P. Se grăbi a scobori colina. La jumătatea drumului întâlni pe Nina, care-i adusese o umbrelă. Acum norii se răriră și furtuna parcă se risipea.

— „Pare a trece spre Nord, zise Nina privind la cer. Eu o prevăzusem, însă Domnișoara Polly a voit numai decât să-ți ies înainte cu această umbrelă. Avea mare grijă de D-ta”.

— „Adevărat?” murmură Pollyanna uitându-se și ea la nori.

Nina jignită îi spuse :

— „Parcă nici nu m'ai fi auzit bine. Îți repet că mătușă D-tale, părea foarte îngrijorată de D-ta.

— „Da! strigă Pollyanna, amintindu-și de odată de întrebarea ce era nevoită s'o pună mătușei sale. Imi pare rău, nu voiam să-i pricinuesc nici o supărare”.

„Ba mie, îmi pare chiar bine, că am văzut'o așa de îngrijată!

Pollyanna se miră:

— „Ești mulțumită s'o vezi supărată pe tanti Polly, din cauza mea? Bine Nino, nu știi că nu se joacă astfel jocul, nu e prilej de mulțumire de data aceasta”.

— „Nu jucam jocul, răspunse Nina. Nici nu m'am gândit să-l joc, dar văd că nu înțelegi ce înseamnă grija Domnișoarei Polly pentru D-ta”.

— „Ba înseamnă că s'a necăjit și a fi necăjită e un lucru neplăcut pentru acel ce se necăjește, stăruie Pollyanna, ce alt înțeles ar putea să aibă?”.

Nina dădu din cap:

— „Iacă, am să-ți spun eu ce înțeles are: este că mătușa D-tale începe a se apropia, de ceilalți oameni cât privește sentimentele”. De data aceasta n'a fost împinsă de datorie.

— „Ce vorbești Nino? strigă Pollyanna jignită. Tanti Polly își face totdeauna datoria. E o femeie care ține mult la datoriile ei”.

Fără să vrea și fără a-și da seama, Pollyanna repeta cuvintele lui Ion P.

Nina începu a râde.

— „Ai dreptate, ea este astfel și așa a fost de sigur întotdeauna. Dar este ceva mai mult într'însa, de când ai venit D-ta aici”.

Fața Pollyannei se făcu serioasă, ea încreți sprâncenele:

— „Eram tocmai să te întreb ceva Nino: crezi că tanti Polly ține mult să mă aibă lângă dânsa? I-ași lipsi dacă ași pleca?”.

Nina măsură cu privirea pe Pollyanna.

Se aștepta de mult la întrebarea aceasta și se temea oare cum de ea. Se gândise cum ar putea să-i răspundă cinstit, fără a o jigni dureros. Dar azi de când îi dăduse Domnișoara Polly umbrela pentru fetiță, i se schimbaseră părerea și simțea o mulțumire nespusă de a putea aduce bucurie acestei inimioare, însetată de afecțiune.

— „Mă întrebi dacă mătușe-ți îi place să te aibă lângă dânsa? și dacă ar simți lipsa D-tale? exclaimă Nina tulburată. Dar tocmai asta îți spuneam”.

— „Nu m'a trimes ea, de zor, cu umbrela, cum a văzut un mic noraș pe cer? Nu m'a făcut să-ți mut toate lucrurile la etajul de jos, pentru ca să poți avea camera frumoasă pe care o doreai? Ei bine, Pollyanno, când îmi aduc aminte, cum era dânsa la început, cum nu putea suferi”...

Un acces de tuse subită opri pe Nina tocmai la timo.

— „Și mai sunt o mulțime de fapte mici, care dovedesc

cu prisosință că ai imblânzit-o, așa de pildă: istoria cu cățele, pisica etc, felul de a-mi vorbi mie acum (altă dată era atât de aspră cu mine), și multe altele... Pollyanno, nici nu-ți pot spune cât de mult i-ai lipsi, dacă nu ai mai fi aici", — zise Nina cu o siguranță plină de însuflețire, vrând fără îndoială să ascundă, periculoasa destăinuire, pe care era cât pe aci să o facă. Ii păru foarte bine când văzu o bucurie mare luminând fața Pollyannei.

— „O! Nino, cât sunt de mulțumită, atât de mulțumită! Nici nu știi, cât sunt de fericită că tanti Polly are nevoie de mine. Nu ași putea acum s'o părăsesc pentru nimica 'n lume, se gândi Pollyanna, urcând scările ce duceau la camera ei. „Am știut dela început că imi va place să trăesc cu tanti Polly, dar de sigur nu știam cât de mult doream, ca și dânsa să fie mulțumită de a trăi cu mine”.

A înștiința pe D-l P. despre hotărîrea ei nu era o sarcină tocmai ușoară și Pollyanna se înfiora gândindu-se la aceasta. Ea iubea mult pe Ion P. și era mahnită pentru el, văzându-l atât de trist. Ii era milă de viața lui singuratecă, care-l făcuse atât de nenorocit; era cu atât mai mahnită, cu cât fusese chiar mama ei făuritoarea suferințelor lui! Iși închipuia cum avea să fie casa cea mare, când stăpânul ei se va însănătoși cu totul. Camerele acelea secrete cu dușumelele neîngrijite, pupitrul acela fără rânduială pe el... și inima ei suferea cumplit pentru el de această singurătate. Ar fi dorit să găsească pe cineva... In acest moment sări drept în picioare și scoase un strigăt de bucurie, un gând îi străbătuse creierul.

Indată ce-i fu posibil, se înființă la Ion P. în marea bibliotecă întunecoasă stăpânul casei sta jos, lângă ea, cu mâinile lui lungi și subțiri întinse pe brațele jețului și cu credinciosul său câine la picioare.

— „Ei Pollyanna, putea-voi oare juca și eu „jocul mulțumirei” cât imi v'a fi dat să trăesc?!” întrebă el cu gingăsie.

— „O! da, răspunse Polyanna; am găsit pentru d-ta ceva minunat, care te va face nespus de fericit și...”.

— „Cu dumneata?” — întrebă serios d-l P

— „Nu... Nu! dar...”.

— „Pollyanna, n'ai să-mi spui nu?!” o întrerupse el cu vocea adânc înduioșată.

— „Sunt nevoită să spun nu, crede-mă d-le P. — Tanti Polly...”.

— „A refuzat ea de a te lăsa să vii?”.

— „Dar nici nu i-am cerut voie”, bâlbâi incurcată și îndurerată fetița.

— „Pollyanna!”.

Ea închise ochii, neputând suporta privirea tristă și mahnită a prietenului ei.

— „Nici n'ai întrebat-o?!”

— „N'am putut într'adevăr, D-le P. murmura ea. M'am convins, fără să vreau, că tanti Polly ține mult să mă aibă lângă dânsa și... și eu doresc a rămâne la ea, mărturisii fetița cu multă hotărîre. Nu știi cât de bună a fost pentru mine și cred acum într'adevăr că ea începe a fi mulțumită de multe lucruri, și știi că nu era în obiceiurile sale de a fi mulțumită. Mi-ai spus-o chiar D-ta. O ! D-le P. nu pot să părăsesc acum, pe tanti Polly“.

Se făcu o adâncă și lungă tăcere, turburată numai de pâlăitul focului în cămin. D-l P. vorbi în fine :

— „Nu Pollyanna, vād și eu și cred că nu poți s'o părăsești acum. Nu-ți voi mai cere aceasta“.

Ultimele cuvinte fură rostite așa de încet, încât Pollyanna abia le uzi.

— „O ! dar nu ști ce venisem să-ți propun. E lucrul cel mai bun, ce ai de făcut, crede-mă“.

— „Nu pentru mine, Pollyanna“.

— „Ba da, D-le P. chiar pentru D-ta. Ai spus că numai mâna și inima unei femei, sau prezența unui copil ar putea creia un cămin. Și eu am găsit pentru d-ta prezența unui copil ; nu eu, înțelegi, dar altul“.

— „Dar nu doresc altul, decât pe d-ta !“ replică D-l P. cu supărare.

— „Vei înțelege totuși, când vei ști ; ești atât de bun și de binevoitor. Gândește-te la prisme și la piesele de aur... la toți banii pe care i-ai economisit pentru alții și...“.

— „Pollyanna, răspunse el furios. Odată pentru totdeauna sfârșește cu aceste prostii. Ți-am mai spus-o de vre-o zece ori. Nu am strâns bani pentru săraci, nu am pus de o parte un gologan pentru ei de când trăesc. Iacă! ai înțeles?“

El ridică ochii, pregătindu-se a înfrunța ceia ce prevedea expresiunea desamăgită de pe fața Pollyannei. Spre marea lui mirare nu era nici desamăgire, nici întristare, în ochii copilei, ci o veselă mirare.

— „O ! O ! strigă ea bătând din palme. Sunt foarte mulțumită. Adică, se îndreaptă ea roșindu-se, nu vreau să spun că sunt mulțumită pentru alții, spun doar că nu sunt supărată că nu-i iubești, de oarece sunt atâtea doamne care se ocupă de ei. Doresc mult mai mult să te ocupi de Jimmy. Acum sunt sigură că ai să-l primești ?!”

— „Pe cine să primesc ?!”

— „Pe Jimmy ; el va fi prezența copilului, care-ți va constitui căminul și cât de mulțumit va fi el ! Am fost silită a-i spune săptămâna trecută, că nici doamnele Asistenței din satul tatii nu voiau să-l primească pentru a-l crește și el

săracul a fost atât de nenorocit. Acum însă când va afla, va fi așa de fericit.

— „Poate el să fie, dar eu nu, răspunse d-l P. cu hotărîre, Pollyanna, asta e absolut o prostie“.

— „Ce spui că nu vrei să-l iei?!“

— „Da, tocmai asta vreau să spun“.

— „Dar nu știi ce plăcut tovarăș va fi pentru d-ta, murmură Pollyanna, aproape plângând. Și unde pui că n'ai mai fi atât de sigur, dacă ai avea pe Jimmy lângă d-ta; e frumos, foarte bun și deștept...“.

— „Nu mă îndoiesc, dar aleg singurătatea mea“, — răspunse Ion P.

Atunci Pollyanna își aduse aminte de ce-i spusese Nina mai de mult. Ridică ochii și zise aspră.

— „Poate crezi că un băețel nu valorează mai mult decât vechiul schelet pe care-l păstrezi undeva aci; eu însă socotesc că da“.

— „Un schelet?!“.

— „Da. Nina mi-a povestit că ai unul, într'un dulap“.

— „Ei bine!!... ca...“ — dar deodată d-l P. începu a râde din toată inima, iar Pollyanna fu coprinsă de un plâns nervos. Văzând aceasta, Ion P. încetă numai decât a râde și fața i se făcu gravă.

— „Pollyanna, cred că ai dreptate, mai mult decât crezi, îi spuse el blând. De fapt știu că un băețel frumos și bun care trăește, ar valora mult mai mult decât scheletul meu ascuns într'un dulap, însă... noi nu suntem întotdeauna dispuși a face schimbul. Noi iubim câteodată scheletele noastre, Pollyanna. Totuși mai vorbești puțin de acel băețel frumos“. Și Pollyanna îi povesti istoria lui Jimmy. Râsul d-lui P., parcă purificase aerul sau sguduitoria istorie a lui Jimmy, povestită de Pollyanna atinsese o inimă gata înduioșată. În tot cazul când Pollyanna plecă în seara aceea ducea cu ea o invitație pentru Jimmy de a veni în casa cea mare, în după amiaza Sâmbetei viitoare, cu Pollyanna.

— „Sunt atât de mulțumită, sunt sigură că ai să-l iubești, zise fetița luându-și rămas bun de la el. Doresc atât de mult ca Jimmy să găsească un cămin și oameni care să-l iubească, mă înțelegi nu-i așa?...“.

PREDICA ȘI LAZI DE LEMN

În ziua când vorbise Pollyanna lui Ion P. despre Jimmy, eucernicul preot Paul F. urca colina și intra în pădurea Pendleton, nădăjduind ca frumusețea naturii create de Dumnezeu să poată liniști turburarea pe care fiii Domnului de pe pământ o stărnise în inima servitorului său. Căci Sfinția Sa

Paul F. avea acum inima întristată de moarte. Luni după luni, an după an, văzuse el starea parohiei sale înrăutățindu-se și acum i se părea că orice ar face, nu va mai putea întâlni decât certuri, rea voință, clevetiri, scandaluri și invidie. El discutase, pledase, certase și câte odată trecuse cu vederea și întotdeauna se rugase cu tot sufletul lui, plin de speranțe, lui Dumnezeu. Dar azi era silit să recunoască că toate mergeau din ce în ce mai rău. Doi din diaconii lui erau la cuțite din cauza unei mici neînțelegeri, înveninată de limbile rele. Trei din cele mai energice colaboratoare ale lui se retrăseseră din Asistența socială, pentru că o scântee bârfitoare, fusese prefăcută într'un foc distrugător, de un adevărat scandal din cauza limbilor rele care suflaseră peste ea.

Corducătoarele celor 7 grădinițe de copii se certau între ele. Femeile care adunau hrană și bani pentru cantine, mereu se sfădeau cu donatorii. Directoarea Școlii de menaj se compromisese printr'o purtare nechibzuită. Profesorul B. care se ocupa de vagabonzi își luase post la stat. Donațiile pentru terminarea sfintei biserici scăzuse din cauza crizei financiare. Corul se împrăștiase, cu ocazia unui solo incredințat unui cântăreț preferat (vorbă să fie!). Chiar și Societatea „Lupta pentru adevăr“ era frământată de critica prea violentă a doi din fruntașii ei. Cât privește școala de catechizare, demisia directorului ei și a doi cântăreți, fusese picătura de apă care face a se revărsa vasul. Astfel Preotul zdrobit de oboseală își căuta alinare și putere în pădurea Pendleton, unde se putea ruga și medita în liniște. Odată ajuns sub bolta formată din arborii înalți, cucernicul Paul F. privi lucrurile în față. I se păru că situația atinse culmea crizei și că trebuia făcut ceva numai decât. Toată lucrarea Bisericii era pe cale de a se prăbuși. Slujbele la sf. liturghie de Duminică, întrunirile din timpul săptămânei, adunările creștine, chiar operele sociale sunt din ce în ce mai puțin căutate. Este adevărat că-i mai rămâne un grup de lucrători destoinici, dar și ei parcă vâsleau în sens contrar și întotdeauna li se păreau că priviri cărtitoare îi urmăresc și că gurile rele n'au alta de făcut decât de a vorbi despre ce au văzut ochii și chiar despre ce n'au văzut. Din toate aceste cauze, cucernicul preot înțelegea prea bine că el, slujitorul lui Dumnezeu, Biserica, orașul și chiar credincioșii sufereau, și că vor suferi și mai mult până ce... Ceva trebuia înfăptuit numai decât. Dar ce anume?!... Preotul scoase încet din buzunar notele ce scrisese pentru viitoarea lui predică. Cu fața încruntată se uită la ele. Gura-i luă o expresie severă, pe când ceti cu voce tare versetele din Biblie despre care vroia să predice în Duminica viitoare: „Nenorocire vouă, vai de voi! cărturarii și fariseii fătarnici, pentru că jefuiți casele văduvelor, prefăcându-vă a

face lungi rugăciuni, din care cauză veți îndura, o judecată mai aspră !

— „Vai vouă, scribi și farisei ipocriți, pentru că închi-deți împărăția cerurilor înaintea oamenilor ; voi nu intrați acolo și pe cei ce vor să intre îi împiedecați ! !“.

— „Vai vouă, scribi și farisei ipocriți ! căci plătiți dijmă pentru mentă, mărar și chimion și uitați de lucrurile cele mai însemnate din lege ! : Dreptatea, mila și credința, iată lucrurile ce trebuia să faceți fără a uita pe celelalte !“

Aceasta era o acuzare grozavă. În tăcerea adâncă a pă-durei vocea preotului răsună puternic. Chiar păsărelele și ve-verițele păreau apucate de groază ! El își dădu astfel seama de efectul ce va produce cuvintele amenințătoare, când vor răsună la urechile enoriașilor săi, Duminica următoare în biserică, unde va domni o adâncă tăcere. Enoriași săi ! Tre-buia el oare să le citească acest fragment ? Va cuteza el s'o facă ? Era o strașnică acuzare, fără a șocoti și propriile sale cuvinte, care aveau să urmeze. Se rugase cerând lui Dumne-zu să-l călăuzească și să-l lumineze. Dorința lui sinceră era să găsească cel mai bun argument, cu care să pătrundă ini-mile enoriașilor săi, spre a preîntâmpina criza aceasta. Dar oare aceasta era adevărata cale ? Preotul își strânse încet hârtiile și le puse iar în buzunar. Oftă din adâncul sufletului, se așeză la rădăcina unui copac și-și acoperi fața cu mâinele. Acolo îl găsi Pollanna venind dela D-l P. Ea scoase un mic tipăt și alergă spre el.

— „O ! O ! Cinstite Părinte, ce ai ? Nu cumva ți-ai rupt vr'un picior, vr'un braț sau altceva ?“ — zise ea.

Preotul lăsă mâinile în jos și o privi lung, încercând a zâmbi.

— „Nu draga mea fetiță, nu mi-am rupt nimic !... Mă odihneam puțin, atâta tot“.

— „Da, zise Pollyanna, dându-se puțin îndărăt, atunci ții pare bine. D-l P. își fracturase piciorul, când îl găsi aci în pădure ; iar el era culcat, nu ședea ca D-ta“.

— „Da, eu stau jos și n'am nimic stricat ce ar putea Doctorul să-mi dreagă“.

Ultimele cuvinte fură pronunțate încet de tot, dar Pol-lyanna le auzi. Fața-i luă o altă expresie și ochii ei strălu-ciră plini de înțelegere și compătimire.

— „Înțeleg ce vrei să spui... ai necazuri. Am văzut și pe tata în starea aceasta adeseori. Toți preoții au aceleași sufe-rințe. Atâtea greutăți de tot felul le apasă sufletele“.

Cucernicul Preot rămase foarte mirat..

— „Tatăl D-tale era preot, Pollyanna ?“

— „Da, Părinte. Ce nu știai ?! Eu credeam că toa

Iumea ştia aceasta. El era căsătorit cu sora lui tanti Polly, mama mea“.

— „O ! înţeleg acum, însă trebuie să şti, că nu sunt de mult pe aici şi deci nu cunosc încă istoria familiei D-tale“.

— „Da d-le, adică vreau să spun, nu d-le“, — răspunse Pollyanna zâmbind.

Urmă o lungă tăcere. Preotul tot jos şedea, tot jos la rădăcina copacului şi părea a fi uitat de prezenţa Pollyannei, şi scoase iar actele din buzunar, le întinse pe iarbă, da nu se uita la ele, ci se uita ţintă la o frunză căzută din copac, nu departe de el... Şi nici măcar nu era o frunză frumoasă, ci una galbenă, veştejită, moartă. Pollyanna, privindu-l se simţi intristată pentru el.

— „Ce minunată zi“, începu ea dragălaş !

Preotul nu răspunse îndată, apoi păru a se trezi din vis.

— „Ce spui ? O ! da, ziua e splendidă“.

— „Şi nu e de loc frig, cu toate că suntem în Octombrie, observă Pollyanna cu o voce şi mai dulce. D-l P. avea foc în cămin. Dar mi-a spus că nu ar fi avut nevoie de el, ci îl aprinsese numai pentru a privi fiacără, care înveseleşte. Şi mie îmi place să stau la gura sobei şi să mă uit la foc. Dumitale nu ?“

De data asta nu avu niciun răspuns, deşi Pollyanna aştepta cu nerăbdare, înainte de a încerca alt mijloc.

— „Eşti mulţumit, că eşti preot ?“

Cucernicul Părinte ridică capul.

— „Mă întrebi dacă sunt mulţumit ? Ce curioasă întrebare ! !... Pentru ce mă întrebi aceasta copilă ?“

— „Pentru nimica. Numai, vezi, aerul D-tale îngrijorat mi-a amintit de tata. El era ca şi D-ta câte odată“.

— „Intr'adevăr ?“ — Vocea lui era blândă, dar ochii fixau din nou frunza moartă.

— „Da aveam obiceiul, de a-i pune atunci acelaşi întrebare“.

Preotul avu atunci un zâmbet trist :

— „Şi ce-ţi răspundea el ? !“

— „O ! el răspundea întotdeauna că era mulţumit, natural. Dar îmi adăogă iară ; că n'ar rămâne preot niciun minut, dacă nu ar fi „textele îmbucurătoare“.

— „Care texte ?“ Privirile cucernicului preot se mutară de pe frunza veştejită... Întrebător privea voiosul obraz al Pollyannei.

— „El bine, aşa le numea tata, zise ea răsând. De sigur că Biblia nu le intitulează astfel. Texte, sunt acelea care încep prin : „Bucuraţi-vă în numele Domnului“, sau „Fiţi veşnic mulţumiţi“ sau „scoateţi strigăte de bucurie“ şi altele asemănătoare. Sunt o mulţime. ştii D-ta. Intr'o zi, când

se simțea tata grozav de abătut le numără pe toate. Găsi nici mai mult, nici mai puțin de opt sute“.

— „Opt sute!“

— „Da. Care toate-ți spun să te bucuri și să fii mulțumit, ști; de aceia le numia tata „textele îmbucurătoare“.

— „O !... Fața preotului se turbură. Ochii se plecară pe hârtia din mâna lui și ceti. Nenorocire vouă scribi și farisei ipocriți!“ Așa dar, îi plăceau tatălui D-tale acele „texte îmbucurătoare?“ întrebă el încet.

— „Da, afirmă Pollyanna. Imi spunea că se simțise mult mai bine, din ziua când le numărase. Zicea că dacă Dumnezeu își dăduse osteneala a ne repeta de opt sute de ori să ne bucurăm și să fim mulțumiți, e că dorea să ne vadă astfel. Și tatei îi era rușine de a nu fi fost astfel. mai adeseori în viața lui. De atunci, au fost întotdeauna pentru el o îmbărbătare și o mângâiere, când lucrurile mergeau rău. Când Doamnele dela Asistență începeau să se certe, adică vreau să spun, când nu erau unite asupra multor puncte, se grăbi a corecta Pollyanna, apoi tata mi-a spus că toate „acele texte îmbucurătoare“ l'au făcut să se gândească la jocul pe care-l începu a juca cu mine, atunci când primisem cârjele, în loc de păpușa ce așteptam. Acele texte i-au fulgerat minunata ideie“.

— „Ce joc putea să fie acela?“ — întrebă preotul.

— „Era vorba să te silești a găsi ceva, de care poți fi mulțumit, în orice împrejurare, înțelegi? Cum ți-am mai spus, jocul a început atunci cu cârjele“.

Și iarăși conform obiceiului ei, Pollyanna, își povesti din nou istoria vieții, de data aceasta unui om ce o asculta cu atenția încordată.

Puțin mai târziu, preotul împreună cu Pollyanna, coborau colina, ținându-se de mână. Fața ei râdea de bucurie. Îi plăcea atât de mult să stea de vorbă, iar preotul n'avu nevoie a stărui mult pentru ca ea să-i povestească multe lucruri despre faimosul „joc al mulțumirei“, despre tatăl ei și despre viața de preot misionar, care-l interesa.

La poalele colinei se despărțiră pentru a merge fiecare unde era așteptat.

În seara aceia preotul sta pe gânduri în cabinetul său de lucru. Lângă el pe pupitru erau înșirate câteva coale de hârtie, — notele viitoare predici. Sub creionul pe care-l ținea, alte foi de hârtie albă așteptau, ca el să-și scrie predica. Dar, preotul nu se gândea nici la ce scrisese, nici la ce avea să scrie. Se vedea în închipuire, departe, într'un oraș mic din Apus cu un preot cu suflet ales, sărac, bolnav, lipsit de toate și aproape singur pe lume. Număra în Biblia lui de câte

ori Domnul și Stăpânul lui îi poruncise „să se bucure și să fie mulțumit“.

După un timp, cucernicul Părinte se deșteptă ca dintr'un vis și oftă adânc... Gândul părăsi orașelul îndepărtat și începu a potrivi foile de hârtie albă de sub mână lui.

Din cartea lui „Matei 23 ; 13—14 și 23“, scrisese el... Nerăbdător, puse condeiul jos și scoase o revistă lăsată de soția sa puțin mai înainte. Ochii îi rătăceau din paragraf în paragraf, până ce istoria următoare îi atrase atenția :

— „Un tată zise într'o zi fiului său Tom, pe care-l auzise dimineța refuzând mamei sale de a-i umplea lada cu lemne: „Tom, sunt sigur, că vei fi mulțumit să cari acum lemnele mamei tale“. Și Tom fără a spune un cuvânt, făcu ce-i zise tatăl său. Pentru ce ? Pentru că tatăl îi arătase lămurit că se aștepta la îndeplinirea dorinței lui, fără nici o îndoială.

Dacă i-ar fi zis așa : „Tom, am auzit ce ai răspuns mamei tale azi dimineța, mi-e rușine de tine ! „Du-te numai de cât și umple lada de lemne“. Vă garantez, că lada rămânea goală și acum, cât despre Tom... Preotul urmă cu citirea, un cuvânt aci, o linie acolo, un paragraf mai departe :

— „Oamenii și mai cu seamă femeile au nevoie de încurajare. Puterea lor naturală de rezistență trebuie să fie întărită iar nu slăbită... În orice împrejurare, în loc de a scoate la iveală greșelele unui om, vorbește-i de calitățile sale ! Încearcă de-al scoate din făgașul obiceiurilor lui rele, deșteaptă „eul“ său cel mai bun, adevăratul său „eu“ care poate îndrăzni, înfăptui și învinge !... Întrăurirea unei firi cinstite, drepte și generoase îmbărbătează și poate cuceri multe suflete... Astfel de oameni pot radia ce este în inteligența și în inima lor mai nobil. Dacă un om se arată binevoitor, îndatoritor, vecinul va face îndată ca dânsul. Dacă ocărește și critică i se vor înapoia ocări și critici însă cu procente !... Când te aștepți a întâlni răul în cale, îl găsești. Dacă însă te silești a căuta binele, dai de el. Spune fiului tău Tom, că ști bine că el va fi mulțumit de a umple lada mamei sale cu lemne și-l vei vedea punându-se la lucru sprinten și voios !

Preotul dădu la o parte revista și ridică capul. Apoi începu a se plimba prin îngusta lui cameră. După un timp oftă adânc și se așeză iarăși în fața pupitrului său.

— „Doamne ajută !, am s'o fac ! zise el încetșor. Vreau să spun la toți Tomii mei, că știu că vor fi mulțumiți de a umple lada cu lemne. Le voi da o lucrare de făcut și vreau să-i văd fericiți când vor înfăptui-o. Atunci nu vor mai avea timp să privească la lăzile cu lemne ale aproapei lor“.

Adună toate notele primei sale predici, le ruse și le aruncă departe de el, așa încât avea acum în stânga jețului

său : „ nenorocire vouă ” și 'n dreapta „ scribi și farisei ipocriți ; iar creionul îi alerga repede pe foaia albă de hârtie din fața lui, după ce tăiașe vechiul text. „ Matei 23 ; 13—14 și 23 ”.

Astfel predica cucernicului Părinte Dumineca următoare, fu un vibrant și călduros apel la tot ce are mai bun în fiecare din enoriașii lui ; textul era unul din cele opt sute de texte îmbucurătoare menționate de Pollyanna :

— „ Dreptilor, bucurați-vă întru Domnul ; Etern săltați și vă bucurați ; scoateți strigăte de bucurie, voi ce trăiți întru dreptate

UN ACCIDENT

După cum o rugase D-na Snow, Pollyanna se duse într-o zi la Doctorul Chilton pentru a-i cere o rețetă, pe care dânsa o pierduse. Ea nu văzuse încă niciodată cabinetul de consultație al Doctorului.

— „ Eu n'am fost încă niciodată la D-ta, D-le Doctor. Asta-i locuința D-tale nu-i așa ? ”, zise ea uitându-se cu interes în jurul ei.

Doctorul avu un zâmbet trist :

— „ Da, răspunse el urmând a scrie ceva... Nu socotesc acesta un cămin, Pollyanna. Aci n'am decât niște camere în care locuiesc ”.

Pollyanna clătină capul, parcă ar fi înțeles. Ochii ei îl mângâiau miloși.

— „ Știu trebue inima și mâna unei femei, sau prezența unui copil pentru a creea un cămin ”, zise ea.

— „ Ce spui ? ! ” — zise Doctorul mirat, întorcându-se spre ea.

— „ D-l P. mi-a spus așa, — întări Pollyanna. Pentru ce nu cauți și D-ta mâna și inima unei femei ? ! Sau poate că al lua pe Jimmy, dacă nu-l primește D-l Pendleton ”.

Doctorul râse cam în silă :

— „ Asa dar, D-l P. ți-a spus că trebuia o mână și o inimă de femeie pentru a înfăptui un cămin ? Nu-i așa ? ” — întrebă el cam distrat.

— „ Da, așa a spus Doctore. De ce nu-ți faci și D-ta unul ? ... ”.

— „ Pentru ce nu-mi fac, ce ? ... ”. D-rul se aplecase, iar pe biroul său.

— „ Pentru ce nu cauți mâna și inima unei femei ! ? Stai ! uitasem ! strigă Pollyanna rosindu-se. Să ți-o spun. Știi, că nu pe tanti Polly a iubit-o Domnul P., altădată : prin urmare nu ne vom duce să trăim la el, cum îți spuseseam mai

dăunăzi. Vezi m'am înșelat. Doar n'ai vorbit nimănui despre aceasta?" — întreabă ea îngrijată.

— „Nu, n'am vorbit nimănui“, — Pollyanna, răspunse Doctorul cu un aer ciudat.

— „O! atunci totul e bine, — zise ea ușurată. Ești singura persoană, căreia i-am spus-o și când am mărturisit D-lui P., că și vorbisem, ei a făcut mare haz, așa mi s'a părut mie“.

— „Adevărat?!“

— „Da, dar vezi, ei nu voia ca și alte persoane să audă despre un lucru ce nu fusese niciodată adevărat. Dar D-ta de ce nu cauți să câștigi mâna și inima unei femei, Doctore?“

Urmă o tăcere, apoi el zise foarte serios :

— „Nu este atât de ușor cum crezi D-ta, fetiço“.

Pollyanna increți sprâncenele, cu un aer gânditor :

— „Eu sunt convinsă că ai reuși“, — zise ea sigură, fără pic de îndoială.

— „Mulțumesc, răspunse Doctorul râzând. Apoi serios, adăogă : „Mă tem că femeile mai în vârstă decât D-ta să nu aibă altă opinie și să fie mai puțin indulgente față de mine ; eei puțin până acum nu s'a arătat nici una atât de bună cu mine“.

— „Bine Doctore, cred că nu vrei să spui că ai încercat, ca D-l P., să câștigi mâna și inima unei persoane, care nu te-a iubit, nu-i așa?“

Doctorul se sculă :

— „Haide, haide! Pollyanna, nu te mai gândi la de-astea. Nu-ți mai turbura căpșorul cu necazurile altora. A-leargă acum la D-na Snow. Am scris pe această hârtie numele medicamentului și modul de întrebuințare. Mai vrei, ceva?“

Pollyanna făcu din cap, că nu :

— „Nu. D-le Doctor, mulțumesc“, sopti ea pășind spre ușă. Ia sală se întoarce cu toată fața ei luminată : „La urma urmei, sunt mulțumită că n'ai dorit D-ta mâna și inima mamei mele, la revedere!“

* * *

Accidentul se întâmplă în cea din urmă zi a lui Octombrie : Pollyanna, plecând dela școală, trecu strada, la o bună distanță de un automobil ce se apropia în goană. Cum s'a produs isbitura nimeni n'o putu spune, nici dovedi a cui era vina. Dar la ora cinci, Pollyanna fu adusă, fără cunoștință în camera care-i era atât de scumpă. Aci fu desbrăcată cu dragoste de tanti Polly palidă și speriată și de Nina, care plângea de i se rupea inima ; apoi o puse încețșor cu mii de

precauțiuni în pat, în vreme ce D-rul W. era chemat prin telefon, cât de repede putea să-l aducă automobilul său.

— „Și când te uiți la fața mătusei sale, — zicea suspinând, Nina, bătrânului Tom, în grădină după ce Doctorul intrase în camera tăcută a fetei bolnave — vezi îndată că nu datoria o face să tremure și să plângă acum“.

„Când îți faci numai datoria, D-le Tom, nu-ți tremură mâinele, nici nu-ți curg din ochi lacrimile șiroaie, dându-ți toate silințele de a îndepărta ingerul morții!“.

— „E greu rănită?“ întrebă bătrânul tremurând.

— „Nu se știe încă suspină Nina. E culcată în patul ei, mititica, atât de palidă încât ai putea crede că e moartă... Dar Domnișoara Polly zice că trăește; și dânsa știe ce spune, căci ascultă într'una bătăile inimei și respirația fetei noastre atât de bună!... atât de dragă la toată lumea!“.

— „Dar nu-mi poți spune cum s'a întâmplat? Cine, cum?“ — Fața bătrânului Tom se sgârcea convulsiv.

— „Ași vrea s'o știi și eu D-le Tom. Blestemat fie acela, care a lovit-o! Când te gândești că acea mașină a strivit-o aproape pe scumpa noastră Pollyanna. Niciodată n'am putut suferi automobilele puturoase și acum nici atâta, să nu le mai văd în ochi cât voi trăi!“

— „Dar, unde-i rănită?“

— „Nu știu, gemu Nina, are o rană la cap, dar asta nu e cea gravă, zice Domnișoara Polly „trebuie să aibă ceva „în fernal““.

Tom nu se putu opri de a zâmbi :

— „Vrei să zici intern, Nino, rana este adevărat infernală, grație celui automobil blestemat, dar tot nu cred că Domnișoara Polly, să fi întrebuițat acest cuvânt“.

— „Ei!..., nu știu, nu cunosc toate expresiile... însă nu-mai am nici un astâmpăr, până ce nu va ieși Doctorul din camera ei. Ași vrea să am ceva greu de făcut, o spălătură, sau altceva, ca să nu mă mai gândesc!... Vai de noi!“ — strigă ea depărtându-se.

Însă nici după ce plecă Doctorul nu avu Nina mare lucru de spus lui Tom : „Oasele fetei nu-i păreau a fi rupte; rana dela cap era lucru ușor; totuși Doctorul părea foarte îngrijat; el clătinase din cap, spunând că numai timpul va descoperi ce anume punct a fost atins. După plecarea lui, Domnișoara Polly rămase și mai palidă și mai mâhnită. Mica bolnavă nu-și recăpătase cunoștința, totuși părea că doarme liniștită. O soră de caritate pricepută fusese angajată și avea să sosească, pentru la noapte. Numai atât avu de spus Nina lui Tom apoi intră în bucătărie, plângând cu hohote. Abia a doua zi, după amiază, deschise ochi Pollyanna, dându-și în fine seama unde se afla.

— „Tanti Polly, ce este ? E zluă acum ? De ce sunt în pat ? Ce am eu tanti Polly ? Nu mă pot scula !, — gemu ea căzând îndărăt pe perne, după o nouă încercare de a se ridica.

— „Nu, drăguța mea, nu încerca încă să te scoli“, — zise mătușa ei plângând încet.

— „Dar ce este ? Ce mi s'a întâmplat ? De ce nu mă pot scula ?“

Polly întrebă ceva pe infirmieră, ce sta în haina ei albă, lângă fereastră, departe de privirea Pollyannei.

Tânăra femeie dădu din cap : „Poți să i-o spui“, — șoptiră buzele sale.

Polly tuși, își limpezi glasul, înghiți puțin.. parcă o împiedeca ceva a vorbi :

— „Ai fost lovită de un automobil ieri seară. Dar nu trebuie să te sperii, nici nu te mai gândești la asta. Trebuie să te odihnești și să adormi iar“.

— „Lovită ? ! Da, da... alergam... Ochii Pollyannei erau turburi ; duse mâna la cap ; sunt bandajată și mă doare ? !“

— „Da drăguță, dar acum te rog nu te mai îngriji de toate astea și caută de te odihnește“.

— „Dar, tanti Polly, mă simt, nu știu cum și îmi este tare rău. Picioarele parcă n'ar mai fi ale mele, e ca și cum nu le ași mai avea de loc !“

Aruncându-și o privire desnădăjduită spre infirmieră, Polly se sculă și plecă.

— „Lasă-mă să-ți spun eu acum, incepu infirmiera, cu un ton vesel. E chiar timpul să facem cunoștință și am să mă prezint singură. Sunt soră de caritate și am venit să te îngrijesc, împreună cu mătușa d-tale. Acum, mai întâi te rog frumos să înghiți aceste mici pilule albe, de hatărul nostru, al amândorura“.

Ochii Pollyannei se înspăimântară :

— „Dar, n'am nevoie să fiu îngrijită și încă pe mult timp. Vroi să mă scol cât de curând. Poate știi că merg la școală. Oare nu mă voi putea duce mâine ?“

Dela fereastra unde sta Polly, se auzi un gemăt pe jumătate înăbușit.

— „Mâine ? ! zise infirmiera zâmbind. Nu cred să poți ieși din casă așa de curând. Domnișoara mea. Te rog, înghite aceste pilule, nu vrei să ne faci plăcere ? Vom vedea în urmă cum te simți“.

— „Foarte bine. Dar atunci trebuie să merg la școală, măcar poimâine. Vin examenele, înțelegi Dumneata ! ?“

Mai vorbi de școală, de automobilul acela nesuferit ce-i ieșise în cale, de durerile ce le simțea la cap.. Dar încetul cu încetul vocea îi slăbi și tăcu... Sub influența narcoticului din pilulele înghițite, adormise.

Biata Pollyanna nu se duse la școală nici a doua zi, nici zilele următoare, dar nici nu-și prea dădea seama despre aceasta, numai câteodată când își revenea în cunoștință pune chestiuni, la care nimenea nu se pricepea să-i răspundă. De fapt Pollyanna nu-și căpătă cunoștința completă a săptămână întreagă, când în fine temperatura scăzu, frigurile dispărură, durerile scăzură și ele și inteligența i se trezi. Iarăși i se povesti tot ce i se întâmplase.

— „Și așa sunt rănită, nu bolnavă? zise ea oftând. Ei bine! sunt mulțumită“.

— „Mulțumită, Pollyanna?!“ — întrebă Polly, care sta lângă patul ei.

— „Da, am doar picioarele fracturate ca Domnul P., nu voi fi o invalidă pe toată viața ca D-na Snow. Picioarele rupte se vindecă, pe când invalizii rămân invalizi!“

Polly niciodată nu-i spusese că are picioarele frânte. Ea se sculă repede și se îndreptă spre măsuta din celălalt capăt al camerei. Acolo făcându-și de lucru deretică toate lucrurile unul după altul punându-le iar la loc, nehotărîtă în mișcări, căutând a-și ascunde turburarea, cea ce nu semăna de loc cu firea ei hotărîtă de odinioară. Fața-i era palidă și trasă.

În patul ei, Pollyanna sta lungită, nemiscată, privind razele colorate care se mișcau pe tavan și care proveneau de la prismele agățate la fereastră.

— „Sunt încă mulțumită că n'am „vărsat“, murmură ea, m'ar face mult mai urâtă decât peștele. Apoi sunt mulțumită că n'am tuse măgărească, am avut-o și știu că e ceva groaznic. Sunt mulțumită că n'am apendicită, nici pojar, pentru că sunt molipsitoare, mi se pare, cel puțin pojarul, că n'ați mai putea sta lângă mine“.

— „Se pare că ești mulțumită de multe lucruri, draguța mea“, spuse blând Polly ducându-și mâna la gât, ca și cum gulerul ar fi sugrumat-o.

Pollyanna zâmbi:

— „Da, de sigur m'am gândit la toate acestea, de multe ori, pe când priveam aceste curcubeie. Imi sunt atât de dragi curcubeiele! Sunt așa de mulțumită că Domnul P. s'a gândit a-mi trimite aceste prisme. Mai sunt încă mulțumită, de multe lucruri, pe care nu le-am spus încă. Nu știu de ce dar mi se pare că sunt mulțumită și de a fi fost rănită“.

— „Pollyanna?!“

Pollyanna zâmbi din nou, întoarse ochii ei atât de expresivi către matusa sa:

— „Vezi, de când sunt rănită, mi-ai spus de atâtea ori „draguța“. Altădată nu-mi vorbeai așa. Ce mult imi place

să-mi zică „drăguță” acei ce sunt ai mei, bineînțeles, și pe care eu îi iubesc. Câteva din Doamnele Asistenței îmi spun neau adesea așa. Era dulce din partea lor, dar nu atât de dulce ca acum, căci ele nu erau ale mele cum ești D-ta. O! tanti Polly, ce mulțumită sunt că ești a mea!”

Polly nu răspunse nimic, dar duse din nou mâna la gât. Ochii îi era plini de lacrimi. Se grăbi a eși pe ușa deschisă de infirmiera care tocmai intra.

Tot în ziua aceea alergă Nina la bătrânul Tom, care curăța hamurile în șură. Ochii îi eșiau aproape din cap:

— „D-le Tom, d-le Tom ghicește ce s'a întâmplat? — strigă ea găfâind. N'ai s'o ghicești nici într'o sută de ani!”

— „Atunci nici nu face să mai încerc, răspunse moșneagul, mai ales că numai am nici zece ani de trăit. Ai face mai bine, Nina, să-mi spui despre ce e vorba? Bine, fie, ascultă. Ști cine e în acest moment în salon cu Domnișoara Polly? Cine, te întreb?...”

— „Habar, n'am. Poate că nu e nimeni!”

— „Ba da, este cineva și e... d-l P.”

— „Glumești Nino?!”

— „Ba nu glumesc de loc. I-am deschis, chiar eu, a intrat cu cărjele. Și trăsura care l-a adus așteaptă la poartă! Cine ar putea crede că bătrânul acela morocănos, care nu vorbește nimănui, vorbește acum „coniței”... Îți poți închipui așa minune, D-le Tom!”

— „Ei, și de ce nu?” răspunse moșneagul cam arțagos.

Nina îi aruncă o privire cam disprețuitoare:

— „Parcă nu ști mai bine ca mine!”

— „Ce să știu?!...”

— „Ia! numai face pe prostul, răspunse ea supărată, tocmai d-ta, care m'ai pus pe calea cea adevărată!”

— „Ce tot spui?!”

Nina se uită prin poarta șurei, apoi se apropie de Tom:

— „Ia ascultă! nu mi-ai spus d-ta că Domnișoara Polly, avusese odată un logodnic. Ei bine, într'o zi am dovedit că două și cu două fac patru!”

Dar iată-le că fac cinci și numai sunt patru la urmă!

Cu nepăsare bătrânul Tom își urmă lucrul:

— „Bine ai face să-mi vorbești mai înțeles, zise el supărat. Nu am fost nici odată în stare să desleg enigmele!”

— „E chiar o ghicitoare, — întări Nina râzând. Vrei s'o ghicești?...”

Am aflat ceva odată care m'a incredințat că el și cu Domnișoara Polly s'au iubit!

— Domnișoara Polly cu d-l P.!” — strigă bătrânul Tom ridicându-se.

— „Da. O! știu acum că nu e adevărat. Pe mama scumpei

noastre fetițe a iubit-o el și de aceea ar fi dorit... dar toate astea nu ne privesc, adăogă ea răstit, amintindu-și la timp că făgăduise Pollyannei, că nu va spune nimănui, că d-l P. o rugase cu insistență să se mute la el, pentru totdeauna. Eu am mai vorbit și altora de dânsul și am aflat că el și cu Domnișoara Polly au fost aproape dușmani ani de zile și că ea îl urăse cu atât mai mult, cu cât gurile rele împerechiaseră numele lor, când ea avea abia 18 sau 20 de ani.

— „Da, îmi aduc aminte, zise Tom; aceasta se întâmplă trei sau patru ani după ce Domnișoara Jenny îl refuzase pe d-l P. pentru a se căsători cu tânărul preot misionar Ion W. Domnișoara Polly avu atunci milă de el și îl trată cu bună-tate, mai cu seamă că ura din suflet pe preot care-i răpise surioara iubită, ducând-o așa departe. Oricum, lumea începu a cleveti, spunând că ea aleargă după dânsul”.

— „Să alege Domnișoara Polly după un om! — strigă Nina infuriată, — ce prostie și câtă răutate!

— „Totuși așa s'a vorbit și natural nici o fată tânără nu poate suferi astfel de vorbe nedrepte. Tocmai pe atunci se ivi și acela pe care l'a iubit într'adevăr, apoi nu știu pentru ce se certă cu el și se închise ca stridia în ghioacea ei, nevrând a mai avea de a face cu nimeni. Inima ei se întări ca piatra”.

— „Da știu, am auzit vorbindu-se despre toate acestea și tocmai de aceea am incremenit și mă simțeam fără nici o putere, în cât ai fi putut să mă răstorni la pământ cu o pană, când l'am văzut pe d-l P. la ușă, el cu care Domnișoara Polly nu mai vorbise de atâția amar de ani. L'am primit în salon și m'am dus să anunț venirea”.

— „Ce a spus ea?” — întrebă Tom reținându-și răsuflarea.

— „La început n'a spus nimic. Stătea atât de nemișcată, încât credeam că nu auzise și eram să-i mai repet, când mi zise foarte liniștit: Spune d-lui P. că vin imediat. Am dus răspunsul și'n urmă am fugit pentru a-ți povesti totul”, — termină Nina uitându-se iar spre casă.

— „Hm! bodogăni Tom, reluându-și lucrul.

În salonul de ceremonie din castel d-l P. nu așteaptă mult, căci un pas vioi îi anunță sosirea Domnișoarei Polly. El încercă a se scula dar ea îl opri cu un gest. Totuși nu-i întinse mâna iar fața îi exprima o răceală.

— „Am venit să întreb cum merge... Pollyanna?” —spuse el adânc emoționat.

— „Mulțumesc, starea ei e din nefericire ca la început”, — răspunse Domnișoara Polly.

— „Aceasta înseamnă?... nu puteți să-mi spuneți exact cum se găsește?” — vocea i se mai întărise.

O adâncă durere se întipări un moment pe fața Domnișoarei Polly:

— „Nu pot, așa voi să pot!”.

— „Vroîți să spuneți, că nu știți încă ce are?...”.

— „Da!”.

— „Dar doctorul, ce zice?!”.

— „Doctorul W. însuși pare a nu înțelege nimica. El este în corespondență cu un specialist din New-York, care are să vie la consultație”.

— „Dar răni anume s'a constatat?”.

— „O ușoară rană la cap, una sau două contuziuni, și ceva la șira sau la măduva spinării ce pare a cauza paralizia gâmbelor”.

D-l P. scoase un gemăt dureros, urmă o tăcere, apoi întrebă iar cu vocea răgușită :

— „Dar Pollyanna cum se împacă cu nenorocirea ce i s'a întâmplat?... Ce zicea ea?...”.

— „Ea nu-și dă de loc seama de starea ei adevărată și eu nu pot să i-o spun”.

— „Totuși biata copilă bănuiește ceva?”.

Polly făcu iar gestul care-i devenise atât de obicinuit în ultimul timp de a-și duce mâna la gât.

— „O da. Știe că nu-și poate mișca picioarele, dar crede că sunt fracturate. Spune mereu că e mai multumită de a avea picioarele frânte ca d-ta decât de a fi invalidă ca d-na Snow, pentru că ele se pot vindeca, o boală cronică însă nu. Ea vorbește într'una până ce... mi se pare că așa voi să mor”.

Printre lacrimile care-i umpleau ochii, d-l P. observă fața schimbată a Domnișoarei Polly, pe care se citea o durere complexă. Fără să vrea gândul i se întoarse la ziua când ceruse Pollyannei să vină să locuiască cu el și ea îi răspunsese: „N'as putea pentru nimic în lume să părăsesc acum pe tanti Polly!”. Această amintire îl făcu să întrebe cu o voce blândă, când se simți în stare de a vorbi:

— „Știi d-ta, Domnișoară Polly, că eu am încercat să hotărâsc pe Pollyanna să vină să stea cu mine?”.

— „Cu d-ta Pollyanna?”.

D-l P. tresări la intonația aspră a acestui glas, dar el răspunse liniștit :

— „Da. Voiam s'o adoptez legal, înțelegi și s'o fac moștenitoarea mea”.

Polly să imbiânzi puțin. Înțelesese numai decât că viitor strălucit ar fi avut Pollyanna prin adopțiunea aceasta și se întreba dacă fetița era destul de mare și de interesată, pentru a fi fost ispitită de situația și de marea avere a d-lui P. Iubesc pe Pollyanna, continuă el. O iubesc pentru ea însăși și pentru mama ei. Vroiam cu tot dinadinsul să revărs asupra

Pollyannei dragostea mare ce port închisa în inima mea de douăzeci și cinci ani”.

Iubirea?! Polly își aminti deodată că luase ea copila la început și la acest gând, i se părea că aude cuvintele, pe care i le spusese Pollyanna chiar în dimineața aceasta: „Imi place atât de mult să mi se spună drăguță, de către cei care îmi aparțin!” Și acestei copilite însetată de dragoste i se oferise iubirea păstrată cu sfințenie de 25 ani și de sigur că aceasta o ispitise! Cu inima sfâșiată Polly înțelese aceasta și încă un lucru: „cât de tristă avea să fie de acum înainte viața ei fără Pollyanna:”

— „Ei și ce-a răspuns?” — întrebă ea cu sfială.

D-l P. ghici îngrijorarea și adâncă emoție ce o stăpânea, după vocea ei aspră și răspunse trist:

— „N'a voit să vă părăsească. Spunea micuța că ați fost atât de bună pentru ea, încât dorea să rămână lângă d-v., și adăogă că era convinsă că și d-v., aveți nevoie de prezența ei,” — zise el sculându-se să plece.

Fără a se uita la Polly se îndreptă cu hotărîre spre ușă. Simți însă lângă el un pas vioi și o mână, care tremura, se întinse către dânsul.

— „Când va sosi specialistul și dacă spune ceva despre Pollyanna vă voi comunica îndată,” — zise Polly înduioșată. La revedere și mulțumesc pentru vizita d-tale. Pollyanna va fi și ea mulțumită”.

JOCUL RAMANE SUSPENDAT

În ziua următoare, Polly începu a pregăti pe Pollyanna pentru vizita specialistului:

— „Drăguța mea fetiță, începu ea cu blîndețe, am hotărît ca un alt doctor să vie să te vadă împreună cu d-rul W. Poate că ar putea el să ne indice ceva ce te-ar vindeca mai repede”.

O rază de bucurie lumină fața Pollyannei:

— „Doctorul Chilton!?... Da tanti Polly, doream atât de mult să-l văd. Voiam tot timpul să-ți spun dar n'am îndrăsnit din cauza zilei aceleia când te-a văzut în salonul de vară, fîi aduci aminte cum te-ai supărat atunci? Dar ce fericită sunt acum că te-ai gândit la el pentru mine!”.

Polly îngălbeni, apoi se înroși și iar îngălbeni. Dar când răspunse se vedea bine efortarea ce făcea pentru a vorbi pe un ton ușor și vesel:

— „O! nu drăguță. Nu la D-rul Chilton m'am gândit eu, ci la unul vestit, un specialist din New-York care cunoaște foarte bine cazuri identice cu al fetei mele scumpe”.

Fața Pollyannei se întuneacă:

— „Nu cred să știe acel specialist nici pe jumătate cat D-rul Chilton”.

— „Ba da! știe mult mai mult, sunt absolut sigură de aceasta, drăguța mea fetiță”.

— „Totuși, D-rul Chilton a îngrijit pe d-l P. și i-a dres picioarele tanti Polly, dacă nu te supără prea mult, ai dori din suflet să văd pe D-rul Chilton crede-mă că ai vrea să vie el”.

Polly nu putu să răpsundă numai decât, apoi zise încetșor dar cu hotărîrea ei obișnuită:

— „Vezi, fetiço, tocmai aceasta nu mi-ar plăcea. Voi face tot ce îmi stă în putință pentru tine, drăguț; însă pentru motive pe care nu ți le pot spune acum, D-rul Chilton nu poate veni aci. De altfel crede-mă, nici n'ar ști să te îngrijească tot așa de bine ca specialistul care va sosi mâine din New-York”.

Pollyanna nu părea de loc convinsă:

— „Dar, tanti Polly, dacă l'ai iubi și d-ta pe D-rul Chilton?”

— „Ce vrei să spui fetiço?”... Vocea lui Polly, era aspră de data aceasta și obrazul ei îmbujorat.

— „Spun, că dacă l'ai iubi puțin și pe D-rul Chilton, nu numai pe celălalt, oftă Pollyanna, e o mare deosebire în binele ce poate să-ți facă o persoană care ți-e dragă, și eu iubesc pe D-rul Chilton”.

Infirmlera intră tocmai atunci în cameră și Polly se sculă ușurată.

— „Imi pare foarte rău Pollyanna, — zise ea cam răstîtă; dar trebuie să mă lași să judec eu în toate acestea. De altfel totul e acum regulat. Specialistul din New-York sosește mâine”.

Faimosul Doctor însă nu sosi „mâine”. În ultimul moment o telegramă anunță o întârziere datorită unei indispozițiuni a specialistului însuși. Aceasta, îndemnă pe Pollyanna să se roage dn nou ca Doctorul străin să fie înlocuit prin D-rul Chilton, ceea ce ar fi mult mai natural zicea ea... Dar, ca mai înainte, Polly dădu din cap și zise:

— „Nu drăguță” — foarte hotărîtă, mângâind-o tot deodată și spunându-i că e gata să facă orice pentru ea, numai această dorință nu i-o poate îndeplini.

Și într'adevăr, în zilele următoare se părea că Polly, făcea tot ce-i sta în putință „afară de aceasta” pentru a mulțumi pe nepotica ei dragă.

— Nici odată nu mi-ai fi închipuit lucrul acesta, zicea Nina într'o dimineată bătrânului Tom, nu trece o clipă din zi în care Domnișoara Polly să nu caute a face toate pe placul bieteii oîtei noastre. Astfel lasă să intre câțelul și pisica, ea

care n'ar fi permis pentru nimic în lume lui Floffi și lui Buffi să urce scările, acum vre-o săptămână; azi pot să sară pe pat pentrucă așa-i place Pollyannei. Și neavând cum s'o mai distreze pune singură prisme de cristal, atârinate la fereastră pentru a produce „dansul curcubeului” cum îl numește drăguța noastră. Ea a trimis de trei ori pe Timotei la Cob ca să-i aducă flori proaspete; fără a înșira multe altele. Iar mai alaltăeri, ce să vezi: am găsit-o stând pe un scaun lângă pat, pe când infirmiera îi peria părul și o pieptăna frumos așezându-i buclele pentru a face plăcere Pollyannei, ai cărei ochi străluciau de mulțumire. Și de atunci Domnișoara Polly umblă frumos pieptănată în toate zilele, pentru că așa-i place nepoțicăi sale”.

Bătrânul scoase un fel de mârâit...

— „Ei bine, găsesc că Domnișoara Polly nu pierde nimic dacă se pieptăna acum cu bucle în jurul capului”, — observă el scurt.

— „De sigur că nu, răspunse Nina, e ca toată lumea, ba chiar frumușică”.

— „Vezi Nino, zise Tom, făcând haz de vorbele ei, îți aduci aminte când îți spuneam eu că a fost frumoasă și că ar mai putea fi încă dacă ar vrea”.

Nina dădu din umeri:

— „Dar, nu zic că e cine știe ce frumoasă acum, spun numai că s'a schimbat, de când poartă panglici și dantele, pentru a face pe placul Pollyannei”.

— „Ți-am spus-o de atâtea ori că nu e bătrână...”,

Nina râse:

— „Ei bine, chiar dacă nu era bătrână, știu că părea grozav de bine astfel, înainte de sosirea copilei. Spune-mi te rog d-le Tom, cine a fost logodnicul ei? Nu l'am descoperit încă?”.

— „Zău? — întrebă la rândul lui bătrânul, făcând o mutră ciudată, apoi... n'o vei afla dela mine!”.

— „Vai! D-le Tom, spune-mi cine e, te rog! Ști doar că eu pot s'o aflui dela multe persoane care sunt în curent cu această veche istorie”.

— „Se prea poate, dar în tot cazul nu eu îți voi satisface curiozitatea...” — Apoi de odată se stinse parcă lumina din ochii lui când întrebă încet:

— „Cum merge fetița?”.

Nina dădu din cap, iar fața i se întristă:

— „E tot în aceeași stare, d-le Tom. Nu merge de loc spre bine. Stă întinsă doarme, vorbește, încearcă a zâmbi și a fi mulțumită, când vede luna ori soarele, sau alte lucruri asemănătoare, îți vine a plânge! Ști, acesta e jocul ei”.

— „Dumnezeu s'o binecuvînteze”, — zise Tom înduioșat.

— „Mi se pare că și d-tale ți-a vorbit de acel joc?”.

— „Da. De mult. Bătrânul șovăi apoi urma cu vocea slabă: Mă plângeam într-o zi că eram gârbovit și îndurerat; ce crezi că mi-a răspuns?...”

— „Nu pot ghici. Nu prea văd ce te-ar fi putut bucura, în starea aceea”.

— „Ea însă văzu... îmi spuse că puteam fi mulțumit, că numai am nevoie să mă aplec prea mult când fac semănăturile prin grădină, de oarece eram de felul meu încovoiat”.

— „Foarte bine, nu mă mir de loc, la urma urmei. Ar fi trebuit chiar să ghicesc. Am jucat acel joc împreună, chiar din momentul sosirii ei aici pentru că nu avea cu cine să-l joace, — cu Domnișoara Polly, nici nu putea fi vorba pe atunci”.

— „Cu Domnișoara Polly!”.

Nina începu să râdă.

— „Văd că nu ai despre stăpâna noastră o opinie mai bună ca mine”.

Bătrânul grădinar se încruntă.

— „Ba!... voiam să spun numai că acest joc ar fi greu pentru Dumneaei”, — explică el cu demnitate.

— „Da. cred și eu că i-ar fi fost greu atunci, răspunse Nina, dar acum a ni se pare că e mai ușor. Stăpâna noastră e în stare să facă orice chiar să joace jocul!”.

— „Dar fetița nu i-a vorbit nici odată de el?, ea care îi arată la toată lumea. De când e bolnavă multe persoane mi-au spus-o”.

— „Vezi bine, că fetița noastră nu putea s-o facă pentru că Domnișoara Polly îi interzisese să vorbească de tatăl ei și cum el o învățase jocul ar fi fost silită să-i pomenească numele”.

— „Da înțeleg... înțeleg, Domnișoara Polly, nu a putut ierta Preotului de a-i fi luat surioara, pe Domnișoara Jenny, pe care o iubea mult. Da... da... înțeleg a fost o istorie foarte tristă”, — zise el oftând și ...plecă mai gârbovit ca oricând.

— „Intr’adevăr”, murmură Nina, la rândul ei, înapoiindu-se la bucătărie.

Aceste zile de așteptare fură grele pentru toată lumea... Infermiera se silea să pară veselă, dar ochii îi erau îngrijorați. Doctorul W. nu-și putea ascunde grija și nerăbdarea. Polly vorbea puțin, dar nici bucele frumoase care i umbreau fruntea, nici dantelele scumpe din jurul gâtului nu parveneau a masca gălbeneala și slăbiciunea feței ei ofilite. Cât despre Pollyanna... desmierda capul pisicii, alinta cânele, admira florile, mânca fructele și gelatinele ce i se dădeau și trimetea nenumărate răspunsuri amicale multiplelor scrisori de interes afectuos, pe care le primea zilnic din toate părțile. Dar ea slăbea și devenea din ce în ce mai palidă și activitatea ner-

voasă a mainuor, scotea mai mult la iveală imobilitatea complectă a picioarelor, atât de sprintene altă dată, acum rigide sub plapumă.

Cât despre jocul ei... Pollyanna zicea lui Nina, cât de mulțumită o să fie, când va putea iar merge la școală, la D-na Snow și mai ales la D-l P. apoi câtă plăcere va avea de a se plimba cu D-rul Chilton în trăsura lui... dar toate acestea, când va fi bine... mai târziu... nu acum numai decât. Nina își dădea și ea seama de aceasta și plângea amarnic când era singură.

O UȘE INTERDESCHISA

Doctorul Mead, specialistul, sosi în fine, peste o săptămână. Era un om înalt, cu bustul puternic, cu ochii cenușii, blânzi și cu un zâmbet vesel.

Pollyannei îi plăcu imediat :

— „Semănați întocmai cu D-rul meu“, — zise ea cu un ton prietenesc.

— „Cu Doctorul D-tale?“ — D-l Mead se uită mirat la D-rul W., care vorbea mai la o parte cu infirmiera.

D-rul W. era mic, avea ochi negri și barba neagră ascuțită și deasă.

— „O ! acesta nu e D-rul meu, zise Pollyana surâzând, căci ghicise gândul lui. D-rul W. e D-rul lui tanti Polly, al meu e d-rul Chilton“.

— „Așa !... spuse D-rul Mead cu un ton straniu și fixând pe Domnișoara Polly, care îmbujorată, se întoarse brusc spre fereastră.

— „Da. Pollyanna șovăi un moment, apoi continuă cu sinceritatea ei obicinuită : trebuie să înțelegi că eu am dorit tot timpul să văd pe D-rul Chilton, tanti Polly însă a voit, numai decât să te cheme pe D-ta. Ea zise că ști mai bine decât el ce trebuie picioarelor mele, pentru că ai o mai mare experiență, și că aceasta e specialitatea D-tale și natural dacă este așa voi fi mulțumită să fiu îngrijită de D-ta. E adevărat?“

Pe fața d-rului se ivi o expresie ciudată pe care nu putu să și-o explice Pollyanna.

— „Numai timpul ne va ajuta fetițe“, — zise el încetisor, apoi se întoarse grav spre D-rul W., care tocmai se apropiase de pat.

Mai târziu... fiecare afirma că fusese vina pisicei — e cert că da — că dacă Floffy nu și-ar fi frecat labele și botul de ușa camerei Pollyannei rămasă întredeschisă, deschizătura nu s'ar fi mărit și Pollyanna nu ar fi auzit strigătul de desnădejde al Domnișoarei Polly :

— Nu se poate aceasta ! Doctore, nu... nu... Dumnezeu!

Nu vreau să spui că fetița mea nu va mi putea umbla niciodată ? !

Urmă apoi o confuzie îngrozitoare. Din camera alăturată se auzi glasul îngrozit al Pollyannei : — „Tanti Polly ! — Tanti Polly !“.

Aceasta văzând ușa întredeschisă și înțelegând că vorbele ei infricoșate fuseseră auzite de copilă, scoase un gemăt surd și pentru prima oară în viața ei căzu leșinată la pământ.

Infirmiera dete un țipăt înăbușit :

— „A auzit copilă“ — și se repezi tremurând în camera bolnavei, pe când doctorii amândoi stăteau lângă Polly. D-rul Mead o ridică în brațe, iar d-rul W. stătea neputincios lângă el.

Numai după ce Pollyanna începu iar a țipa și infirmiera închise ușa, doctorii schimbând între ei o privire disperată, începură în fine a se ocupa serios de Domnișoara Polly pentru a o face să-și revie în fire.

În cameră, infirmiera găsisse pe pat o pisică cenușie care căuta în zadar a atrage atenția unei biete fetițe cu fața palidă și cu ochii rătăciți.

— „Domnișoară infirmieră te rog, ași vrea să vie tanti Polly, am nevoie de ea imediat, te rog!“.

— „Drăguță, nu poate veni chiar în acest moment. O să vie, ceva mai târziu“.

— „Ce este? Ce vrei? Nu pot eu oare să o înlocuiesc?“.

Pollyanna scutură capul.

— „Ași vrea să știu ce a zis ea udineaurea?“ Ai auzit-o?... Ași vrea pe tanti Polly, ea a zis ceva grozav ! Ași dori să-mi spue că nu e adevărat !“

Infirmiera încercă a-i răspunde dar nu putu spune un cuvânt și ceva din expresia feței ei, mări încă groaza Pollyannei :

— „Ai auzit de sigur și d-ta ! Este adevărat ? Oh ! nu, spune-mi că nu e adevărat ! ? Nu vrei să-mi spui că nu voi mai putea umbla nici odată ?“.

— „Hai, hai, fetițo dragă, liniștește-te zise infirmiera. Poate că el s'a înșelat. Multe minuni se pot întâmpla și câte greșeli de acestea n'am văzut eu în cariera mea de infirmieră, drăguța mea“.

— „Tanti Polly, spunea însă că el e specialist și că știe toate, mai bine ca ceilalți doctori, în ce privește picioarele fracturate ca ale mele“.

— „Da, da, știu drăguță, dar toți doctorii, chiar cei mai buni pot să se înșele. Nu te mai gândi la asta de acum, te rog drăguța mea“.

Pollyanna își frământa mâinele cu disperare :

— „Dar nu pot să mă opresc de a gândi, zise ea plângând în hohote. Nici numai pot gândi altceva acum. Domnișoară

cum voi mai putea merge la școală, și la d-l Pendleton, la d-na Snow sau... la alt cineva?!... Suspină din toate puterile ei un timp și de odată se opri ridicând capul, cu ochii plini de o nouă spaimă: „Ei bine, dacă nu voi mai putea umbla cum voi mai putea fi mulțumită de toate?”.

Infirmiera nu cunoaștea „jocul” dar știa că mica ei bolnavă trebuia să fie liniștită numai de cât. Cu toată mâhnirea ei adâncă și sinceră, mâinele nu-i rămaseră neocupate și acum sta lângă patul fetei cu o doctorie calmantă.

— „Lasă, lasă, fetițo, bea aceasta, zise ea cu blândețe, te va liniști și voi vedea pe urmă ce va mai fi de făcut. Adesea ori lucrurile nu sunt atât de cumplite cum par la început, ai răbdare, o să vezi draguța mea”.

Ascultătoare ca întotdeauna, Pollyanna luă medicamentul :

— „Știu ; așa spunea și tata de obicei, murmură ea ștergându-și lacrimile ; el zicea că orice lucru ar fi putut fi și mai rău ; totuși trebuie recunoscut că lui nu i se spusese nici odată că nu va mai putea merge ! Eu nu văd ce poate fi mai rău ca aceasta... D-ta ce zici?...”.

Infirmiera nu răspunse nimic. Numai avea curajul să mai vorbească.

DOUA VIZITE

Nina fu însărcinată să ducă D-lui P. verdictul D-rului Mead. Polly își amintise de promisiunea ce-i făcuse de a-i trimite un răspuns direct ; nu putea fi vorba de a merge dânsa, nici de a-i scrie, de aceia trimise pe Nina a-l înștiința de tristul adevăr.

Ce bucuroasă ar fi fost Nina altădată să poată intra în „casa misterului” și să vadă de aproape pe proprietarul ei. Azi însă inima îi era prea îndurerată pentru a se putea bucura de ceva. Nici nu-i trăsni prin minte să se uite în jurul ei cât timp fu nevoită să aștepte pe D-l P.

— „Sunt Nina, zise ea respectuos, răspunzând privirei lui cercetătoare, când intră în cameră. Domnișoara Polly mă trimite pentru a vă aduce vești despre Pollyanna”.

— „Ei bine, cum e?”

Intrebarea fu scurtă, dar Nina înțelese perfect câtă îngrijorare cuprindea.

— „Vestile nu sunt bune, D-le P.”

— „Ce vrei să spui?” se opri, iar Nina plecă jalnic capul :

— „Da Domnule. Doctorul a zis că nu va mai putea umbla niciodată !”

Câteva clipe, domni o adâncă tăcere în cameră ; apoi cu vocea sdrobotită D-l P. zise :

— „Sărmana copilă ! Biata fetiță !“.

Nina se uită la el, apoi plecă imediat ochii. Nu și-ar fi închipuit vreodată ca acest Ion P. atât de morocănos și aspru, atât de sever, putea avea o asemenea expresie de bunătate și de mahnire adâncă.

El spuse încet de tot : „Ce crud și nedrept lucru. Să nu se mai poată niciodată juca la soare, scumpul, micul și dragul meu copil !“.

Urmă din nou o tăcere ; apoi el întrebă :

— „Și de sigur ea nu știe încă nimic ?“

— „Ba da, știe sărăcuța, răspunse Nina bufnind în plâns și tocmai asta face lucrul să fie și mai trist. A auzit.... blestemata ceea de pisică ! Iertați-mă Domnule, pisica a deschis ușa și astfel Pollanna a auzit ce spuse D-torul“.

— „Săraca fetiță“, — oftă iar D-l P.:

— „Da Domnule, chiar așa ai fi spus dacă erai acolo, zise Nina. Nu am văzut-o de cât de două ori de când știe mititica și m'am îmbolnăvit numai auzind'o. Înțelegeți, e încă recent și ea se gândește mereu, la lucrurile pe care nu le va mai putea face. Se disperează și pentru că i se pare că nu va mai putea găsi de ce să fie mulțumită. Dar poate D-v. nu cunoașteți jocul ei ?“

— „Jocul mulțumirei“ ? întrebă d-l P. O ! da, mi-a vorbit de el“.

— „Adevărat ?“ Cum văd, mi se pare că a vorbit la toată lumea de acel joc. Dar înțelegeți, ea acum nu-i mai poate juca și aceasta o mănăște îngrozitor. Ea zice mereu că nu mai poate găsi nici de ce să se bucure dacă numai poate merge pe picioare ca mai înainte“.

— „Are dreptate“, — zise el.

Nina urmă :

— „Așa am crezut și eu, până când mi-a venit în minte că i-ar fi mai ușoară resemnarea, dacă ar putea găsi ceva care s'o îmbărbăteze și pentru asta am încercat a-i aminti“...

— „A-i aminti, ce ?“

— „Cum a învățat ea pe alții „jocul ei“, pe D-na Snow și pe mulți alții, știți... și ce le spunea pentru a-i îmbărbăta și a-i face să joace jocul. Dar biata oiță plânge într'una, zicând că nu e tot una ; că e mai lesne a zice invalizilor cum pot să se bucure, de cât a fi nevoită însuși a o face. Ea mai zice că și-a repetat de atâtea ori cât e de mulțumită ca ceilalți să nu fie ca ea ; dar că nu se poate opri de a se gândi mereu că numai poate umbla toată viața !“.

Nina tăcu. D-l P. nu răspunse, stătea jos, pe fotoliu, cu mâna pe ochi.

— „Atunci am încercat iar a-i aminti cum îmi spunea înainte, că jocul e cu atât mai atrăgător, cu cât e mai greu, mai anevoios de jucat, continuă Nina cu un accent trist. Ea însă zice că nici asta nu se potrivește, când e din cale afară de greu... Acum trebuie să mă duc acasă termină ea povestirea, iar când ajunsese la ușă, se întoarse și întreabă cu sf:

— „Cred că nu pot spune fetiței noastre că ați revăzut pe Jimmy ?”

— „Nu înțeleg cum i-ai spune asta, de oarece chiar nu l'am revăzut”, declară iute d-l P“. Pentru ce ?”

— „Pentru... nimica d-le, dar știți e una din cauzele mahnirei ei, gândul că nu va mai putea merge cu el la d-v. cum fusese vorba. Spune că vi l-a prezentat odată dar n'a știut cum să se ia pentru a vă decide, că Jimmy nu era bine dispus și nici în avantajul lui în ziua aceea, și că îi e teamă că poate nu v'o fi fost tocmai simpatic și că nu v'ar plăcea să-l primiți la d-v. Poate înțelegeți ce a voit să spue, eu însă nu”.

— „Da, înțeleg foarte bine, ce a voit să spuie”.

— „Bine, d-le ! Dorea atât de mult să vi-l mai aducă odată, pentru a vă dovedi că el ar fi într'adevăr „plăcută prezența copilului” și acum nu va mai putea ! Blestemat să fie acel automobil. Vă rog să mă ertați... bună ziua d-le !” Și fata ieși repede.

Nu trecu mult timp și tot orășelul află că vestitul D-r. din New-York condamnase pe biata Pollyanna la iremediabila paralizie a gambelor și cert e că niciodată numai fusese orășul atât de turburat. Fiecare cunoștea, cel puțin din vedere, voiosul obrăzor cu pestrii, care avea întotdeauna un surâs amabil pentru oricine și mulți cunoșteau „jocul” Pollyannei. Și acum toți se gândeau cu întristare că nu vor mai auzi glasul ei dulce care vestea bucuria. Că n'o s'o mai vadă, le părea la toți de necrezut, cu neputință... și atât de crud !... așa de dureros !...

Prin bucătării și prin saloane, peste garduri femeile vorbeau de ea și plângeau amar. La colțul străzilor și prin magazine, bărbații vorbeau și ei și unii plângeau pe furis. Conversațiile și plânsul crescuseră încă, când se răspândi, cu iuteală vântului, vestea tristă că Pollyanna acum față în față cu nenorocirea ei, se mahnnea mai mult de faptul că nu mai putea juca „jocul” ei și că nu va mai avea de loc de ce să se bucure. Acelaș gând părea a fi intrat în capul tuturor prietenilor ei și dintr'odată, stăpâna castelului Domnișoara Polly, spre marea ei mirare, începu a primi vizitele persoanelor cunoscute și necunoscute de ea, bărbați, femei și copii, pe care dânsa nici nu bănuia că Pollyanna îi putea cunoaște. Unii veniră și stătură cinci sau zece minute. Alții se țineau sfioși la poartă, învârtind în degetele lor pălăriile sau gențile. Câțiva aduseră

câte o carte, flori frumoase sau fructe, prăjituri sau bomboane. Unii plângeau pe față, alții se întorceau pentru a șterge nasul și ochii pe furis. Dar toți se interesau cu mare grijă de mica rănită și toți îi trimiteau scrisori pline de dragoste și de compătimire. Toate aceste dovezi de simpatie și iubire o împinse după un timp, pe Polly la o hotărâre. D-l P. veni printre cei dintâi și de data aceasta fără cărje.

— „N'am nevoie să vă spun cât sunt de mâhnit“, zise el cu glasul aproape aspru. „Oare nu este nimica de făcut!“

Polly avu un gest de desnădăjduire :

— „O ! facem tot ce ne stă în putință. D-rul Mead a prescriș un tratament și medicamente, care pot să-i amelioreze starea, iar D-rul W. urmează indicațiunile acestuia întocmai. Totuși... D-rul Mead nu mai are nici o speranță!“.

Ion P. se sculă repede, cu toate că abia intrase. Fața-i era foarte palidă și gura contractată. Polly privindu-l înțelege că pleca pentru a-și ascunde lacrimile ce simțea că-i întunecă privirea și... și nu voia să plângă în prezența ei. Ajuns la ușă el se întoarse :

— „Am o veste pentru Pollyanna“, zise el adânc mișcat. „Binevoiti a-i spune că am văzut pe Jimmy și că... de acum va fi băețelul meu. Spuneți-i vă rog, că m'am gândit că ea va fi mulțumită când va afla, sunt decis a-l adopta“.

Polly își pierdu cumpătul o clipă :

— „Vrei să adopți pe Jimmy ! exclamă ea.

— „Da ! Cred că Pollyanna va înțelege și va fi mulțumită. In fine... de ceva. Vă rog spuneți-i și aceasta !“

— „De sigur“, murmură Polly.

— „Mulțumesc“ zise Ion P. plecând.

Din capătul scării, Polly tăcută și adânc mirată privea în urma lui. Nu putea crede ce-i auziseră urechile ! Ion P. să înfieze pe Jimmy ! Ion P. bogat, independent, morocănos, cu reputația de sgârcit și extrem de egoist, să adopteze un băețel... și încă ce băețel !!

— „Drept să spun... nu știu ce să mai cred !“

Cu fața cam uluită urcă scările și intră în camera nepoțichei sale.

— „Pollyanna, am pentru tine drăguța mea, o veste din partea d-lui P. El a fost chiar acum aci și m'a însărcinat să-ti spun că a luat pe Jimmy la el și că-l va adopta ca pe copilul lui. El crede că vei fi mulțumită de aceasta !?“

Fața gânditoare a Pollyannei se luminează îndată și într'a-devăăr apărură bucuria :

— „Mulțumită ?... Mulțumită ? O ! desigur că sunt mulțumită tanti Polly, am dorit atât de mult să-i găsească un cămin lui Jimmy și... ce frumos va fi căminul lui acum !! De altfel

sunt mulțumită și pentru d-l P. Ști, acum va avea și el „prezența unui copil“ !

— „Prezența cui ?“

Pollyanna se roși. Ea uitase că d-l P. voise s'o înfieze pe dânsa și de sigur nu era acum momentul a-i spune că ar fi gândit măcar o clipă s'o părăsească, pe această bună și acum-pă tanti Polly !

— „Prezența copilului“, bălbâi Pollyanna. „D-l P. mi-a spus odată că numai inima și mâna unei femei sau prezența unui copil putea înfăptui un cămin. Și iată că are prezența copilului“

— „Ah ! înțeleg“, zise Polly foarte încet ; și ea înțelegea în realitate mult mai bine decât și-ar fi închipuit Pollyanna. Ea înțelese ceva din stăruința ce probabil fusese exercitată asupra fetei, atunci când Ion P. îi ceruse a fi „prezența copilului“ care trebuia să-i transforme imensa și recea lui casă într'un cămin fericit. „Înțeleg“, repetă ea cu ochii plini de lacrimi.

Pollyanna temându-se că mătușa ei să nu-i mai pună în-trebări la care n'ar fi fost în stare să-i răspundă, schimbă vorba.

— „D-rul Chilton mi-a spus și el că trebuie neapărat mâna și inima unei femei sau prezența unui copil pentru a crea un cămin, știi d-ta, observă ea. Polly tresări :

— „Doctorul Chilton“ ?

— „Da. Mi-a spus chiar el, când mi-a destăinuit că el trăește în două camere la străini, două camere reci și că n'are cămin cum ar fi dorit el“ !

Polly nu răspunse. Ochii ei priveau departe prin fereastră.

— „Atunci l'am întrebat, pentru ce nu și-a ales mâna și inima unei femei să aibă un cămin“.

— „Pollyanna“ ! exclamă Polly îmbujorându-se toată.

— „Ei, uite așa, am făcut, pentrucă el săracul părea atât de trist“.

— „Și ce a răspuns“ ? Polly puse această întrebare ca împinsă de o forță internă, fără voia ei.

— „N'a răspuns nimic, câteva clipe apoi, a zis foarte încet, că nu oricând se pot obține, chiar dacă le-ar fi cerut“.

Urmă o tăcere. Polly privea iar pe fereastră în grădină.

Pollyanna oftă :

— „El are mare nevoie de un cămin și eu doresc din tot sufletul ca să-l aibă“.

— „De unde știi Pollyanna“ ?

— „Știu, pentrucă ieri zi el a murmurat foarte încet, dar eu l'am auzit că ar da totul pentru a avea mâna și inima unei femei. Dar ce ai, tanti Polly“ ?

Polly se sculase dintr'odată și se repezise la fereastră.

— „Nimica drăguță. Am voit numai să schimb poziția acestor prisme”, răspunse ea cu toată fața imbujoară.

JOCUL ȘI JUCATORUL

Puțin timp după a doua vizită a D-lui P. Mimi Snow, veni într-o după amiază la castel, unde numai fusese nici odată. Când o primi Domnișoara Polly, ea se înroși până la urechi și foarte sfioasă bolborosi :

— „Am,... am venit ca să întreb cum îi mai merge fetei D-v' ?

— „Mulțumesc, ești foarte drăguță. E în același stare. Dar mama D-tale ce mai face” ?

— „Vin pentru a vă vorbi și de ea, adică pentru a vă ruga să spuneți Pollyannei că noi ne gândim mereu cât e de grozav că numai poate umbla și la tot ce a făcut pentru noi, pentru mama, știți, învățând-o „jocul” și toate celelalte. Când am aflat că nu-l mai poate juca, sărăcuta ! De sigur că nu văd cum ar putea să-l mai joace acum ! Dar când ne amintim de tot ce-a făcut pentru noi ; această veste ar ajuta-o poate, pentrucă ar fi mulțumită, vreau să zic cât de puțin mulțumită” !

Mimi se opri neștiind cum să-și termine cuvântarea / aștepta ca Domnișoara Polly să-i răspundă ceva...

Aceasta o ascultase cu politețe, însă nu prea putuse urma vorbelor ei cam fără sir. Nu pricepuse decât jumătate din ce i se spusese. Știa pe Mimi Snow cam „țicnită” dar n'o crezuse chiar nebună. Nu putea să-și explice cuvintele acestea unele după altele, fără pic de logică și fără nici un înțeles. Ii răspunse totuși liniștită :

— „Nu înțeleg prea bine, Mimi, spune-mi lămurit ce dorești anume să-i repet Pollyannei”.

— „Da, tocmai, doresc să-i amintiți că n'am uitat ce a făcut pentru noi ! Fără îndoială că dansa trebuie s'o știe cât de puțin, pentrucă a constatat căta schimbare e acum în starea mamei și a mea, căci și eu am încercat să joc „jocul” ei puțin”.

Polly se încrunță. Ar fi vrut s'o întrebe în ce consta acel joc, dar nu putu pentru că Mimi reîncepu cu însuflețire :

— „Știți înainte nimic nu era pe placul mamei. Ea doorea întotdeauna altceva decât ce avea ; dar cred că nu e-a vina ei, ci boala cronică care o ține în pat de ani de zile. Acum mă lasă să deschid ferestrele, se interesează de toate, de cum arată figura ei, de cămășile ei de noapte și de altele ; a început a împletii cu lână, pentru sniteluri, nentărasede și plabume, și e atât de mulțumită că poate face atâtea lucruri bune. Și

această schimbare e opera Pollyanei, știți D-v, pentru că ea a putut să înțeleagă pe mama, că trebuia să se simtă fericită când se va servi de mâinile și de brațele ei, încât mama se întreba de ce nu făcea nimic cu ele mai înainte și atunci a început a lucra pentru spitale. Puteți să vă închipuiți cât de schimbată e acum camera ei, cu toate acele lănuiri roșii, albastre și galbene, dar prismele dela fereastră pe care i le-a dăruit ea ? Toate acestea fac să simți o adevărată plăcere de a te găsi acolo, pe când înainte îmi era teamă să intru în cameră, atât era de întuneric, de trist ; iar mama așa de nervoasă și nenorocită, cred că vă reamintiți. Acum am dori să-i spuneți Pollyanei că tot binele ne vine dela ea și că sunt am arăt de fericite amândouă de a fi cunoscut'o, încât credem că dacă ar ști acestea ar avea puțină mulțumire. Și asta-i tot ! termină Mimi oftând. „Ii veți spune nu-i așa“ ?

— „Fii sigură că-i voi spune“, murmură Polly întrebându-se ce va putea reține din acest remarcabil discurs, pentru a-l repeta scumpei ei bolnave.

Vizitele d-lui P. și a lui Mimi Snow fură urmate de multe altele și după fiecare erau mulțumiri și vorbe de recunoștință de transmis Pollyannei. Unele erau atât de curioase încât intrigau tot mai mult pe Polly. Intr'o zi veni văduva Benton. Polly o cunoștea din vedere fără ca să-i fi vorbit vreodată. Avea urâtă reputație prin oraș și era întotdeauna îmbrăcată în negru. Azi însă purta o cravată albastră și avea lacrimi în ochi ! Povesti mânia ei când auzise despre nenorocitul accident ; apoi întrebă sfioasă dacă ar putea s'o vadă pe Pollyanna.

Polly dădu din cap :

— „Îmi pare rău dar nimeni nu poate s'o vadă. Poate... puțin mai târziu“.

— D-na Benton își șterse ochii, se sculă și voi să plece. Dar când fu aproape de vestiul se întoarse în grabă :

Domnișoară Polly, poate ai vrea să-i transmiți câteva cuvinte din partea mea“ ? întrebă ea sfios.

— „De sigur d-nă, cu plăcere“ !

— „Voiți să-i spuneți, vă rog, că port aceasta“, zise ea atingând cu mâna nodul albastru al cravatei. Apoi cum Polly o privea cu o vădită mirare ea adăogă : „Nepoțica D-v. a încercat de atâtea ori să mă hotărăscă a îmbrăca lucruri colorate, încât gândeam că ar fi mulțumită să aflu că am început să-i îndeplinesc dorința. Ea îmi spunea atât de dragă așa că fiul meu se va simți de sigur fericit dacă m'ași hotări la aceasta. Știți poate că acest copilas e tot ce mi-a mai rămas acum. Celalți sunt totii... (d-na Benton întoarse capul). Spuneți-o Pollyannei ea va înțelege“. Apoi plecă, închizând ușa după ea.

În aceeași zi, puțin mai târziu, veni altă văduvă, adică o doamnă care purta doliul văduvei. Polly n'o cunoștea de loc. Ea se întreba cum Pollyanna putuse oare să-i facă cunoștința. Pe d-na o chema Tarbell.

— „Sunt natural pentru D-v. o străină, dar nu pentru fetița dulce care zace acum atât de bolnavă. Eram la hotel unde am stat toată vara și în fiecare zi trebuia să fac lungi plimbări pentru sănătatea mea. Așa am întâlnit pe nepoțica d-tale, care e un inger! Ași vrea să poți înțelege ce a fost ea pentru mine. Eram foarte tristă când am sosit aci; fața ei radioasă și veselia ei plăcută îmi amintiră de propria mea fetiță, pe care am pierdut-o de vre-o câțiva ani. Am fost atât de mâhnită aflând accidentul, când am auzit că biata copilă nu va mai putea merge și că era nenorocită pentru că numai avea de ce să se bucure ca înainte, am venit să vă văd”...

— „Sunteți foarte amabilă”, murmură Polly.

— „Veți avea bunătatea de a-i transmite ceva din partea mea”?

— „Cum de nu! cu plăcere”.

— „Spuneți-i numai că d-na Tarbell e multumită acum. Da, știu că asta vă pare straniu și că nu înțelegeți. Însă, vă cer iertare că nu vă pot explica mai bine (Fața dnei Tarbell deveni tristă, zâmbetul îi dispăruse dupe buze). Însă nepoțica d-tale va înțelege ce vreau să spun și am simțit că trebuia să viu pentru ca s'o știe dânsa! Mulțumesc și vă rog scuzați-mă pentru îndrăzneala ce am avut de a veni aci”, adăugă ea plecând.

Cu totul zăpăcită, de data aceasta, Polly se urcă repede în camera Pollyannei.

— „Draguța mea, cunoști pe doamna Tarbell?”

— „O! da, mi-e chiar dragă d-na Tarbell. Ea este bolnavă și atât de tristă, locuște la hotel și face lungi plimbări. Le făceam împreună. Adică vreau să spun le f-ă-c-e-a-m. Vocea Pollyannei se sdrobi și două lacrimi grele lunecară dealungul obrazului ei”.

Polly își dresе glasul:

— „Ei bine, iubita mea fetiță, chiar acum a fost aci și a lăsat răspuns pentru tine, — dar n'a voit să-mi spună exact ce însemnează. A zis că vrea să știi că D-na Tarbell e acum mulumită”.

Pollyanna bătu din palme:

— „A spus asta, într'adevăr? O! cât sunt de mulumită!”

— „Dar, Pollyanna ce a voit ea să spue?”

— „Așa e jocul”, și.. Pollyanna se opri brusc și își puse mâna pe gură...

— „Care joc?”

— „O! nimica, tanti Polly, e... dar nu pot vorbi de lucruri interzise“.

Polly voii s'o cerceteze, însă mahnirea zugrăvită pe micul obraz atât de palid o făcu să tacă.

Puțin timp după vizita D-nei Tarbell, curiozitatea Domnișoarei Polly atinse culmea, grație vizitei unei tinere femei, sulemenită și cu părul de o culoare anormală, cu tocuri înalte și bijuterii false : era o femeie pe care Polly o cunoștea din vedere și din auzite, dar pe care nu ar fi voit s'o întâlnească sub acoperișul castelului ei. Polly nu-i întinse mâna, ba chiar se dădu cu un pas înapoi, intrând în camera în care străina nepoftită fusese introdusă.

Aceasta se sculă imediat, ochii îi erau roșii de plâns. Cu oarecare îndrăzneală întrebă dacă ar putea să vadă un moment pe mica Pollyanna...

Polly refuză cu vocea cam aspră la început ; dar ceva în ochii rugători ai femeii o făcu să adauge mai politicoasă, că nimeni nu obținuse autorizarea de a vedea pe Pollyanna.

Femeia stătu puțin la îndoială, apoi începu a vorbi cu un ton cam arogant :

— „Mă numesc D-na P. — Presupun că ați auzit vorbindu-se de mine, mai toți oamenii buni din oraș se ocupă de mine, și poate vorbele rele ce ați auzit, nu sunt toate adevărate. Dar puțin importă. Am venit numai pentru fetiță. Când am aflat despre groaznicul accident ce i s'a întâmplat, mi-a venit rău. Săptămâna trecută mi s'a spus că nu va mai putea umbla și... și ași schimba bucuros picioarele mele cu ale ei, sărăcuța ! căci ea poate să facă mai mult bine desigur într'un ceas, alergând de colo-colo, decât ași putea face eu într'o sută de ani ! Dar puțin importă ! Picioarele nu sunt de obicei date celor care le-ar întrebuința mai cu folos, m'am convins de aceasta acum...“ Se opri pentru a-și drege glasul și urmă iarăși cu vocea răgușită :

— Poate că nu știți, dar eu cunosc foarte bine pe fetița D-voastră. Noi locuiam pe drumul care duce la colina Pendleton. Ea trecea adesea ori pe acolo. Câte-odată se oprea pentru a se juca cu copiii mei și pentru a-mi vorbi mie și soțului meu când era el acasă. Părea a ne iubi. Cred că ea nu știa că persoanele de specia ei nu vorbesc, în genere, cu oameni de-al-de-noi. Poate însă dacă ei ar face-o, n'ar mai fi atâtea ființe ca mine, adăogă ea cu oarecare amărăciune. Orice ar fi, dansa venea și aceasta nu-i pricinui nici un rău, în schimb nouă ne-a făcut mult bine ! Ea nici nu știe, sper, căci dacă ar ști, ar înțelege lucruri pe care e mult mai bine să nu le cunoască. Anul acesta am trecut prin momente nespuse de grele în multe privințe. Eram atât de descurajată, soțul meu și cu mine, încât era gata... la orice ! Am voit să divorțăm,

fără a ne îngriji de ce vor deveni copilașii noștri. Apoi surveni accidentul și aflară că scumpa, bună fetiță nu va mai putea veni la noi, niciodată. Ne-am gândit, cu o adâncă durere, la timpul când avea obiceiul de a se opri, în treacăt, la porțița noastră, de a se juca cu copiii și de a râde mulțumită. Căci ea era întotdeauna mulțumită de ceva. Intr-o zi ne explică pentru ce era așa și ne explică, „jocul“ ei... pe care de sigur îl cunoașteți? Ea încercă a ne învăța cum trebuia să-l jucăm, dându-ne astfel curajul de a trăi înainte. Și de odată auzim că ea se desnădăjduiește pentru că nu-l mai poate juca, ne mai având de ce se bucura. Pentru asta am venit azi, pentru a-i da un prilej de mulțumire, când va afla că ne-am hotărât să ne împăcăm pentru copilașii noștri și că jucăm de acum împreună „jocul ei“. Sunt sigură că ea va fi mulțumită, pentru că era de multe ori foarte mâhnită, când ne auzea certându-ne cu vorbe urâte. Nu prea văd cum o să ne poată ajuta „jocul“, dar am speranță că ne va ajuta. În tot cazul vrem să-l încercăm, pentru că așa dorea dânsa. O să binevoiți a i-o spune?”

— „Da, am să i-o spun, promise Polly. Apoi cu un gest impulsiv îi întinse mâna, adăogând: și mulțumesc că ai venit, D-nă P.“

Aroganța femeii dispăru numai decăt. Buzele începură a-i tremura și pronunțând cuvinte nedeslușite, D-na P. strânse mâna întinsă a Domnișoarei Polly și fugi afară.

Abia se închisese ușa după dânsa și Polly strigă tare și răstit: — „Nino“.

Seria vizitelor, pe care le îndurase în ultimele zile, și mai cu seamă aceia de azi îi încordase nervii în cel mai înalt grad. Din ziua accidentului nu mai auzise Nina pe stăpâna ei vorbind cu atâta asprime.

— „Nino, vreau să-mi spui în ce consistă acel „joc“ absurd, pe care îl cunoaște tot orașul? Și ce are nepoata mea de a face cu el? Pentru ce toți dela Mimi Snow până la D-na P. mă însărcinează pe mine a-i spune că ei toți „îl joacă?“... După cât pot să judec, jumătate din locuitorii orașului poartă panglici albastre, încetează certurile lor familiare sau învață a face lucruri, ce nu le plăcea înainte și toate acestea din cauza Pollyannei? Am încercat să obțin lămuriri chiar de a ea, dar n'am reușit și vezi, nu vreau s'o obosesc! Dar am auzit spunându-ți ceva aseară care mă face să cred că și d-ta faci parte din toți ceilalți? Acum vrei să-mi spui ce înseamnă toate comediile acestea?”

Spre adâncă mirare a Domnișoarei Polly, Nina începu a plânge cu hohote... și după ce se liniști puțin, începu:

— „Asta înseamnă că din Iunie anul trecut, această scumpă copilă a făcut pe toți oamenii din orașul nostru feri-

ciți și că acum rolurile fiind schimbate, ei toți încearcă la rândul lor a o face și pe ea fericită !

— „Fericită, de ce ?”

— „Așa... fericită, pur și simplu. Acesta e jocul”.

Polly bătut din picior cu nerăbdare :

— „Ești, ca toți ceilalți Nino, care joacă ?”

Nina ridică capul și privi pe stăpâna sa drept în ochi :

— „Am să ți-l spun. E jocul pe care Pollyanna l-a învățat dela tatăl ei. Ea primise odată când era mică o pereche de cârje, într'un pachet cu daruri, în locul unei păpușe așteptată de ea cu multă nerăbdare și de sigur ea începu a plânge cum ar fi făcut oricare alt copil. Atunci tatăl ei îi spuse, că în toate împrejurările se găsește ceva de care poți să te bucuri și că putea și ea fi mulțumită de a fi primit cârjele”.

— „Cum să fie mulțumită pentru cârje ? !”

Polly suspină dureros, gândindu-se la picioarele țepene, nemișcate din patul dela etajul de sus.

— „Da. Așa mi-a povestit chiar ea. Tatăl ei îi zisese că ea putea fi mulțumită pentru că nu avea nevoie de ele”.

— „Oh !” — exclamă Polly.

— „Și de atunci ea continuă a juca acest joc, căutând întotdeauna ceva fericit în orice i se întâmplă. Și ea mi-a mai spus că nu se mai gândise atât la păpușa, pe care n'o primise, cât se simțea de mulțumită că n'avea nevoie de cârje. Acest joc îl numea ea „jocul mulțumirii”. Și l-a jucat întotdeauna de atunci”.

— „Dar cum... cum ?...” — Polly se opri incapabilă de a continua.

— „Sunteți mirată de a descoperi ce bine lucrează acest joc, adică cum reușește de bine, D-șoară, adăogă Nina aproape tot atât de convinsă ca și Pollyanna însăși. „Ași voi să vă povestesc, dacă bineînțeles mai aveți răbdare să mă ascultați, tot ce a făcut pentru mine și copii la noi acasă. Știți că a fost odată cu mine să-i vadă. M'a învățat și pe mine să fiu mulțumită de multe lucruri mari și mici și aceasta face viața cu mult mai ușoară, de pildă : Nu puteam suferi numele meu de Nina, care mi se părea cel mai urât din lume ; ei bine, ea m'a învățat a-l iubi, zicându-mi că trebuie să fiu mulțumită de a nu mă numi „Stanca Rada”. Nu-mi plăceau diminețele de luni. Mă făcu să le iubesc”.

— „Iubești diminețele de luni ? !”

Nina începu a râde :

— „Aceasta vă pare caraghios, Domnișoară, dar lăsați-mă să vă lămuresc. Oița aceasta blagoslovită descoperi antipatia mea pentru ziua de luni și ce credeți că mi-a spus ? : Ei bine Nina, poți fi mai mulțumită luni dimineața decât în

celelalte zile a săptămânei, pentrucă o să treacă o săptămână întreagă până ce va reveni iar luna și de atunci în fiecare luni mă gândesc la ce-mi spusese și aceasta m'a ajutat mult ; încep a râde de câte ori îmi amintesc aceasta și râsul ajută la toate, credeți-mă ! !"

— „Dar de ce nu mi-a vorbit niciodată mie de acest joc? Pentru ce se ascundea, de câte ori o întrebam ? !"

Nina stătu o clipă la îndoială apoi zise :

— „Să mă iertați Domnișoară, dar i-ați interzis dela în-reput să vorbească de tatăl ei, așa că nu putea să vă explice jocul, deoarece, el o învățase, înțelegeți ! !"

Polly își mușcă buzele.

— „Ar fi voit, micuța, să vă vorbească despre el, **Dv**, înaintea tuturor, avea nevoie de a-l juca cu cineva și de asta i-am propus să fiu eu acel cineva".

— „Dar... și... ceilalți ?" — întrebă Polly profund înduișată.

— „O ! acum aproape toată lumea îl cunoaște, cel puțin judecând după cele ce aud din toate părțile pe unde mă duc. Fără îndoială, ea a vorbit de jocul ei la multe persoane, care la rândul lor l-au explicat și ele la altele ; așa se răspândesc lucrurile bune și cele rele... știți ?... Era drăguța de ea atât de zămbitoare și de amabilă cu fiecare și atât de mulțumită ea însăși tot timpul, încât nu se putea să n'o observe oricine. Acum, de când a fost rănită, toată lumea e mâhnită, mai cu seamă de când s'a auzit cât de mult suferă, mititica, de a nu mai putea fi mulțumită. Pentru aceasta vin toți în fiecare zi a-i spune cât sunt de fericiți grație ei, care i-a învățat a fi mulțumiți, sperând că-i va face bine ei când va afla despre aceasta. Domnișoara Pollyanna a dorit atât de mult să găsească oamenii cu care să poată juca jocul ei".

— „Ei bine, cunosc acum pe cineva care îi va juca de acum înainte", — murmură Polly îndreptându-se spre ușa bucătăriei.

Nina privi în urma ei mirată :

— „Dacă mi-ar spune cineva că Domnișoara Polly e de acum gata să facă orice pe lume, eu ași crede-o în stare, da zău ași crede-o", — murmură ea.

Putin mai târziu, infirmiera lăsă pe Domnișoara Polly singură cu Pollyanna.

— „Azi ai mai avut o vizită, drăguța mea, anunță Polly eu o voce pe cât putu de clară. Ți-aduci aminte de d-na P. ?"

— „D-na P. ? O ! da. Ea locuiește pe drumul ce duce la d-l P. și are cei mai frumoși copii de pe lume, o fetiță de trei ani și un băiețel de cinci. Ea însăși e foarte frumoasă și soțul ei la fel, însă parcă nu-și dau seama cât sunt de frumoși amândoi. Câte odată se ceartă, adică vreau să spun că nu sunt

totdeauna de aceeași părere. Sunt și săraci și nici nu primesc pachete pline de lucruri, d-l P. nefiind preot înțelegi?”.

O ușoară roșeață se întinse pe fața Pollyannei și se reflectă imediat pe aceia a mătușei sale.

— „Ea poartă totuși, câte odată, haine frumoase, cu toată sârcea lor, urmă Pollyanna. A primit inele frumoase cu diamante, rubine, perle și smaragde; mai spune că are unul de prisos, de care vrea să se cotorosească, vrea să ceară divorțul. Ce înseamnă divorț, tanti Polly? Mi-e teamă că nu e ceva frumos, pentru că ei nu par fericiți când vorbesc de el, și ea spune că, dacă-l obține, nu vor mai locui împreună, iar d-l P. va pleca poate luând și copiii. Eu cred că ar face mai bine să păstreze tocmai acel inel de prisos iar nu pe celelalte. multe... d-ta nu gândești ca mine? Tanti Polly, ce înseamnă un divorț?”.

— „Dar știi că nici nu se mai gândesc a se despărți, draguța mea zise Polly, fără a răspunde chestiunii pusă de Pollyanna. Sunt hotărâți a rămâne împreună”.

— „O! ce mulțumită sunt! Atunci vor fi tot acolo când mă voi duce să-i văd ?

— „Of! Doamne! iar am uitat! exclamă fetița disperată. Tanti Polly, de ce nu pot să-mi amintesc, că picicorele mele nu mă vor mai duce nicăeri și că nu voi mai merge nici odată, nici odată la d-l P.?”.

— „Lasă, lasă, fetița mea scumpă și iubită, nu-ți face atâta supărare. Poate, ai să te poți duce, când te vei face puțin mai bine, cu trăsura câte odată. Dar la ascultă? Nu ți-am făcut încă tot comisionul d-nei P. Ea îți trimite răspuns că vor rămânea nedespărțiți și că vor juca împreună jocul așa cum doreai tu”.

Pollyanna zâmbi printre lacrimi.

— „Da, într'adevăr ? ! Vor face cum zici ? O ! cât sunt de mulțumită?”.

— „Da, a mai adăogat că de asta mi-a povestit totul pentru ca să fi tu mulțumită Pollyanna”.

— „Dar tanti Polly ? vorbești acum, parcă l-ai cunoaște... și ceva despre acel joc, tanti Polly?”.

— „Da, draguță, Nina mi-a vorbit de el și găsesc acum că e un joc minunat și vreau să încerc a-l juca cu tine, de azi înainte”.

— „O! tanti Polly, dumneata?!... sunt acum nespus de mulțumită. Trebuie să știi că doream tot timpul să-l jucăm împreună, mai bine decât cu ori care altă persoană pe lume.”

Polly respiră adânc, îi era acum și mai greu de a-și drege glasul, totuși spuse încetisor :

— „Da, iubita mea fetiță și nu voi fi singură. Mi se pare Pollyanna, că mai tot orașul joacă acum jocul cu tine; chiar

și preotul!! Nu am avut încă prilejul să-ți spun, dar vei ști că am întâlnit azi dimineață pe Părintele Paul ducându-mă în sat și el m'a rugat să-ți spun că, îndată ce vei putea să-l primești, va veni să-ți povestească cum n'a încetat de a fi fericit, gândindu-se la cele opt sute de „texte îmbucurătoare” despre care i-ai vorbit. Vezi, fetițo dragă, că tu ai făcut aceasta. Tot orașul joacă jocul tău și e mult mai fericit ca înainte, pentrucă tu, o copilă mică și bună, ai învățat pe toți locuitorii lui, un joc nou și modul de a-l juca”.

Pollyanna transfigurată bătut din palme:

— „O! cât sunt de mulțumită”, exclamă ea cu bucurie și într'adevăr îi puteai ceti pe față mulțumirea sufletului ei.

— „Ei bine, tanti Polly, văd acum ceva de care pot fi cu adevărat mulțumită și anume e faptul că avut-am odată picioarele mele, altfel nu ași fi putut realiza toate acestea!”.

PRIN FEREASTRA DESCHISA

Scurtele zile de iarnă se scurseră una câte una; dar, pentru Pollyanna, nu erau scurte, ba erau chiar lungi și adevseori nespuse de dureroase. Totuși în zilele acelea, Pollyanna, cu hotărîre și resemnare, privea aproape voioasă la tot ce se întâmpla în jurul ei. Nu trebuia dânsa oare să joace „jocul” acum cu tanti Polly?. Și tanti Polly, găsea acum atâtea lucruri care o făceau mulțumită. Astfel chiar dânsa descoperi într-o zi o istorioară: doi mici orfani, în timpul unui viscol cumplit, găsiră o poartă svărlită de vînt în câmp, sub care ei se adăpostiră: stînd sub acest acoperămint se întrebă ce făceau oamenii săraci, care nu găseau o asemenea poartă ridicată de vînt pentru a se adăposti ca ei!... Și tot tanti Polly povesti nepoțichei sale istoria unei biete bătrîne, care nu mai avea decât doi dinți, dar care era atât de mulțumită că acei dinți se întâlneau tocmai unul de altul, dîndu-i astfel puțința de a mesteca hrana cu ei!

Acum Pollyanna ca și d-na Snow împloteau lucruri fo'ositoare cu lănuri frumoase colorate în tonuri vii și era mulțumită de a avea cel puțin brațe și mâni, de care se putea folosi. Pollyanna primea câte odată vizite și scrisori afectuoase dela cei pe care nu-i putea primi; aceste scrisori îi aduceau noi subiecte de cugetare, avea chiar nevoie de aceste distracții plăcute. Ea primise odată pe d-l Ion P. și de două ori pe Jimmy. D-l P. îi spusese ce băiat frumos devenea Jimmy și ce purtare frumoasă avea el. Iar Jimmy, la rîndul lui, povestise ce cămin găsise și cât de nobil tată era d-l P. pentru el, adăogînd că numai Pollyannei îi datora el fericirea lui de acum.

— „Toate acestea mă fac din ce în ce mai „mulțumită”

de a fi avut cândva picioare ca toată lumea!” — zise Pollyanna mătusei sale după aceste vizite.

Trecu iarna și veni primăvara. Persoanele care înconjurau pe Pollyanna și o îngrijau cu devotament și iubire vedeau că tratamentul nu adusese mare schimbare în starea ei. Se părea că tristul prognostic a d-rului Mead era pe cale de a se adevăra: „Pollyanna nu va mai putea umbla nici odată”? Tot orașul era la curent cu tot ce privea pe Pollyanna, iar un om mai cu seamă se sbuciuma și se impacienta auzind vestile rele, pe care se căznea a și le procura despre biata copilă. Cum însă zilele treceau fără a aduce vre-o schimbare în bine, ba mai de grabă se schimba în rău, se ivi ceva ce mări și mai mult grija și suferința ce se citeau pe fața acestui om: desnădejdea și ferma hotărâre de a încerca ceva, se băteau cap în cap, luptând una cu alta. La urmă învinse hotărârea și astfel spre marea surprindere a d-lui P. se trezi într-o zi cu d-rul Toma Chilton.

— „Dragă P., încep Doctorul, răstit. Am venit să te văd, pentru că cunoști mai bine ca oricare altul relațiunile mele din trecut cu Domnișoara Polly.

Ion P. avu impresia că tresărise în mod vizibil fără să vrea, căci în realitate știa ceva despre afacerile care priveau pe Domnișoara Polly și pe d-rul Chilton, dar acest subiect nu fusese atins între ei, de mai bine de cinci-spre-zece ani.

— „Da, zise el, silindu-se a-i manifesta, prin tonul voci sale, o reală simpatie, dar nu prea mare curiozitate. Observă numai decât că doctorul era prea turburat și grăbit de a-si destăinui focol ce-l mistuia pentru a se opri la modul în care era primit.

— „Domnule P., trebuie să văd pe Pollyanna și s'o examinez. E de datoria mea s'o fac”.

— „Ei bine, de ce nu?”

— „De ce nu? D-ta ști bine, că eu nu am trecut pragul acelei case de mai mult de cinci-spre-zece ani! Nu ști, dar am să ți-o spun că stăpâna acelei case, mi-a zis odinică, că dară vre-odată mi-ar cere să reintru acolo, aceasta ar însemna că îmi cere iertare și că totul ar fi ca mai înainte, adică, că ar consimți a mă lua în căsătorie. Poti d-ta să ți-o închipuești cerându-mi să revin acuma, eu însă nu!”.

— „Dar n'ai putea d-ta merge la ea fără să ți-o ceară?”
D-rul se încruntă:

— „Nu, într'adevăr. Am oarecare mândrie, o ști!”

— „Dar, dacă ești atât de îngrijat de Pollyanna n'ai putea să-ți calci pe mândrie și să uiti de vechea voastră ceartă!”

— „Am uitat cearta de mult! Întrerupse doctorul înfierbântându-se. Nu vorbesc de acest fel de mândrie. Intru cât mă privește, m'aș putea duce de aci până acolo în genunchi sau

pe capul meu, dacă aceasta ar putea servi la ceva. Eu vorbesc de mândria mea profesională. E un caz de boală gravă și eu sunt doctor, nu pot deci să mă introduc acolo zicând : „Iată-mă, luați-mă ?“

— „Chilton, care a fost cauza acelei certe ?“ întrebă P. Doctorul se sculă drept în picioare :

— „Cauza ? Dar ce înseamnă o ceartă între oameni care se iubesc, după ce a trecut ? O stupidă contestațiune, eu privire la dimensiunea lumii sau la adâncimea unui râu, sau altceva de felul acesta ? Cât mă privește voi admite că n'a fost ceartă, dar vreau numai decât să văd copila, e o chestiune de viață și de moarte. Eu cred, pe cinste, că sunt nouă șanse pe zece, așa putea afirma că ar fi un mijloc de vindecare radicală pentru biata Pollyanna !“

Cuvintele acestea erau clare și fuseseră rostite lângă fereastra deschisă, aproape de fotoliul pe care stătea Ion așa încât ajunsese la urechile unui băiețuș, ingenuchiat sub fereastră.

„Jimmy era ocupat ca în fiecare Sâmbătă cu smulgerea buruienilor din straturile de flori ; el incremeni cu urechile și cu ochii mari deschiși.

— „Pollyanna ar putea din nou umbla ? — zicea Ion P. Ce vrei să spui ?“

— „Vreau să spun că, dupe câte aud, cu toate, că mă vezi atât de departe de patul ei, — e vorba de un caz identic, sau care se aseamănă mult cu acela, pe care unul din colegii mei, prieten de liceu, l-a vindecat acum de curând. Timp îndelungat el a făcut studii speciale asupra acestor cazuri. Am rămas în contact cu el și am studiat și eu puțin aceste cazuri speciale, și după cât știu... dar trebuie să văd fetița !“

Ion P. își părăsi fotoliul :

— „Dar trebuie s'o vezi ! N'ai putea ajunge acolo prin D-rul W. ?“

— „D-rul Chilton scutură din cap :

— „Nu cred ; W. e foarte cuvințios față de mine ; mi-a spus chiar că a propus o consultație cu mine. Însă Domnișoara Polly a refuzat în mod atât de hotărât, încât n'ar mai îndrăzni să vorbească de aceasta, chiar dacă ar cunoaște dorința mea de a vedea pe Pollyanna. Mai deunăzi veniră să mă consulte câțiva clienți de ai lui, ceia ce îmi leagă și mai mult mâinile“.

— „Dar amice, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să văd copila. Gândește ce s'ar putea face pentru ca să pot parveni până la ea ?“

— „Da, și închipuește-ți ce ar putea rezulta dacă n'ai vedea-o“, — replică P.

— „Dar cum pot eu s'o văd fără voia mătușei sale, căci dansa niciodată nu mă va primi“.

— „Totuși trebuie să fie silită a te chema chiar dansa“.

— „Dar cum?“

— „Nu știu nici eu!“

— „Înțeleg, și nimenea n'o poate ști. Ea e prea mândră și prea supărată pentru a mă chema, din cauza sensului ce ar putea avea apelul ei. Dar când mă gândesc la copilița cea nevinovată, un inger, destinată să trăiască o lungă viață mizerabilă, atunci când ar fi mijloc desigur de a o salva, dacă nu ar exista această stupiditate pe care o numim onoarea profesională, eu...“

Nu-și termină fraza, ci cu mâinile vărâte până 'n fundul buzunarelor, începu a străbate camera, cu pas nervos în lung și în lat.

— „Dar dacă cineva ar putea s'o facă să înțeleagă?“ — zise P.

— „Da. Dar cine și-ar lua această însărcinare?“ — întrebă Doctorul răstit.

— „Nu știu, nu văd“ — replică interlocutorul său.

Sub fereastră, Jimmy nu făcu o mișcare. Până acum abia respirase, pentru a putea asculta cu cea mai încordată atenție, ca să nu scape un cuvânt din cele ce se spunea sus, deasupra capului său.

— „Ei bine, jur pe Dumnezeu! Eu știu cine o va face, murmură el voios. Voi merge chiar eu pentru a i-o spune!“

Sări drept în picioare, ocoli colțul casei furișându-se și începu a fugi din toate puterile lui înspre castelul Domnișoarei Polly.

JIMMY IA CĂRMA

— „E Jimmy Domnișoară; el vrea să vă vadă“, — anunță Nina de la ușă.

— „Pe mine? zise Polly surprinsă. Esti sigură că nu întreabă de Pollyanna? O poate vedea azi câteva minute dacă o dorește“.

— „I-am spus-o Domnișoară, dar el stăruie că pe d-voastră vrea să vă vadă“.

— „Bine, vin îndată“. Și Polly se sculă obosită.

În salon găsi un băiat cu ochii rotunzi, cu fața înfocată, care începu imediat a vorbi:

— „Domnișoară, cred că e un lucru grozav ce fac în acest moment și ce am să-ți spun, dar nu mă pot opri de a o face, căci e pentru Pollyanna, și m'ași arunca în foc pentru ea, sau ași infrunța chiar mânia d-tale, sau ași face orice alt lucru, cât mai greu. Și cred că și d-ta m'ai aproba când ai ști că mai e o nădejde pentru ea de a putea umbla! Și eu pentru

asta am venit, pentru a-ți spune că atâta timp cât numai mândria și... încă altceva, împiedică pe Pollyanna a merge, ei bine știu că ai chema pe D-rul Chilton dacă ai înțelege”.

— „Ce spui?” — întrerupse Polly mirată și indignată tot de odată.

Jimmy oftă iar :

— „D'apoi tocmai asta mă silesc să spun”.

— „Ei bine, spune-mi-o lămurit, dar începe de la început, pentru a te înțelege, spune fiecare lucru în parte. Nu încerca a înșira totul deodată căci te încurci iar”.

Jimmy își trecu limba pe buzele uscate și începu :

— „Ei bine, iată : Doctorul Chilton a venit să vadă pe d-l P. și vorbeau amândoi în bibliotecă. Până aci, cred că ai înțeles ?”

— „Da Jimmy”.

Vocea lui Polly se îmblânzise.

— „Ei bine, fereastra era deschisă, iar eu smulgeam buruenile din straturile de flori, care se găsesc drept sub fereastră. I-am auzit vorbind”.

— „O ! Jimmy ai stat să ascuți ?”

— „N'am căutat să ascult, dar am auzit, zise Jimmy îndreptându-se dârz. Și sunt mulțumit că am auzit ; vei fi și d-ta mulțumită când îți voi povesti totul. Ei bine, repet, Pollyanna ya merge”.

— „Jimmy, ce vrei să spui ?” Polly se aplecă pentru a auzi mai bine.

— „Ți-am spus-o, zise Jimmy mulțumit. D-l Chilton cunoaște un Doctor undeva, care poate vindeca pe Pollyanna, s'o facă să umble ; însă nu e de tot sigur de aceasta înainte de a o examina el. Dorește s'o vadă, dar a zis d-lui P. că d-ta nu ai permite-o”.

Polly se roși :

— „Dar Jimmy eu... eu nu pot. nu aș putea ! adică nu știu !” zise Polly frângându-și mâinile.

— „Da... și tocmai pentru asta am avut, pentruca să poți, afirmă Jimmy serios. Ei mai spuneau că, pentru o cauză, pe care n'am înțeles-o bine, nu ai vrea să lași să vie aci Doctorul Chilton ; că ai refuzat acest lucru Doctorului W, și că Doctorul Chilton nu poate veni, de capul lui, dacă nu-l chemi, din cauza onoarei profesionale și... și... și încă a altor cauze. Ei doreau ca cineva să te facă pe d-ta să înțelegi, însă nu știau cine, iar eu, sub fereastră, mi-am zis : Jur pe Dumnezeu ! eu am s'o fac ! și am venit. Oare te-am făcut să înțelegi ?”

— „Da, însă, Jimmy ce ști tu despre acel Doctor ? întrebă Polly cu înfrigurare. Cine este el ? Ce-a făcut ? Sunt ei siguri că ar putea vindeca pe Pollyanna ?”

— „Nu știu cine este, căci nu l'au numit. Doctorul Chil-

ton îl cunoaște și a vindecat de curând pe cineva care era în aceeași stare ca Pollyanna, așa crede D-rul Chilton. Nu din cauza lui se îngrijeau ei, ci numai din cauza d-tale, zicând că nu vei consimți ca D-rul Chilton să vadă pe Pollyanna. Dar spune, nu e așa că o să-l lași s'o vadă chiar acum? Cred că ai înțeles totul?"

Polly întoarse capul în toate părțile, respirația îi era neregulată și lui Jimmy i se păru că o aude plângând. Dar ea nu plângea, cu toate că-i venea a plânge. După câteva momente, zise cu glasul stins:

— „Da, voi lăsa pe Doctorul Chilton să vie s'o examineze. Acum du-te-ți acasă, Jimmy, iute! Voesc să vorbesc cu Doctorul W., care e sus la Pollyanna în momentul acesta. L'am văzut venind adineurea“.

Puțin mai târziu, D-rul W. fu foarte mirat când găsi în vestibul pe Polly agitată, cu fața infocată. Fu și mai surprins când o auzi spunându-i:

— „Doctore W., îmi ceruse-și odată să vie D-rul Chilton în consultație și am refuzat. De atunci m'am răsgândit. Doresc acum foarte mult, să poțesti pe D-rul Chilton, chiar acum, mediat, dacă vrei. Mulțumesc“.

UN NOU UNCHIU

★ Când D-rul W. intră în camera, unde Pollyanna urmărea cu ochii lumina colorată produsă de prisme ce se răsfrângea pe tavan, era urmat de aproape de un om înalt, voinic...

— „Doctore Chilton! O! Doctore Chilton! Cât sunt de mulțumită să te văd!“ strigă Pollyanna, în culmea bucuriei... și la sunetul voios al vocii sale toți ochii se umplură de lacrimi... Dar poate că tanti Polly, nu dorește“...

— „Totul s'a regulat, draguța mea, nu avea nicio grijă“, zise Polly cu un glas dulce. „Eu am spus D-rului Chilton că doream să te examineze, azi dimineată, împreună cu Doctorul W“.

— „Ah! așa dar, l-ai rugat mata să vie?“ murmură Pollyanna mulțumită.

— „Da, draguța mea, l'am rugat. Adică...“ dar era prea târziu, nu-și putea lua vorba înapoi. Intensa fericire ce strălucea în ochii D-rului Chilton, nu putea avea decât un înțeles. Polly văzu aceasta. Cu fața aprinsă eși repede din cameră.

Lângă fereastră, infirmiera și cu D-rul W. vorbeau împreună. D-rul Chilton întinse amândouă mâinile Pollyannei.

— „Scumpa mea fetiță, cred că cel mai bun lucru, pe care l'ai făcut în viață, l'ai înfăptuit astăzi“, — zise el cu vocea adânc înduioșată.

Spre seară, tanti Polly, cu totul schimbată și turburată, se așeză lângă patul Pollyannei. Infiriera se dusesese la masă, erau deci singure.

— „Pollyanno, draguță, vreau să-ți spun ceva înaintea tuturor: în una din zilele acestea, D-rul Chilton îți va fi unchiu. Și aceasta e opera ta, Pollyanna! Sunt atât de fericită, atât de mulțumită, draguța mea“.

Pollyanna voi să bată din palme, dar de odată se opri și rămase cu ele în aer.

— „Tanti Polly, tanti Polly, Dumnezeuai erai femeia a cărei inimă și mână le dorea el de mult?... Da, D-ta erai, sunt sigură că D-ta ești femeia aceia și aceasta a voit el să-mi spue, când mi-a afirmat că făcusem azi cea mai bună și frumoasă lucrare din viața mea. Sunt atât de mulțumită, încât nici nu mă mai gândesc de loc la picioarele mele!“

Polly reținu un suspin:

— „Poate că într-o zi, draguță“.

Dar Polly nu-și termină fraza, nu îndrăznea încă să-i vorbească de marea nădejde pe care i-o dăduse d-rul Chilton. Dar îi spuse aceasta și desigur că era totuși ceva destul de minunat pentru Pollyanna:

— „Draguța mea, știi că săptămâna viitoare vei pleca, pentru a face o călătorie. Pe un pătuț bun și moale vei fi transportată în trăsuri și în trenuri, până la un doctor vestit, care are o clinică mare, departe de aci, unde îngrijește cazuri la fel cu al tău. El e un prieten al d-rului Chilton și vom merge să vedem ce va putea el face pentru tine, iubita mea fetiță!“

O SCRISOARE A POLLYANNEI

Scumpă, tanti Polly și dragă unchiule Toma

O! eu pot... pot merge acum! Am fost azi dela patul meu până la fereastră, în totul șase pași! Ce bine era de a mă simți din nou pe picioarele mele! Totuși Doctorii erau în jurul meu și zâmbuea, iar infirmierele plângeau! O Doamnă care a reîncept să umble de săptămâna trecută se ținea lângă ușă și alta, care spera să meargă și ea luna viitoare, fusese culcată pe patul infirmierei și văzându-mă bătea din palme! (Toate fuseseră invitate la această ceremonie). Chiar și negresa Tilly, care curăță dușumeie, privea prin fereastră verandei și îmi striga: „Fetiță scumpă!“ — când nu plângea prea tare pentru a putea spune ceva.

Nu văd de ce plângeau!... Mie îmi venea să cânt și să tip de bucurie! O! O! O! gândiți-vă, eu pot merge... merge... merge!! Acum nu-mi mai pasă că mă aflu aci de zece luni; de altfel nu am scăpat nunta. Nu veniși, dragă tanti Polly, până aici pentru a te mărita, lângă patul meu, ca să te văd

și eu mireasă?! Te gândești întotdeauna, a face pe alții fericiți! Cei din jurul meu spun că în curând mă voi putea întoarce acasă! Ași vrea să fac drumul îndărăt pe jos. Nu cred să-mi mai placă vre odată să merg cu trăsura. Va fi atât de bine, când voi putea umbla singură, fără ajutorul nimănui și fără de cârje! O! sunt atât de mulțumită de toate! Sunt chiar mulțumită și de a-mi fi pierdut, pentru câtva timp, întrebuințarea picioarelor mele, căci nu poți nici odată... nici odată ști, cât e de plăcut de a le avea, decât când ai fost lipsită de ele! Măine voi face iar opt pași!

Cu multe (banițe) de sărutări pentru fiecare
POLLYANNA.
